

casa cu o mie de etaje

Jan Weiss

Jan Weiss

casa cu o mie de etaje

Clubul cărții digitale 2023

Dacia

Jan Weiss
DUM O TISICI PATRECH
Československý Spisovatel
Praha 1958

Toate drepturile asupra acestei traduceri
sînt rezervate Editurii Dacia

JAN WEISS

casa cu o mie de etaje

În românește de
SANDA APOSTOLESCU

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1976

Serie îngrijită de ION HOBANA

Coperta de FLORIN CREANGĂ

Prefață

Cititorul volumului În țara strănepoților noștri (1957*) va încerca, fără îndoială, o surpriză parcurgînd Casa cu o mie de etaje (1929). Nu numai tema, subiectul, atmosfera, dar și mijloacele de expresie artistică diferă într-o asemenea măsură, încît s-ar putea crede că avem de-a face cu doi autori. Și respectul adevărului ne obligă să recunoaștem că Jan Weiss a fost mai inspirat în tinerețe, chiar dacă viziunea sa asupra viitorului a evoluat apoi de la utopia-avertisment (specialiștii utilizează cu precădere termenul antiutopie), la anticipația constructivă.

Pentru a înțelege mai exact geneza cărții de față și locul ei în ansamblul creației autorului, sînt necesare cîteva date bio-bibliografice. Născut în 1892 la Jilemnice, în nordul Boemiei, Weiss participă la primul război mondial, mai întîi pe frontul italian, apoi pe cel rusesc, fiind luat prizonier în 1916. Internat în lagărul de la Tockoje, se îmbolnăvește de febră tifoidă, supraviețuind aproape printr-un miracol. Această experiență irepetabilă transpare mai cu seamă în Baraca morții (1927), Casa cu o mie de etaje (1929) și Regimentul nebun (1930). În îndelungata sa activitate literară, scriitorul publică numeroase alte volume, dintre care amintim Școala crimei (1931), Tăcerea e de aur

---

* Editura Tineretului, 1963.

(1933), El venea din munți *(1941)*, Chemarea în ajutor *(1947)*, Întîmplări vechi și noi *(1954)*. *El moare în 1973, dedicîndu-și ultimii ani literaturii științifico-fantastice.*

Opera lui Weiss a trezit interesul firesc al criticii literare cehe, autorul fiind categorisit, în anii '30, drept suprarealist. Jiří Hájek, semnatarul prefeței versiunii franceze a Casei cu o mie de etaje,* *consideră că e vorba de o neînțelegere, deoarece primele cărți citate ar fi fost „anterioare tuturor manifestelor suprarealiste". Fără nici o intenție polemică, trebuie să precizăm că* Primul manifest *datează din 1924. Hájek crede, de asemenea, că „acest «suprarealist avant la lettre» nu are de fapt comun cu mișcarea legată de numele lui André Breton decît un singur lucru: interesul față de continentul necunoscut al visului și al subconștientului. Totuși, la Weiss, visul nu este sustras conexiunii cu viața «în stare de trezie» și cu toate elementele conștiinței noastre: la el, visul este integrat totalității realului . . ." Mărturisim că acel „singur lucru comun" nu ni se pare deloc neglijabil. Pe de altă parte, nu afirma oare Breton, în manifestul citat și referindu-se la forțele subconștientului, că: „Există tot interesul în a le capta, a le capta mai întîi, pentru a le supune apoi, dacă este cazul, controlului rațiunii"?*

Nu vom continua această confruntare oarecum abstractă. În definitiv, ceea ce ne interesează este să știm de ce vibrăm și astăzi, după aproape patru decenii, însoțindu-l pe Petr Brok în explorarea casei cu o mie de etaje.

Ceea ce izbește încă de la primele pagini este factura cinematografică a romanului. Nu ne gîndim doar la modul eminamente vizual de a descrie întîmplări și

---

* *Marabout, 1967 și 1974.*

personaje, la spațiul redus acordat introspecției, ci mai ales la prezența unor multiple ecouri din filmele epocii. Decorul îl amintește, uneori, pe cel din Cabinetul doctorului Caligari *și din alte opere cinematografice ale expresionismului german. Deghizările lui Muller par să le repete pe cele ale lui Mabuse, din celebra suită a lui Fritz Lang. Mullerdomul însuși e un fel de* Metropolis *dement. Pînă și abundența afișelor, și a reclamelor, sau redarea cu majuscule a unor dialoguri ne sugerează farmecul și servituțile filmului mut. Punerea în pagină a textului depășește astfel rolul pur funcțional care i-ar putea fi atribuit la o lectură grăbită, dobîndind o valoare estetică.*

O a doua remarcă preliminară se referă la pendularea între planul real și cel oniric, utilizată cu un deosebit simț al echilibrului. „Coșmarul" lui Brok, acele șiruri de oameni culcați pe paturi de scînduri și acoperiți cu mantale cenușii, se dovedește a fi realitatea din care evadează sub impulsul febrei, pentru a se refugia în veritabilul coșmar al casei cu o mie de etaje. După un timp, evadarea devine un act conștient, sau semiconștient. Cînd imaginile realității năvălesc în creierul său obosit de himere, „Petr Brok tresare. Acesta — acesta e trecutul meu! Astea sînt amintirile pe care le pierdusem!" Iar mai tîrziu, își dă seama că: „Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei — și toate dispar, se sfîrșesc. Colțul mantalei! Numai atît. Să nu uit asta!" Utilizarea frecventă a acestui substitut al procedeelor magice se datorează nu numai spaimei de „baraca morții" ci și faptului că rolul pe care-l joacă eroul în universul oniric corespunde aspirațiilor sale secrete.

Am ajuns astfel la ceea ce constituie cheia de boltă a romanului: revolta împotriva unei societăți care poartă

în germene stigmatele Mullerdomului. Iată de ce proiecția fantastică nu voalează datele realității, ci le amplifică pînă la hipertrofiere. Casa cu o mie de etaje este, de fapt, un zgîrie-nori gigantic, „un oraș uriaș sub un singur acoperiș". (Ideea va fi reluată în science fiction-ul modern, de pildă în Lumea dinlăuntru *a lui Robert Silverberg, unde „monadele urbane" au — aluzie sau coincidență? — tot o mie de etaje). Cultul banului nu mai este implicit sau disimulat, ci fățiș, identificîndu-se cu adorația dumnezeului Muller. Așa se și explică, după opinia noastră, „transformarea" bursei în sanctuar, pe care prefațatorul versiunii franceze o pune pe seama „opticii particulare a visurilor ... în care lucrurile își schimbă forma chiar în fața ochilor noștri". (În același fel explică Hájek și prefacerea „sălii de așteptare a unei societăți de aviație interplanetară ... în stațiune de selecție", cînd e limpede că zborul spre alte stele al celor care nu fac parte din casta dominantă nu e decît o înșelătorie). În sfîrșit, dictatura nu se mai ascunde sub măști democratice, proclamîndu-și la fiecare pas atotputernicia. Cititorilor anului 1929 putea să li se pară o alegorie cam sinistră sistemul întemeiat pe brutalitate, suspiciune și abjecție. Dar, peste numai patru ani, Hitler avea să devină cancelar al Reichului.*

Trimis pe Insula Trufiei ca să dezlege tainele Mullerdomului, împuternicit de congresul judecătorilor Statelor unite ale lumii să-l ucidă, la nevoie, pe dictator, Petr Brok descoperă nu numai nenumăratele chipuri ale sclaviei, ale supunerii oarbe sau calculate, ci și semnele împotrivirii — de la ura neputincioasă a „bătrînului" orb de treizeci și trei de ani, pînă la revolta armată a muncitorilor conduși de Vítek din Vítkovice. Datorită justițiarului invizibil, mîrșavul plan de con-

traatac eşuează. Înainte de a se întoarce definitiv în lumea reală, Brok asistă la asaltul răzvrătiţilor şi le pecetluieşte victoria prin gestul cu care străpunge inima lui Ohisver Muller, împlinind speranţa tragică a primului său interlocutor: „Fă-ne, pe mine şi pe fraţii mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere şi hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorinţa şi visele. Eliberează-ne din această temniţă şi dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!"

În coşmarul logic al lui Weiss-Brok, un loc firesc revine anticipaţiilor ştiinţifice şi tehnice, menite să sublinieze stranietatea Mullerdomului. Nu sînt prea multe şi nici toate originale. Soliul, acest „element mai uşor decît aerul", care „eliberat de pămînt şi de impurităţi, îşi ia zborul în spaţiu", este un avatar îndepărtat al substanţei metalice care tinde să se înalţe din romanul lui George Tucker, O călătorie în Lună *(1827). E greu de presupus că Weiss cunoştea cartea autorului american, dar el citise, probabil,* Primii oameni în Lună *(1901) şi ar fi putut să ia drept model „cavorita" lui Wells. Nici cuburile Okka, „micul nostru dejun, prînzul nostru, cina noastră. Esenţă de substanţe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi", nu constituie o noutate. Hrana sintetică fusese „descoperită", printre alţii, de Kurd Lasswitz în* Imagini din viitor *(1878) şi* Pe două planete *(1897), iar marele chimist francez Marcelin Berthelot nu considerase că e nedemn pentru un savant să fantazeze, în 1894: „Va veni o zi în care fiecare om va avea asupra sa ca hrană mica sa tabletă de azot, o felie de materie grasă, pacheţelul de amidon sau de zahăr, flaconul de mirodenii aromatizate după gustul său..." Şi mai uşor de depistat e sursa invizibilităţii obţinute prin „experienţa denumită dispersie (asprid)". Dar Griffin din* Omul invizibil *(1897)*

nu poate fi întrezărit decît accidental pe cînd Brok trebuie să înfrunte un adversar redutabil: orbul Orsag, cu lentilele lui care-i îngăduie să vadă nevăzutul... așa cum Robert Darvel din romanul lui Gustave Le Rouge Războiul vampirilor *(1909) vede ciudatele făpturi marțiene cu ajutorul căștii de opal. Să nu-l strivim însă pe Jan Weiss sub aceste referințe livrești. Istoria literaturii conjecturale este prin excelență tărîmul unor astfel de confruntări — ceea ce nu înseamnă că am asista la o serie nesfîrșită de „împrumuturi" săvîrșite cu bună știință. Temele, ideile, „invențiile" migrează cu o dezinvoltură sinonimă, de cele mai multe ori, cu buna-credință. Dacă este adevărat, și* este *adevărat că la temelia celor mai îndrăznețe extrapolări se află realizări și ipoteze ale științei, aceste corespondențe, chiar decalate în timp, sînt pe deplin explicabile. Ceea ce nu înseamnă că, uneori, nu se procedează conform replicii poate apocrife a lui Molière: „Je prends mon bien où je le trouve".*

Să ne întoarcem însă la Casa cu o mie de etaje, *pentru a constata că unele idei par să se bucure, totuși, de privilegiul noutății. Să urmărim, de pildă, un dialog între prințul Ačorgen, mîna dreaptă a dictatorului și prințesa Tamara, nefericita fiică a regelui Moraviei:*

„— ...Fuga dumneavoastră, prințesă, a fost ridiculă și cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller...

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prințe Ačorgen?

Prințul se strîmbă compătimitor:

— Nu știți că e atotvăzător? Ați crezut cu-adevărat că veți scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga

dumneavoastră, v-a însoţit fiecare pas, aşa cum se uită şi acum la noi, din cerul său ...

Ačorgen, cu făţarnică idolatrie, arătă cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Asta-i ochiul lui? se sperie prinţesa.

— Bineînţeles! La toate etajele, în toate camerele, îşi priveşte din tavan supuşii, ziua şi noaptea ...“

În finalul romanului, Brok descoperă aparatul monstruos care-i îngăduie lui Muller nu numai să-şi vadă, dar şi să-şi audă supuşii, oriunde s-ar afla şi să le transmită sentinţele sale fără drept de apel. Acest sistem de spionaj perpetuu reapare, după două decenii, în celebrul roman 1984 *al lui George Orwell:*

„Teleecranul recepţiona şi emitea simultan. El capta toate sunetele emise de Winston peste pragul unei şoapte foarte încete. Pe deasupra, cît timp rămînea în dreptul plăcii de metal, Winston putea fi şi văzut, nu doar auzit. Desigur, n-avea cum să ştie dacă, într-un moment sau altul, era supravegheat.“

Şi mai aproape de imaginaţia dezlănţuită a autorilor moderni se situează filmarea viselor reflectate în pupilele drogaţilor din Gedonia, sau torturarea florilor (căreia experienţe relativ recente par să-i confere o îngrijorătoare veracitate). Cum să ne explicăm, însă, absenţa roboţilor, o absenţă programatică, dacă dăm crezare unei frînturi de dialog:

„— La urma urmelor, orice maşină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăşi îl produce în cantităţi industriale!“

Replicile pot suna ca o distanţare implicită a autorului de ilustrul său compatriot Karel Čapek, a cărui piesă R.U.R. (Rossum's Universal Robots) *apăruse în 1920. Să nu uităm că ele aparţin unora dintre privilegiaţii Mullerdomului, ceea ce le face să dobîndească*

un sens inconfundabil: la ce bun să construiești roboți, cînd dispui de cea mai ieftină mînă de lucru? Dealtfel, tocmai exploatarea și privațiunile la care este supusă această „marfă" excedentară (vezi discuțiile din capitolul XXII) determină revolta muncitorilor și sfîrșitul Mullerdomului.

Accesibil timp de aproape patru decenii doar cunoscătorilor limbii cehe, romanul lui Jan Weiss a fost întîmpinat, la apariția versiunii franceze, cu elogii pe deplin meritate, fiind considerat astăzi o operă de prim rang a genului. Vom reproduce, spre exemplificare, rîndurile pe care i le consacră Pierre Versins, în monumentala sa Encyclopédie de l'utopie, des voyages extraordinaires et de la science fiction*: *„În domeniul conjectural, acest roman se află cu 30 de ani înaintea epocii sale. Parcă ai citi un text, și cel mai bun, apărut în* New Worlds**; *se află în el tot atît «Sense of Wonder»*** ca în lucrările celor mai noi autori ai Noului Val**** anglo-saxon și mai multă inventivitate tematică, iar ancheta menită să demaște un dictator criptocratic și sentimentul de opresiune dus pînă la coșmarul în stare de trezie care se degajă fac din el, fără îndoială, unul dintre cele mai remarcabile texte conjecturale pe care le-a produs Europa." Nădăjduim că lectura* Casei cu o mie de etaje *vă va convinge de adevărul aprecierii finale.*

ION HOBANA

---

* *Editions L'Age de l'Homme, 1972.*

** *Magazin englez considerat drept unul dintre focarele Noului Val în science fiction.*

*** *Simț al miraculosului (în engl.).*

**** *Orientare manifestată în ultimul deceniu, care marchează o aplecare spre problematica socială și tendința de îmbogățire a mijloacelor de expresie artistică.*

I

Începe cu un vis
Omul de pe scară
Covorul roșu
Cine sînt eu?

Visul era cumplit. Un craniu găunos, iar în mijlocul lui o luminiță gălbuie. Sub ea joacă unii cărți, dar frigul e atît de aspru, încît culorile nu se mai disting sub stratul de chiciură ce le acoperă. Apoi o platformă vastă, suspendată parcă în aer — și pe ea un șir de oameni, înghesuiți unul în altul. Stau toți culcați pe stînga, încercînd să-și încălzească genunchii înghețați și coapsele amorțite de frig. Dacă unul mișcă, trage după el tot lanțul de corpuri și, ca la comandă, verigile șerpuitoare se desprind, lanțul se încovoaie, trupurile se întorc pe partea cealaltă... Și iar se lipesc, genunchii se strîng, coapsele se apropie... Dar nimeni nu mai reușește să se încălzească. Îngheață încetul cu încetul, înșirați pe acul lung cu care i-a străpuns gerul...

Și, deodată, o mînă uriașă apucă craniul înghețat, cu nălucirea infernală cu tot, și-l azvîrle în foc. Craniul plesnește. O durere cumplită, de nesuportat — și trezirea!

Omul se trezește din visul greu. Ochii îi alunecă pe suprafața înclinată a tavanului. Întîiul gînd:

— Unde mă aflu?

O scară! Prima treaptă, acoperită cu un covor roșu, fusese pernă pentru visul său. Balustrada de lîngă perete e formată dintr-o funie roșie suspendată, iar de partea cealaltă, un șir de conuri din marmură urcă oblic în sus.

— Unde mă aflu?

Omul se scoală. În jos sau în sus?

— În sus!

Trei-patru trepte sînt înghițite în goană. Întinderea pustie a palierului dintre două etaje, fără ferestre, fără uși. Și din nou scara acoperită cu covorul roșu. Și iar un etaj, orb, surd, cu o lampă albă în tavan ... Covorul roșu! Sus! Funia purpurie, aidoma unui șarpe fără sfîrșit, atîrnă în dreapta, iar în stînga urcă conurile.

Unde o fi capătul? Unde sînt ușile? Omul aleargă în sus. I se învîrtește capul, cascada purpurie a covorului îi arde creierii.

Deodată se oprește. — Poate... poate ar fi mai bine s-o iau în jos! — Înapoi!

— Nu! E prea tîrziu! Am ajuns prea sus.

— Mai sus!

— Încă un etaj! — Și încă unul! Nu mai poate!... Asta e ultimul! — Și iar un etaj, monoton, cu covorul roșu care parcă scoate limba la el.

Inima e gata să plesnească, i se taie picioarele. — Nu pot, nu pot mai sus.

...Unde am ajuns?... Cine?... Eu? Cine sînt *eu?* — Cine sînt?

Groaznic gînd! — Surpriză! Omul își cuprinde capul în palme.

— Cine sînt?

Dar creierul tace... Memoria s-a dus...

— Cum mă cheamă? — Cum arăt? — De unde vin?... Pentru dumnezeu, trebuie să fi avut un nume pe lumea asta... ce nume?... ce nume?

Oh, ce tare dor tîmplele cînd le încordezi! Numai să-și amintească și totul se lămurește, iar scara asta dispare de la sine... ce s-a întîmplat?

Mereu alte etaje, etaje surde și oarbe, și fiecare are un soare în tavan, un glob aprins, din sticlă lăptoasă.

II

Groaznica descoperire
Mîinile
Fața?
Ce scrie în agendă
Posibilitatea de a fi detectiv
Prințesa Tamara

În zborul lui nebun în sus, omul se oprește pentru a doua oară. Vai! Ce grozăvie! În colțul alb al unui etaj se ridică un morman de oase albe, sfărîmicioase. O coloană vertebrală, spasmodic prăvălită, se tîrăște ca o bucată de furtun. Iar în colț zace ce a mai

rămas dintr-un craniu crăpat. Pe perete, deasupra mormanului trist de oase, la înălţimea unui om îngenuncheat, un monogram: „S. M.“ Sub el, cinci linii orizontale.

Ce înseamnă asta? — Un necunoscut, înaintea mea, s-a prăbuşit aici mergînd în sus... „S.M.“ a ajuns pînă aici şi a căzut epuizat. A murit stînd în genunchi şi a mai putut să-şi zgîrie cu unghia inscripţia de pe mormînt! Cinci linii... cinci zile să fi rătăcit? Cinci ore i-au trebuit să moară?

O spaimă îngheţată îl zgîlţîi pe omul ce alerga. Fugi! Fugi de aici! Dar încotro? Nu există decît două drumuri: Sus sau jos! Ei bine — sus!... Trepte şi iarăşi trepte. Covorul roşu îi străpunge creierul ca o dîră de foc. — Cînd se vor sfîrşi toate acestea? — Ah, de-aş şti cine sînt! Cu toată durerea care-mi zdrobeşte tîmplele, trebuie să-mi amintesc! — Memoria! Ce s-a întîmplat cu memoria mea? — Trecutul! Amintirile! Cumplită durere! — Cine sînt?

Şi dintr-o dată — mîinile! — Da, astea sînt mîinile mele... şi poate, cînd îmi voi vedea chipul, îmi voi aminti. — Mîini albe, cu degete prelungi, subţiri şi cu palma trandafirie. Mînecile albe ale hainei, cămaşa de mătase, pantalonii albi, pantofii din pînză albă... şi faţa? Cum să mă recunosc?

Omul îşi apucă chipul cu palmele. Prin atingerea uşoară vrea să-şi prindă imaginea, forma, frumuseţea sau urîţenia, bătrîneţea sau tinereţea... Nasul, gura, părul... E negru sau e alb şi el?

Mîna lui dreaptă simte ceva tare în buzunarul de la piept al hainei. O agendă mică! Chiar pe primele pagini, o mînă necunoscută a scris:

1. De colindat prin Mullerdom și de explorat toate etajele. De pătruns în zonele zidite. *2. Societatea de export-import „Cosmos", transportul spre stele. Nu cumva e o escrocherie?* *3. Soliul, metalul miraculos din care se construiesc avioane interplanetare. Ce e adevărat în asta?*	*4. Cine e Ohisver Muller? Binefăcătorul umanității sau un vampir? De ce se ascunde de lume?* *5. Inexplicabila răpire a unor femei frumoase. — Prințesa Tamara. Unde au dispărut?*

— Nu cumva sînt detectiv? se miră omul. — Să fie oare astea niște misiuni încredințate mie? Principalele puncte ale problemei? Dar, pentru numele lui dumnezeu, cum pot lucra fără memorie?!

Răsfoiește în continuare agenda. Ia te uită! Din ea cad trei hîrtiuțe, trei tăieturi din ziare. Prima conține următoarea știre:

FUGĂ SAU RĂPIRE?

Astă-noapte a dispărut din dormitorul ei prințesa Tamara, împreună cu prietena ei Elii. Se presupune că a fost răpită și dusă cu un aeroplan pe „Insula Trufiei", unde se înalță celebrul Mullerdom. Nu este însă exclus să fi fugit, căci și prințesa fusese cuprinsă în ultima vreme de febra stelelor. Odată cu ea au dispărut și toate bijuteriile prințesei, în valoare de cinci milioane.

A doua tăietură are următorul cuprins:

tocmai s-a întors din Mullerdom cu buzele umflate. Conform informațiilor de la secretariatul Cosmosului, prințesa, împreună cu prietena ei, au luat avionul spre steaua L_4 din constelația Lebedei. E demn de notat că transportul unei persoane pe această stea a norocului costă 250 mulldori, ceea ce înseamnă 796 000 coroane de-ale noastre.

Și încă o hîrtiuță, cu o știre scurtă:

Misiunea găsirii prințesei a fost încredințată

CELEBRULUI DETECTIV PETR BROK

Iar pe ultimele pagini ale agendei negre e mîzgălită cu creionul următoarea listă:

1. Anna Marton, prima balerină a Operei naționale, 24. III.

2. Eva Saratov, manechin, a dispărut de la balul artiștilor la miezul nopții, după ce fusese aleasă regina balului, 7. IV.

3. Luna Korio, fiica bancherului, a dispărut în palatul Morio din Veneția, 30. VII.

4. Sola Máj, stea de cinema, răpită din vila ei, 8. IX.

5. Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie din Paris, a dispărut cu mașină cu tot, în Bois de Boulogne, 24. X.

6. Kaja Barard, membră a trupei Teatrului Regal, a dispărut după primul act al operei „Sfîrșitul lumii", 3. XII.

III

Taina primei oglinzi
Casa cu o mie de etaje
Omul care şi-a pierdut memoria
În sfîrşit: o uşiţă în marmură
O nouă aluzie la Muller

Omul mai găseşte ceva în buzunarul de la piept: o scrisoare pecetluită, cu adresa:

Pentru Petr Brok!

E gata să rupă pecetea, cînd observă avertismentul scris cu roşu pe dosul scrisorii:

ATENŢIE! **Nu deschide!**
Scrisoarea poate fi deschisă
în faţa primei oglinzi!

Ce înseamnă asta? Să fiu oare eu detectivul Petr Brok? Dar memoria e goală şi pustie, întreab-o, nu-ţi răspunde... De parcă viaţa a început odată cu trezirea pe scară. Şi dacă vrei totuşi să-ţi aduci aminte, stîrneşti o durere sălbatică, ce zvîcneşte undeva în creier ca un abces purulent. Poate că sub această pecete voi afla dezlegarea? Poate că aici e ascuns vreun cuvînt magic care să-mi redea memoria, trecutul, amintirile, fiinţa, pe mine însumi... Dar unde să găsesc o oglindă? Pînă atunci mor de oboseală, sleit de puteri, înfometat, sau poate inima nu-mi mai rezistă!

Pînă una-alta, nu-mi rămîne decît să fac pe detec-

tivul! Poate că am şi fost detectiv cîndva! Iar dacă vreau să fiu om, trebuie să am un nume! Nu poţi trăi în lume fără un nume! Craniul refuză amintirile, ca un nebun cămaşa de forţă! — Bine! Pînă cînd îmi voi aduce aminte, voi fi deci Petr Brok, detectiv... O voi căuta pe prinţesă! Poate îmi voi găsi viitorul, dacă trecut nu mai am.

Dar iată că în fundul unui buzunar mai e ascuns ceva, ceva ce Brok nu observase la început. O coală de hîrtie, împăturită în opt. Petr Brok îşi înăbuşă un strigăt de bucurie! — Planul Mullerdomului! — Casa cu o mie de etaje!... Dar asta nici nu-i casă! E un oraş uriaş, îngrămădit sub un singur acoperiş! Şi eu trebuie să explorez acest labirint? Să-l caut pe Muller, stăpînul acestui oraş şi s-o găsesc pe prinţesă, într-unul din cele o mie de etaje? Fantastică misiune! Sînt un om fără memorie! Sau poate tocmai de aceea mi s-a luat trecutul, ca să mă pot dărui misiunii mele fără rezerve, în întregime, cu fiecare nerv, cu fiecare gînd? Dar cum să ajung acolo? Buzunarele nu spun nimic mai mult.

Petr Brok porneşte mai departe în călătoria-i istovitoare. Urcă şi iar urcă, îndîrjit şi fără odihnă, şi etajele se scurg fără sfîrşit, fără speranţă. Ce dumnezeu, colosul ăsta urcă pînă la cer?... Şi nicăieri o fereastră, o uşă care să-l scape de covorul roşu, înnebunitor.

Brusc îi vine o idee: Ce-ar fi dacă în perete se ascunde vreo uşă secretă? Începe să caute, pipăind şi ciocănind; dar plăcile netede, solid cimentate, îi răspund monoton cu acelaşi sunet rece, dur. Aleargă atunci cu un etaj mai sus şi iar încearcă plăcile, una după alta. Acum avansează încet. Petr Brok numără etajele. Ar fi trebuit să le numere de mult, de cum

se trezise! De ce nu le numărase? Fiindcă încă nu știa că e detectiv, trimis să dezlege marea enigmă a Mullerdomului.

Înainte, înainte fusese spaima, goana haotică a creierului în delir. Dar acum, acum e necesar să-și chibzuiască fiecare pas! Să numere etajele! Cîte a parcurs oare? 30? 50? Acelea sînt gata pierdute! Să începem măcar acum! Vom măsura Mullerdomul, fie și de la mijloc! Unu — doi, trei...

Și pe cînd Brok ciocănea cam al douăzeci și șaptelea etaj și cerceta crăpăturile fine din locul unde plăcile se îmbinau, descoperi, spre uimirea lui, o gămălie argintie, care ieșea dintr-o placă de marmură. O apăsă. Fără nici un rezultat. O prinse apoi cu unghiile și trase cît putu de tare. Ia te uită! Din marmură ieși un ac lung, de argint. Cînd îl trase afară tot, placa de marmură cedă brusc și în perete apăru o deschizătură. În spatele ei, întunericul. Petr Brok se strecură fără zgomot și închise chepengul în urma lui.

Se afla într-un coridor întunecos, îngust. Lovea tavanul cu capul, iar pereții opuși îi putea atinge cu mîinile. Avansă încet. După cîțiva pași, însă, zări în puțul de beznă un fir subțire, strălucitor, atîrnînd în întuneric. Cînd ajunse lîngă el, își dădu seama că e o crăpătură subțire în peretele de lemn ce închidea culoarul. Își apropie ochiul de ea și crăpătura se lărgi, transformîndu-se într-o cămăruță cenușie, fără geamuri. O masă, un urcior, un scaun, un bec, un pat de fier. Pe pat șade un bătrîn, fixînd încremenit lumina.

Petr Brok îl privi îndelung, cu fruntea sprijinită de peretele de lemn. Bătrînul însă nu se clinti. Pînă cînd deodată, sprijinindu-se ceva mai tare, lacătul cedă și peretele se deschise. Își dădu seama că, de fapt, e o

ușă fără clanță. Pînă să se dezmeticească, detectivul se trezi în odaie.

Bătrînul sări în sus speriat. Întinse mîinile și scoase un strigăt.

— Iertați-mă, se scuză Brok, că vă deranjez. Bună ziua!

— Cum ai ajuns la mine! gemu bătrînul, și bărbia îi tremura de frică.

— Pe scară! Slavă domnului că am ajuns măcar la dumneata.

— Pe scară! se miră bătrînul... Ești om?

— Bineînțeles! Nu vezi?

— Nu te pot vedea, spuse trist bătrînul și-și apăsă cu vîrfurile degetelor pleoapele. Sînt orb...

Chiar așa! Abia atunci observă Brok că în ochii bătrînului tresar și se zbat doi iriși albaștri tulburi, ca ouăle de broască.

— Sărmanul de tine! spuse și îl mîngîie pe față. Brusc îl întrebă: Cine e domnul Muller?

Bătrînul se chirci și pe chipul lui reapăru groaza.

— Nobilul nostru binefăcător și părintele nostru, dumnezeul și stăpînul pămîntului și al cerului... începu să bîiguie, neinteligibil, un fel de litanie confuză.

— De ce te ține închis aici? întrebă Brok.

— Încet, încet... șopti îngrozit bătrînul și-și acoperi gura cu palma. E atotștiutor! E pretutindeni! Aude tot!

— Las' că-i venim noi de hac! De ce ți-e frică? De moarte? Ce lucru mai rău ar putea să ți se întîmple? Iar dacă reușesc ce mi-am pus în gînd, măcar mori în libertate!

— Dă-mi mîna! zise bătrînul. După care izbucni, pătruns de ură și furie:

— Fă ce vrei, domnule, dacă poți; praful și cenușa să se aleagă de casa asta blestemată!

Petr Brok, tremurînd de curiozitate, insistă pe lîngă bătrîn:

— Povestește! Povestește-mi tot! De ce se înalță aici acest zgîrie-nori demențial cu o mie de etaje? Ce se petrece în el? Cine e domnul Muller?

— Cum se poate să nu știi? Nu ești atotputernic, ca El? Tu, care ai venit pe scară, tu, cel pe care îl așteptăm cu toții? Cine ești tu?

— Nu întreba! Nu mă iscodi! Nu știu nimic, un singur lucru mi-e clar: am o misiune de îndeplinit aici, și o voi duce la bun sfîrșit! Voi vorbi și cu stăpînul acestei case, cu toate că nu-l cunosc încă și va trebui să-l caut mult timp. Spune-mi tu: Cine e acest Muller?

IV

Cine e acest Muller?
Un metal ușor ca aerul
Omul numărul 794
Cu ce se hrănesc oamenii în Mullerdom?

Bătrînul clătină din cap:

— Nu știu... Nimeni nu știe. Nimeni nu-l cunoaște. Nimeni nu i-a văzut încă adevăratul chip. Unii spun că e un evreu puturos, acoperit cu un strat de

Clubul cărţii digitale 2023

jeg, cu perciuni roşcaţi. Alţii au văzut un cap chel, ca o bilă, cu o bărbie dublă lipită pe un morman scîrbos de carne. Un om care şi-a pierdut forma omenească sub straturile de osînză; un sac îndesat, care nu se poate mişca singur şi e mutat dintr-un loc în altul... Diplomaţii şi bancherii cu care vine în contact cunosc la rîndul lor un alt Muller, un aristocrat palid, de 35 de ani, cu monoclu la ochi şi cu buza de jos răsfrîntă, trasă parcă de un dispreţ fără margini, vechi de sute şi sute de ani. Iar alţii jură că e un moşneag cărunt şi cocîrjat, cu faţa atît de zbîrcită, încît nu i se mai văd trăsăturile. Cică numai ochii mici şi cenuşii privesc lumea, din mulţimea de riduri, cu inocenţa unui prunc în cărucior, primăvara. Numai semnătura lui e peste tot aceeaşi şi trezeşte uimire şi groază, pretutindeni unde apare. E subţire, ca scrijelită cu acul şi merge în jos, ca un fulger. Înseamnă voinţă, ordin, sentinţă fără recurs. De cîte ori n-a fost ucis Ohisver Muller?! Cîte gloanţe nu i-au străpuns ţeasta?! De cîte ori n-a fost înecat, otrăvit, de cîte ori n-a fost linşat de muncitorimea răsculată?! Dar niciodată nu e El! În cele din urmă îşi dau seama, de fiecare dată, că e vorba despre vreun secretar de-al lui, sau despre vreun agent provocator, un manechin viu, o sosie pe care o trimite în locul său...

— Dar soliul ce este? întrebă Brok, amintindu-şi brusc de punctul patru din însemnări. Memoria lui, eliberată de trecut, funcţiona acum de-a dreptul miraculos. Se mira şi el cît de fantastic de uşor îşi aminteşte fiecare amănunt de după trezire. Conţinutul agendei se întipărise, cuvînt cu cuvînt, în creierul său.

— Soliul este o materie descoperită în această insulă, la mare adîncime, sub un zăcămînt de cărbuni epuizat, un strat nou, necunoscut pînă acum, al scoar-

ţei pămînteşti, stratul cel mai apropiat de centrul pămîntului. S-ar putea să fie ultima crustă a miezului de foc. E un element mai uşor decît aerul. Eliberat de pămînt şi de impurităţi, îşi ia zborul în spaţiu şi nu se mai întoarce.

Nimeni pe lume nu ştie ce cantitate de soliu extrage Muller în minele lui! Mai mult decît fier! Decît cărbune! Dacă l-ar folosi pentru binele omenirii, lumea s-ar schimba cu totul, omul ar fi creat din nou şi o altă viaţă ar începe pe această stea.

Numai că Muller îşi păzeşte cu străşnicie minele. Le-a astupat la suprafaţă şi accesul la ele se face numai din coridoarele Mullerdomului. De aceea lumea ignoră abundenţa fantastică a soliului. Iar Muller, cu gesturi de filantrop, îl vinde în grăunţe mici, la preţuri nemaiauzite. O fărîmă infimă de soliu, ca un fir de praf într-o rază de soare, o vinde universităţilor şi spitalelor bogate pe o sumă cu multe zerouri, în aur. El, desigur, nu face economie. Prelucrează această materie industrial şi produce din ea un beton mai tare ca oţelul şi la fel de uşor ca aerul! Din materialul ăsta şi-a ridicat palatul cu o mie de etaje, mîndria lui, triumful lui, victoria lui. Din vîrful palatului, priveşte lumea şi trufia lui e mai înaltă decît o mie de etaje!

Mullerdomul nu are nici uşi, nici ferestre. Cu greu pătrunzi în el; şi mai greu ieşi. Nu are nici o legătură cu lumea, deşi a crescut în mijlocul ei. Aşa îşi păzeşte Muller secretul mîrşav...

Bătrînul tăcu.

— Spune-mi cine eşti, insistă Brok, de ce te ţine aici? Nu eşti destul de închis în orbirea ta? Cum te cheamă?

Bătrînul desfăcu palmele. Pe ele era scris cu fierul roşu numărul „794“.

— Nu am alt nume în afara acestui număr... Făceam parte din a opta echipă de muncitori care au ridicat 800 de etaje ale Mullerdomului. Toţi cei care au construit acest turn blestemat au orbit în răstimp de cinci ani. Soliul cuprins în beton emană radiaţii mai puternice decît soarele şi distruge ochii. Întreaga noastră colonie, de o sută de etaje, e locuită de orbi. Sînt foştii zidari şi maiştri ai Mullerdomului.

— Şi cu ce vă hrăneşte?

Bătrînul arătă spre masă. Lîngă urciorul cu apă se afla un cubuleţ, învelit în celofan, cu marca Okka înscrisă pe el. Nu era mai mare decît o bucăţică de zahăr. Brok îl desfăcu şi-l gustă cu vîrful limbii: cenuşă, lemn, piatră... Nu avea nici un gust.

— Asta e micul nostru dejun, prînzul nostru, cina noastră. Esenţă de substanţe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi. Dar cuburile astea mai cuprind ceva, ceva pus intenţionat de Muller, ca să ne înăbuşe bărbăţia. Vrea să distrugă în oameni seva miraculoasă care aprinde ochii bărbatului cînd vede o femeie şi ai femeii cînd vede un bărbat şi care face din corpul omenesc, cu toate proeminenţele şi meandrele lui, o insulă de fericire, unde visul paradisului pierdut devine realitate. Noi nu ştim ce e iubirea, de aceea zilele ne par atît de lungi şi nu cunoaştem alt viitor în afara morţii. Nu simţim pofta sau foamea, nu avem nici dorinţe, nici vise, în afară de unul singur şi anume un cumplit dor care ne chinuieşte tot timpul şi pe care nici zeul Muller nu ni-l poate răpi! Dorul de moarte! Fiecare trezire a noastră înseamnă groază şi ziua întreagă nu-i decît o lungă jinduire după un pat, după somn, după moarte! Sîntem mii şi mii cei care dorim o noapte liniştită, fără vise, din care să nu ne mai trezim...

— Şi nu puteţi ieşi de aici?
— Unde am putea merge? întrebă bătrînul. Pretutindeni domneşte întunericul. Chiar de-aş vedea, tot n-aş fugi. Pe scară ne pîndeşte moartea prin înfometare...
— Dar uşa asta unde duce? îl iscodi în continuare Brok, care examinase cu atenţie toată cămăruţa.
— Pe culoar. La capătul lui e o colivie de fier. Pe acolo se poate trece în al patrulea cartier.
— Şi acolo ce e?

V

West-Wester, oraşul aventurierilor
Gedonia, oraşul fericirii
Cum se fabrică desfătările în Gedonia

— West-Wester. Au dat acolo năvală aventurierii din întreaga lume. Negustori, vînzători şi misiţi vînd şi cumpără tot felul de lucruri: zdrenţe vechi şi lumînări şi suflete omeneşti, virtute şi sînge, covoare şi zei, pudră şi inocenţă; au venit cu toţii să caute fericirea. Agenţi, copoi, trîntori, tîlhari, trişori, provocatori, spărgători de grevă, trădători, nebuni, ucigaşi, o întreagă armată de indivizi dubioşi îşi oferă aici serviciile. Bogăţia lor se măsoară după etaj. Cu cît eşti mai jos, cu atît mai mare e bunăstarea. Cu cît urci mai sus, cu atît creşte mizeria. Nimeni nu e mulţumit de etajul lui. După cum îi merg afacerile, pleava asta

urcă sau coboară, dar numai în cadrul celor o sută de etaje care i-au fost destinate. Asta e deci West-Westerul. Aici putem, o dată pe săptămînă, să cheltuim pe băutură jumătatea de mulldor pe care nobilul Muller ne-o dă ca pensie. Oh, şi unui văzător îi e greu prin locurile acelea, darămite unui orb. Sîntem mereu traşi pe sfoară.

Brok îşi aminti de schiţa de plan. De oraşul care ocupa a cincea sută de etaje. Îi dădu în gînd că acolo, printre aventurieri, ar putea găsi omul nimerit care să-i arate drumul direct către Muller. Dar cel mai mult îl atrăgea zona din partea de jos a planului său, notată cu numele Gedonia. Îl întrebă pe bătrîn despre ea şi acesta, îndatoritor, se puse pe povestit:

— Gedonia e un oraş de cristal, aflat în a doua sută de etaje a Mullerdomului. Prin locurile acelea stă cel mai mult El, cu suita lui de agenţi, ambasadori, diplomaţi, financiari şi generali. Găseşti acolo săli şi încăperi unde cică poţi cunoaşte, încă de pe lumea asta, fericirea eternă. Aceste tărîmuri ale fericirii sînt iscusit păzite de ziduri de nepătruns şi numai un grup mic de adulatori şi de favoriţi au acces dincolo de ele.

Aici, plăcerile trupului şi ale spiritului sînt produse pe cale chimică şi mecanică, şi există adevărate game de voluptate prin care trec corpul şi sufletul, pînă la istovirea totală. Cele cinci simţuri omeneşti nu au fost de-ajuns pentru ca să cuprindă toate formele de desfătare şi se zice că s-au descoperit alte cinci simţuri, cu ajutorul unor noi desfătări. Voluptatea trupească e stimulată de diferite balsamuri şi leacuri, pilule şi unguenţi, masaje, injecţii şi operaţii variate, prin care se extrag din corp părţi de organe şi glande, se leagă vene, se scurtează nervi... Cică s-ar fi descoperit un nou tip de desfătare în strănut, care, după

o anume intervenţie chirurgicală, atinge o intensitate paroxistică şi sfîrşeşte printr-o moarte cumplită. Prin duşuri şi băi excitante se obţine o minunată mîncărime a pielii în diferite părţi ale corpului — cultul căscatului, al gîdilatului, al aţîţării pînă la culmi pe care omul nu le poate suporta...

Şi atunci cînd toate mijloacele de stimulare nu mai au efect, cînd corpurile se prăbuşesc stoarse şi de ultima picătură de vlagă, atunci se sting toate luminile şi urmează perioada de repaus. Muller în persoană hotărăşte dacă în Gedonia va fi zi sau noapte, căci soarele nu domneşte în Mullerdom.

Arhitectul care a conceput şi înfăptuit aceste lăcaşuri divine, în spatele pereţilor nevinovaţi, a fost zidit de Muller într-una din firide. Numai El are planul acestui rai înconjurat de ziduri. Cunoaşte toate tainele uşilor şi ale coridoarelor, ale porţilor invizibile, ce se deschid cu ajutorul unor mecanisme ascunse. Duc în săli de teatru, în palate, în biserici şi în dormitoare. Steaua din plafon, de care e suspendată lustra, chipul Răstignitului din altarul catedralei, parchetul mobil dintr-un dormitor — iată porţile cerului prin care trece zeul Muller. Prin ele poate să asculte, să se strecoare înăuntru, să ia prin surprindere, să apară la momentul oportun ca să dispară apoi fără urmă.

— Dar deasupra voastră ce e? întrebă Brok. Pe plan, etajele astea sînt pline de semne de întrebare.

— Spitale, aziluri pentru săraci şi pentru bătrîni, unde oamenii merg să moară...

— Şi mai sus?

— Balamucul, temniţele, închisoarea pentru cei condamnaţi la înfometare, sălile de tortură...

— Şi mai sus?

— Crematoriul...
— Şi cel mai sus?
— Acolo cică se construieşte încă... Se construieşte mereu... Etajele se lipesc altor etaje, fără odihnă, fără sfîrşit. Oraşul creşte numai în sus, mereu e nevoie de noi şi noi încăperi, aşa că sîntem încontinuu împinşi în sus, ca de un piston... În perioadele de mutare, Mullerdomul seamănă cu un furnicar în răscoală. Sînt zilele de nebunie şi de groază. Aparatul administrativ, amplasat la etajul 50, deasupra Gedoniei, nu mai face faţă panicii ce-i cuprinde pe toţi locuitorii casei...

VI

Un bătrîn tînăr
Ce i-a spus lui Brok oglinda
de la capătul culoarului
Starea de „dispersie"

Brok apucă mîna bătrînului şi deodată îşi aminti de plic.
— Nu cumva e pe-aici vreo oglindă?
Bătrînul dădu trist din cap.
— Ce nevoie are un orb de oglindă? De zece ani tot privesc întunericul.
— Cîţi ani ai, unchiaşule?
— Treizeci şi trei...

Brok se uită mirat la tînărul bătrîn. Nu treizeci şi trei, ci optzeci de ani de mizerie şi disperare erau săpaţi în ridurile lui.

— Aşa arată toţi cei care se hrănesc cu cuburile lui Ohisver Muller.

Abia atunci în mintea lui Petr Brok se făcu lumină. Se hotărî brusc:

— Destul! Cred că voi găsi mijlocul de a ajunge în faţa dumnezeului ăsta al vostru!

Bătrînul lăcrimă:

— Eşti puternic, căci ai venit pe scară! De zece ani aştept să se deschidă uşa! Fiindcă numai pe aici poate veni cineva mai puternic decît Muller! Fă-ne, domnule, pe mine şi pe fraţii mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere şi hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorinţa şi visele! Eliberează-ne din această temniţă şi dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!

— Făgăduiesc! spuse Brok. Mîinile lor se întîlniră. Şi Brok simţi dintr-o dată întreaga dificultate a misiunii lui. E oare chiar atît de puternic, încît să se poată măsura cu Muller? Cum va pătrunde în etajele interzise, fără să se dea imediat de gol?

Şi iar îi veni în minte: plicul! Da, în plic e închisă acea putere pe care o bănuieşte şi care i se va dezvălui de îndată ce va sta în faţa primei oglinzi.

— Unde găsesc o oglindă? întrebă din nou, pe cînd bătrînul îl conducea pe un coridor lung, cu un şir de uşi de-o parte şi de cealaltă.

— La capătul coridorului, spuse bătrînul, se află o cuşcă de fier. E un lift fulger, care te duce în cartierul West-Wester. În spatele cuştii e o firidă. Acolo, pe perete, e agăţată o placă şlefuită, netedă şi rece ca un şarpe. Nu ştiu dacă e o oglindă, dar cînd stau în

fața ei mi se pare că orbirea mea se uită la mine... Nu știu. S-ar putea să nu fie decît un geam!

Se apropiară de lift. Brok tremura de încordare. Ocoliră liftul. Și în spatele lui, sub o lampă tristă, strălucea — într-adevăr — suprafața mare, pură a unei oglinzi.

Brok o luă înaintea bătrînului, sări spre perete și se uită în oglindă cu plicul în mînă.

De pe buze îi scăpă un strigăt de uimire!

Se înălță în vîrful picioarelor în fața oglinzii. Începu să-și agite brațele. Sări în sus. Făcu tot felul de mișcări ca să se vadă că e acolo, că acolo e un om în fața unei oglinzi — în zadar — oglinda nu-l vedea, oglinda nu-l băga în seamă.

Oglinda era goală!

Peretele din spatele lui era redat fidel, dar omul ce se afla între el și oglindă, nu reușea să se vadă. Ce fel de oglindă e asta, la toți dracii, dacă nu arată nimic? Și dintr-o dată, în profunzimea aceea miraculoasă, Brok îl văzu pe bătrîn, apropiindu-se cu greu. Ia te uită! Bătrînul se oglindea în cadrul șlefuit, în care fiecare rid se desena cu precizie.

Un gînd sălbatic își făcu loc în creierul lui Petr Brok! Rupse febril pecetea roșie, desfăcu coala albă de hîrtie și citi:

Din propria mea voință și pe riscul meu, i-am împrumutat meșterului Oskar Eril trupul meu, pentru experiența denumită dispersie (asprid), ca în acest fel și sub această formă (adică în stare invizibilă) să pot pătrunde în toate colțurile Mullerdomului, să-i dezleg tainele și, dacă bănuiala cumplită se confirmă, să-l omor pe loc pe bărbatul care se numește Ohisver Muller, faptă pentru care mi s-au dat puteri depline în

ședința secretă a congresului judecătorilor S U L (Statele unite ale lumii) de pe Insula Ultimei Speranțe. Această jertfă nu o fac din dorința de cîștig și nu mă sperii de urmări, asupra cărora mi s-a atras atenția; o fac pătruns de dorința arzătoare de adevăr și dreptate și pentru a salva omenirea.

Semnat cu propria mînă:

Petr Brok

Iar dedesubt o altă mînă adăugase:

Garantez cu semnătura mea că așa-numita stare de dispersie (asprid) va dispărea după scurgerea a treizeci de zile.

Cu propria mînă:

Oskar Eril

Brok înțelese în sfîrșit de ce putere fără margini dispune! Nebun de bucurie, îl apucă pe bătrîn de mijloc și începu să danseze cu el ca un zănatic.

Bătrînul atinse apoi cu degetul suprafața oglinzii și se trase temător îndărăt.

— Oh, mi-e frică de oglinzi, cînd le simt cu palmele! Ele răspund și orbilor... Oglinda nu orbește niciodată.

— Știi, unchiașule! strigă Brok, și dac-ai avea o mie de ochi, tot nu m-ai vedea! Nimeni nu mă vede...

Brok nu se mai sătura de gîndul că e invizibil. Sărea în fața oglinzii, lovea în ea, sufla peste ea și o mîngîia — degeaba! Oglinda obosise de moarte tot primind și redînd figuri omenești! Nu! De parcă s-ar fi revoltat dintr-o dată și ar fi refuzat să-l oglindească

pe Petr Brok! Dar el nu se supăra deloc. Cît sînt de puternic...! Ca un zeu! Pot face orice! Minuni, la care nici Cristos n-a visat! Voi ului lumea încătușată în blestemul acestei barăci pînă la cer! Acum Mullerdomul îmi aparține!

Își luă degrabă rămas bun de la tînărul bătrîn și intră în cușcă. De îndată ce grilajul de fier se închise în urma lui, simți o zguduitură. Podeaua începu să coboare și dintr-o dată i se păru că se prăbușește într-o prăpastie. Închise ochii. Căderea abruptă, cu capul în jos, îl ametea. Craniul îi pocnea surd de durere. Petr Brok leșină.

VII

Din nou visul și mica lampă galbenă
Ferestre și oameni
Cîrciuma de la capătul lumii
Vînzătorul de vise

Și cum se prăbușește — minune! — visul apăsător, scîrbos reapare. Lampa galbenă din craniu aruncă o lumină neliniștită, pîlpîitoare. Nu luminează deloc; numai pe ea însăși și cercul galben de praf ce se rotește în jurul ei. Brok are impresia că zace făcut ghem, cu capul între genunchi, într-o peșteră umedă, înghețată. Dă la o parte gluga cenușie ce-i acoperă capul — și ochii i se obișnuiesc cu întunericul: vede

ca printr-un voal grinzi crăpate, încrucișîndu-se deasupra capului lui și pornind în direcții de neînțeles, încolo și încoace. Iar pe platforma suspendată stă, înghesuit, un șir de oameni, culcați pe dreapta și încălzindu-se unul în altul. El însă nu mai e o verigă din acest lanț; zace în fața lor, lîngă un geam spart, acoperit de albeața chiciurei. Îi e frig. Își trage iar gluga pe cap, se ghemuiește și se înfășoară în întunericul care poate fi și zi și noapte...

Petr Brok s-a trezit. O zguduitură bruscă l-a făcut să deschidă ochii și în clipa aceea a dispărut și nălucirea chinuitoare. Cît a dormit? Își îndreaptă trupul pe fundul cuștii și dintr-o dată își amintește de ziua de ieri. Apucă cu dragoste grilajul de fier, de parcă ar fi vrut să apere această realitate de visul înspăimîntător cu lampa galbenă în craniul găunos. Simte o dorință dureroasă de lucruri viitoare. Uimit își amintește că e invizibil și sare din cușcă.

Parcurge un coridor, niște scări, deschide o portiță de fier — și se trezește pe o stradă! Două șiruri de case, firme, trotuare. Nu lipsește decît un singur lucru, care există pe fiecare stradă, cu toate că nimeni nu se uită la el... Cerul. În locul lui, sus, deasupra capetelor, se arcuiește un plafon în stil roman, turnat dintr-o singură bucată de sticlă. Sub el arde un glob uriaș, alb, cu o lumină de nesuportat, ca a soarelui la zenit.

Ferestre și oameni. Șiruri fără sfîrșit de ferestre și de oameni... Ferestre care tac și ferestre care strigă, speriate și plînse, misterioase și căscînd de plictiseală, ferestre, ferestre, ferestre — dau din cap, ispitesc, rîd, plîng. Iar sub ele, mulțimea. Mulțimea pestriță, învolburată, grăbită. Toate semințiile umane se amestecă aici într-o neobosită mișcare de rotație. Culorile veșmintelor, chipurilor, ochilor și părului se împletesc,

glasurile ies din mii de guri ca din tuburile unei orgi scăpate dintr-o catedrală în flăcări.

Şi aşa cum cerul şi soarele de deasupra lui sînt artificiale, lui Brok i se pare că toţi oamenii care ţopăie şi strigă aici au în ei ceva ireal, înşelător şi fals. Chipurile bărbaţilor sînt imberbe sau acoperite de bărbi de toate formele posibile; lui Brok însă i se pare că multe din aceste bărbi sînt false, lipite numai de obraz. Unii se distrează prea tare şi rîd ca proştii. Alţii aleargă într-o anumită direcţie, cu îngrijorarea sau groaza întipărite pe faţă. Ici un chinez se tupilează pe sub ferestre, urmărind pe cineva. Colo se strecoară o mutră de criminal, cu un plasture negru pe un ochi. Undeva, în spatele unei uşi, răsună o împuşcătură şi nimeni nu se întoarce să vadă ce e. Un marinar — tricou negru cu galben — cu faţa ciuruită de vărsat, se clatină beat turtă şi urlă un cîntec obscen. Trei tipi, goi pînă la brîu, cu măşti negre pe faţă, trec insolenţi pe stradă, cu pumnalele la cingătoare. Ceilalţi se dau la o parte. Colo păşesc lent nişte oameni cu măşti violete, cu găuri rotunde în ele. Ferestrele unei săli de dans rîd galben... Li-la-la-lu — povesteşte o japoneză, cu părul împodobit cu un ac lung, ca o inimă neagră străpunsă de un pumnal. Merge la braţul unui apaş, care le pune piedică bătrînilor orbi şi rîde de ei cu dinţii vopsiţi în roşu. Acum trage un şut într-un cerşetor fără picioare, care se rostogoleşte în canal. O firmă neagră strigă:

VÎNZARE
DE DIAMANTE ŞI CĂRBUNI

Un vînzător horcăie:

Cubul „OVA" e CEL MAI BUN!!

Un steag negru cu verde:

CÎRCIUMA LA SFÎRȘITUL LUMII

Se deschide o ferestruică:

. . . .

DISPERAȚILOR! CUMPĂRAȚI

Zilele cenușii le colorăm în roz!
Lașul devine erou! KOKA!
Învinsul va fi învingător!

. . . .

Măști violete de pudră pe fețele femeilor. Strălucirea albă a dinților, pătratele negre ale ferestrelor, clopoței; într-un colț, sub picătura de lumină sîngerie a unui bec, o femeie cheamă cu cuvinte îndrăznețe, iar prin gesturi obscene arată că ea însăși e vînzătoare, prăvălie și marfă:

„Grăbiți, bătrîni și tineri!
Înainte de a trece mai departe,
priviți-mi chipul!
Admirați-mi părul,
prețuiți culoarea ochilor mei!
Încercați tăria sînilor mei —
e pe gratis...
Atingeți-mi coapsele,
sînt tari ca șinele de cale ferată
pe care vine în goană patima!
Ard, ard —
pentru opt arginți
vă voi omorî cu dragostea mea!"

Iar peste drum, un scandalagiu cu barbă ruginie, despicată în două, stă la o măsuţă şubredă, acoperită cu cutiuţe; înconjurat de cîţiva gură-cască, strigă:

CUMPĂRAŢI VISE
Marfă garantată, solidă, ţine toată noaptea!

*

VISE DESPRE AUR

Deveniţi milionar pentru o noapte!
Cumpăraţi »Aurvisul« meu, marcă depusă!

*

O SINGURĂ TABLETĂ AGA
înainte de culcare, vă asigură o
noapte de dragoste, cu sărutări şi îmbrăţişări!
Citiţi modul de întrebuinţare!

*

SPECIALITATE
Vise roz!
Gustaţi o dată şi veţi reveni.
Garantat inofensiv

*

VREŢI SĂ CĂLĂTORIŢI PE MELEAGURILE
DE DINCOLO DE MĂRI ŞI OCEANE?
Să vedeţi palmieri, caravane,
sălbatici, tigri şi maimuţe?
Cumpăraţi praful EXOTIC!

*

UN ZBOR CU AEROPLANUL
spre soare veți face
dacă adormiți pe spate, cu o pastilă
ARO pe limbă!

*

Vreți să trăiți, într-o noapte, un uragan?
Încercați o pilulă ORA și-l veți
trăi, bine sănătos, în patul dvs.!

*

VĂ TEMEȚI SĂ CĂLĂTORIȚI SPRE STELE?
Sau mijloacele nu vă permit s-o faceți?
Visele despre stele vă vor înlocui această aventură!
Cumpărați, pe cinci arginți, Stelovisul meu.
Atenție la marca depusă!

*

Firme uriașe, imagini mișcătoare din neon, repetîndu-se pînă la demență, reclame pe drapele, pe ziduri, pe vitrine, pe uși, pe spatele oamenilor și pe chipuri. Din amîndouă părțile și din gurile omenești, în ochii și urechile lui Brok dau buzna aceste strigăte de hîrtie, culoare și sticlă. Merge de mult drept înainte, neocolind pe nimeni; se distrează văzînd cum trecătorii, fără să bănuiască nimic, se lovesc de el, sar în lături și chipurile li se schimonosesc de uimire și spaimă. Merge, tot către dreapta, cum îl duce strada.

Deodată își dă seama că merge de fapt în cerc și că a ajuns, în cele din urmă, în locul de unde plecase. Și abia atunci observă că din această stradă mare, circulară, cotesc spre interior străduțe înguste, întortocheate, pe care mulțimea se scurge picătură cu picătură. Pereții de tinichea ai caselor au ruginit aici, din

cauza umezelii, ferestrele au gratii ca nişte botniţe convexe. Unele străduţe sînt atît de înguste, încît dacă întinzi braţele atingi, şi de-o parte şi de alta, zidurile. Şi mai sînt unele ca nişte defileuri, în care zidurile de fier ale caselor se ating pe alocuri şi pe unde oamenii trec pieziş, sugîndu-şi burta.

VIII

Magazinele de pe strada tigrului
Hotelul „Eldorado"
Reuniunea unei societăţi alese
Revoluţie în Mullerdom

Petr Brok o ia pe una din aceste străduţe lăturalnice. Dalele de sticlă de pe jos sînt acoperite cu un strat uscat de murdărie. Unele sînt crăpate sau sparte şi prin ele se strecoară lumina. Printr-o asemenea ferestruică în podea, Brok observă că şi jos, sub el, mişună mulţimea, culorile aruncă lumini fosforescente şi vînzătorii strigă în gura mare.

Şi străduţa pe care păşeşte e acoperită de inscripţii dintre cele mai ciudate, dar mult mai discrete. Cu cît firma e mai mică şi mai modestă, cu atît e mai impozantă prăvălia, cu atît mai arătos patronul. O carte de vizită murdară, lipită pe uşă, o tăbliţă pe fereastră, o plăcuţă emailată cît palma. Nu mai sînt strigăte, sînt mai degrabă şoapte, şoapte pline de mister . . .

– OPIUM –
marca cea mai bună

Aici HIPNOTIZOR
Arpag Merle, alchimist

– IMMA –
moarte fără dureri

ELIXIRUL R — A,
vă prelungeşte viaţa după voie

Fr. IPS, cambii, plastografie
falsificare de bani

Joe Mina,
furturi mărunte, buzunăreli ş. a.,
discret!!!

MAGIE, FARMECE!
Sandor, Sabath

PICĂTURI
de uitare veşnică!

Gentlemeni!
cumpăraţi numai raze GGGGG

SCHWARZ şi comp., producţie de WWWW

Ko – Son – Ma, RĂPIRII

După o fereastră, între sticle, o plăcuţă de tablă:

VÎNZĂTOR DE OTRĂVURI

Pe un perete ruginit, scris cu cretă:

GARPONA
ia sînge toată ziua!
Discret!

O bucată de scîndură, cu vopseaua literelor scursă pe lemn:

ČULKOV, nebunie

Pe intervalul întunecat dintre ziduri e întinsă o sîrmă, de care se leagănă o tăbliţă. Pe ea e desenat un pumnal cu inscripţia:

Atenţie la spate!
Firidă în stînga!!!

Ceva mai departe, deasupra unei uşi atîrnă oblic o firmă strîmbă. Literele sînt frînte, de parcă le-ar fi scris un beţiv, cu degetul înmuiat în noroi:

Hotel
Eldorado

Petr Brok se hotărăşte să viziteze acest hotel dubios. Pe de-o parte a obosit şi, în plus, vrea să privească de aproape pleava care se adună aici. Intră în

antreul întunecos. Miroase a șoarece, a sudoare și a încă ceva de nesuferit. Din antreu, o ușă dă într-o încăpere spațioasă, un bar strident decorat. În plafon se află un geam rotund, convex, al cărui rost Brok nu-l poate pricepe.

Masa rotundă din mijlocul camerei e ocupată. Numai că nu are timp de pierdut cu examinarea societății adunate acolo, căci cineva tocmai strigase cuvîntul „revoluție", or, acest cuvînt are asupra urechii un efect la fel de puternic ca sîngele asupra ochiului!

— Revoluție! strigă un bărbat cu barbă neagră, împărțită în două. Sclavii s-au răsculat în cartierul fabricilor! Revolta a și cuprins optzeci de etaje. A izbucnit în fabrica de cuburi Omega, unde un oarecare Vítek din Vítkovice, supraveghetor, l-a trădat pe Marele nostru Muller! A organizat în secret revolta și acum declară că va elibera lumea noastră din ghearele lui Muller.

Vrea să înscăuneze domnia sclavilor și să gonească aristocrația din etajele de jos, s-o gonească în mine și în fabrici. Cuburilor Omega li s-au alăturat uzina chimică: 1 980 bărbați, monetăria: 260 bărbați, turnătoria: 400 bărbați, uzina de gaz: 5 380 bărbați, fabrica de lichioruri: 250 bărbați. Au făcut o breșă prin care au și pătruns în Orasul întunericului. Pe locuitori i-au cîștigat de partea lor, promițîndu-le o republică în care cică și orbii își vor avea reprezentanții lor. Vor să facă din ei o cumplită armată de avangardă, ca un zid. Dacă cuceresc Orașul întunericului, ne amenință primejdia că vor deschide temnițele de la etajele de sus. Mai rău e că pătrund și în jos, distrugînd mașinile și instalațiile. La etajele 690 și 700 au devastat birourile și acum se apropie de etajul 680, unde încep antrepozitele. Deci de depozite nu-i mai despart decît 60 de etaje. Desigur

că pătrund cu greu prin plafoanele dure, din beton cu soliu. Din fericire, ascensoarele nu funcționează (centralele electrice se află în prima zonă, iar curentul a fost tăiat imediat). Scara principală e împînzită de baricade. Nu trec de ele nici în cinci luni, dacă ținem cont de faptul că sînt destul de primitiv înarmați.

Dar Marele nostru Muller nu vrea să-și păteze mîinile cu sîngele lor, deși i-ar putea distruge și prin gazare. Crede că va reuși cu binele. De aceea m-a trimis la voi, în West-Wester, ca să angajez cîțiva specialiști. Iată despre ce e vorba: să pătrundem discret în mijlocul răsculaților și să băgăm zîzanie între ei; să le spargem rîndurile și mai ales să-l înlăturăm pe ascuns pe Vítek din Vítkovice, care e de fapt sufletul și creierul acestei revoluții de palat. A încercat odată să-l cîștige cu aur, dar nu a reușit...

IX

Garpona
Meșterul Perker — otrăvuri
Serul Kawai
Gazul Sio
Sticlele de pe tîmplele orbului

— Poate cu pumnalul? întrebă un flăcău colțuros, căruia tovarășii lui îi spuneau „Garpona". Nu avea mîini și se slujea, în locul lor, de picioare.

— V-am mai spus-o: nobilul Muller nu vrea sînge!

— Am în depozit otrăvuri pe cinste... începu să turuie un bărbat cu nasul roşu, neruşinat de mare, care-i acoperea, ca un ciorchine, cea mai mare parte a feţei, şi lui Brok i se păru că mai creşte încă şi se coace văzînd cu ochii.

— Am mărfuri verificate, de mii de ori încercate De administrarea lor mă ocup personal, cu efect garantat. Dacă vreţi, moare de apoplexie. După o picătură de U, moartea vine de la cap. La cererea dumneavoastră, poate muri de cancer, prin absorbţia unei doze de I. Am trabuce O! Un miligram de E într-un pahar de lapte...

— Eu lucrez numai *en gros*, îl întrerupse pe năsos un orb, cu o voce profundă de bas. Pleoapele îi erau cusute, fapt care-i dădea chipului o linişte înspăimîntătoare. Pe tîmple însă avea montate două degetare de metal; în vîrful lor scînteiau două lentile fine, ca ochii unui animal de pradă.

— Dacă trebuie să înăbuşim revoluţia, sînt în stare s-o fac cu ajutorul bacilului meu... Dealtfel Marele Muller mă cunoaşte...

— Vine şi rîndul sclavilor, răspunse agentul. Dar mai întîi să-l lichidăm pe Vítek! Nu să-l ucidem, înţelegeţi? Corpul lui n-are decît să trăiască! Sufletul trebuie să i-l distrugem! Sau sufletul, sau creierul!

— Dacă-i injectăm ser KAWAI în creier, înnebuneşte... îi povăţui un omuleţ cu două cocoaşe în spinare.

— Dacă inspiră gazul SIO, îmbătrîneşte peste noapte, adăugă un bătrîn ramolit, fără un fir de păr pe cap, tremurînd tot. Cît îi mai rămîne de trăit o va duce într-un ramolisment ce-l va conduce drept la moarte. Aparatul poate fi pus pe furiş în dormitor, e ca

o jucărie, o minge de cauciuc, care de îndată ce se rostogolește...

— Cel mai bun pumnal, cea mai bună otravă, cel mai bun ser, cel mai bun gaz — sînt ochii! spuse încet, dar apăsat, un chip galben cu ochi rotunzi, negri, în care scînteiau viu două pătrățele incandescente.

— Bine, zise agentul și scoase un carnețel, o să-mi notez numele vostru. Meșterul Garpona — pumnal. Meșterul Perker — otravă. Meșterul Schwartz — SIO. Meșterul Orsag — bacili. Mac Doss — hipnotism. Dulgherul Čulkov — *Kawai!* Veniți mîine cu marfa voastră în strada Portocalie, numărul 8, etajul 274. Aeroliftul vă va duce în vîrful Mullerdomului, și de sus ajungeți imediat pînă în inima revoluției, laolaltă cu pleava, și vă amestecați cu ea... Marele Muller vă va răsplăti după succesul pe care îl veți avea.

— La toți dracii! înjură ucigașul fără mîini, după plecarea agentului. Mare scofală. Să împlînt pumnalul în gunoi! Tot timpul meșterea ceva cu picioarele, cînd sub masă, cînd pe masă. Tocmai își ștergea sudoarea de pe frunte cu talpa și-și pocnea cu zgomot degetele de la picior.

— Prea duhnești a sînge, frate, bîigui otrăvitorul și-și suflă mulțumit nasul insuportabil cu mîna. Abia pe urmă îl șterse cu o batistă roșie, spunînd: Munca noastră e curată... nu ne pătăm noi mîinile...

— Ce, parcă eu lucrez numai cu pumnalul? protestă ucigașul, mai pune douăzeci de mulldori și ți-l sugrum, agățat de gîtul lui ca o iubită...

Ca dovadă, își descălță papucii sub masă și strînse degetele albe, suple ale picioarelor.

— Amîndoi, fîrtate, sîntem niște bieți cîrpaci, spuse otrăvitorul. Să vorbească meșterul Orsag! O întreagă armată de mineri a hrănit-o cu bacilii lui...

Orbul nu catadicsi să-i răspundă. Numai lentilele de pe tîmple aruncară lumini prevestitoare de rău, cînd se întoarse spre năsos.

— Dar meşterul Schwartz? continuă acesta, adresîndu-se moşului chel şi ramolit. Mulţi bătrîni ai făcut pînă acum?

— Eu lucrez jos, în cartierul finanţelor, sîsîi Schwartz, cu gingiile lui ştirbe; tocmai am montat un aparat la etajul opt al zonei a doua — în dormitorul tînărului Gerel. E fiul regelui cămătarilor. Cel ce i-a vîndut lui Muller Alaska şi coloniile din Africa. Adria, nepoata lui, avea să-l moştenească. Peste o săptămînă Gerel junior va fi mai bătrîn decît taică-su. Sir Moru, cel mai mare acţionar al Cosmosului, îmbătrîneşte văzînd cu ochii.

— Asta-i tot opera ta? Se zice că are necazuri mari.

— Are... Acţiunile lui trec în mîinile unui om al cărui nume nu vi-l pot spune. Cred însă că eu sînt cel care a făcut cel mai mult pentru binefăcătorul şi Domnul nostru...

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin cel mai mult... dragul meu Schwartz, zise cocoşatul, după care se întoarse spre bărbatul cu ochii arzători. Mac Doss, doctorul nostru în hipnotism, e nou printre noi, aşa că probabil n-a auzit încă povestea mea... De n-aş fi fost eu, bunul nostru Părinte şi Stăpîn ar fi azi ruinat!

X

Astronomul Galio, stăpînul stelelor
Prima navă în Univers
Foamea de stele a lui Muller
Cum a devenit Galio un mare zero
Čulkov, regele a 50 000 de stele

Cocoşatul îndreptă două degete spre geamul rotund şi bombat din tavan:

— El mi-e martor că nu mint, dacă tocmai binevoieşte să se uite la umilii săi supuşi. L-am scăpat de un duşman care i-ar fi supt şi ultima picătură din acea sevă miraculoasă ce ţîşneşte de sub Mullerdom şi la care se adapă... Azi poate să afle oricine! E vorba de bătrînul Galio, vînzătorul de stele. Fiul lui, care azi ocupă în întregime trei etaje în zona a treia, nu-i decît un ageamiu în comparaţie cu tatăl lui. Din mila lui Muller vinde stele fără valoare, scoase la reformă — stele incandescente sau îngheţate, ori comete, care trec în zbor şi nu se mai întorc — nimeni nu le vrea. Marfă ordinară... Ehe-he, bătrînul Galio era un geniu! Îşi instalase pe o insuliţă din Polinezia un observator astronomic şi, cu un grăunte de soliu, făcea minuni. Localnicii îl aleseseră rege şi a unit vreo zece insuliţe sub sceptrul lui. Pe atunci Marele Muller colinda mările şi cumpăra ce mai rămăsese din lume. A sosit la observatorul bătrînului Galio, unde îşi avea şi reşedinţa regală. Cînd l-a întrebat cît vrea pe insuliţele lui, vulpoiul bătrîn i-a răspuns modest:

— Bolta cerească, noaptea!

N-a vrut să primească nici un grăunte de aur! Bunul Muller a văzut în asta capriciul unui bătrîn original, îndrăgostit la nebunie de cele cerești. I se părea că e pe gratis. Stelele nu aparţin nimănui, nici lui Muller, dar dacă bătrînelul le dorește cu tot dinadinsul, de ce nu i le-ar vinde? Vrea să se fraierească, n-are decît! Au semnat contractul: Muller a devenit stăpînul celor zece insuliţe din Polinezia, Galio stăpînul stelelor. Unul cumpărase mîţa în sac, celălalt vrabia de pe gard... Şi nu una, miliarde de vrăbii, care veneau în zbor spre el în nopţile senine, într-un stol ce nu se-npuţina...

Pe atunci Muller nici nu bănuia că din soliu se vor putea construi nave, care vor străbate cosmosul ca ţînţarii! Uitase de mult de contractul semnat... Prima rîndunică și-a luat zborul și, după cinci luni, s-a întors încărcată de comori fără preţ, adunate de pe nouă planete! A luat fiinţă societatea de transporturi interplanetare „Cosmos" și prin ea s-au deschis surse noi, inepuizabile de bogăţii fără seamăn. Şi atunci a apărut bătrînul Galio cu contractul! S-a văzut astfel că toate stelele descoperite de „Cosmos" îi aparţin lui Galio, contractul fiind semnat de Muller însuși! Abia atunci şi-a dat Zeul seama cît de scump plătise cele zece insuliţe... Galio devenise *de facto* stăpînul tuturor planetelor şi Muller al uneia singure, cea pe care se afla. Comori ca-n basme, fructe ale paradisului, metale noi, noi pietre preţioase — toate aparţineau, conform blestematului de contract, bătrînului Galio!

Așa că, vrînd-nevrînd, Marele nostru Binefăcător a trebuit să răscumpere frumușel de la Galio stelele cucerite, una cîte una... Demnitatea lui n-ar fi putut pur și simplu să suporte ca o nouă stea descoperită să aibă alt stăpîn decît El, să poarte alt nume decît cel pe

care i-l va da El, tot așa cum nu ar fi putut să suporte ca înțelegerea purtînd semnătura lui să nu fie considerată sfîntă. Așa că, pe măsură ce se descopereau noi și noi stele, Galio vindea și Muller cumpăra. Dar rezervele lui Galio erau inepuizabile. Muller plătea și iar plătea. Și se ajunsese atît de departe, încît atotputernicul stăpîn al lumii fu silit să-și revîndă, bucată cu bucată, lumea lui ca să-și sature foamea de stele... Cel mai ciudat însă era că bătrînul Galio refuza din principiu comori provenind de pe alte stele, oricît de prețioase ar fi fost. Recunoștea și primea numai marfă produsă de bătrîna noastră planetă... Ce făcea cu ea? Începu să împartă aurul lui Muller la săraci. Orașele, insulele, minele, întreprinderile industriale construite de Muller, le împărțea muncitorilor și cerșetorilor... Îl numeau Eliberatorul!

Oh, era un plan bine gîndit de a-l ruina pe Ohisver Muller! Stăpînul Lumii, dat de rușine și pe jumătate sărăcit, se și pregătea să părăsească această planetă și să se mute pe una din stelele lui...

Și atunci, în ultimul moment, cînd Muller se afla pe marginea prăpastiei (urma să-i vîndă lui Galio Mullerdomul și acesta intenționa să-l arunce în aer!!!), atunci am început să-l tratez pe bătrînul Galio de reumatism. Într-o seară — îmi amintesc ca azi — durerile în încheieturi îl lăsaseră și era teribil de bine dispus. L-am întrebat atunci cîte stele îi vînduse lui Muller și cîte în mai rămăseseră.

— Tot atîtea cîte am avut la început, rîse Galio enigmatic. Dacă i-aș vinde în fiecare zi un milion de stele, Muller ar mai trebui să trăiască un milion de ani ca să aibă o milionime din ele...

Și în noaptea aceea, după ce bătrînul Galio a adormit, i-am injectat sub piele trei picături de Kawai. Di-

mineața, Galio sări ca ars: — Un creion! Hîrtie! La cît se ridică exact averea mea? Scrise un 9 și începu să adauge zerouri. În prima zi a umplut zece coli cu zerouri. Și din clipa aceea creierul lui a devenit o mașină de fabricat zerouri. Toate gîndurile lui au devenit zero . . .

Atunci, evident, am pus cu ușurință mîna pe blestematul ăla de contract și i l-am dat lui Ohis Muller. Acum Galio se află în balamucul 970 și produce zerouri. El însuși a ajuns un mare zero! . . . Și uite așa l-am salvat pe zeul Muller! Și azi mai repară pagubele, adună și pune laolaltă ce risipise bătrînul Galio. A vrut să mă facă împăratul Bradierrei! Am refuzat. Mi-a oferit apoi orice imperiu, la alegere, orice tron, m-a întrebat dacă vreau să fi rege, șef militar, sau diplomat. I-am spus că nu vreau nimic altceva decît să trăiesc pentru tot restul zilelor mele în Mullerdom, în preajma Lui, fie și la lumina unei singure raze a milostivirii Lui.

Pînă la urmă mi-a dat cu de-a sila 50 000 de stele. M-a declarat regele acelor lumi. Am vrut să mă duc acolo, să-mi văd supușii și să mă încoronez pe una dintre ele. Evident că pe toate nu se poate . . . Dacă m-aș încorona în fiecare zi în unul din regatele mele, ar mai trebui să trăiesc cel puțin încă 137 de ani . . . Și apoi Muller nu vrea să mă lase să plec, mă roagă să-i stau pe aproape, dacă o avea cîndva nevoie de mine . . .

XI

Curiozitatea lui Petr Brok
şi ce a ieşit de aici
Nasul otrăvitorului
Încăierarea
Cel mai turbat era Garpona
cel fără mîini

Cocoşatul amuţi şi ochişorii lui cercetară curioşi chipurile celor din jurul mesei. Năsosul îşi suflă nasul în batista stacojie, cu acea rezonanţă prelungă şi tristă a guturaiului de primăvară. Chipul orbului se înălţa deasupra mesei ca o bucată de marmură. Dar cele două lentile de pe tîmple luceau vesel, de parcă ar fi rîs în hohote. Cel puţin aşa i se părea lui Petr Brok. Ucigaşul fără mîini probabil că nici nu asculta. Încontinuu făcea ceva cu picioarele, agil ca o maimuţă. Ba meşterea ceva sub masă, ba trebăluia pe masă; cu piciorul stîng scoase pumnalul şi îl aruncă cu atîta îndemînare spre tavan, că se roti ca o elice. Pînă cînd pumnalul căzu în „palma“ piciorului drept, avu timp să golească şi un pahar. Scoase apoi din buzunarul de la vestă o tabacheră, îşi presără pe gleznă un praf verde, îl aspiră şi praful dispăru. După care strănută atît de tare, că-l trezi pe bătrînul Schwartz, care între timp adormise.

Şi atunci, după acest episod, cînd aproape toţi tăceau ruşinaţi — vorbi Petr Brok. N-o făcea ca să se dea de gol. Voia numai să-l întrebe pe cocoşat, la ureche, un lucru pe care dorea nespus de mult să-l

afle. Voia să-i pună astfel întrebarea, încît cocoşatul să creadă că unul din cei de faţă vorbise. În clipa aceea însă simţi cît de dezavantajat este de faptul că e invizibil; cît e de singur, lipsit de încrederea lor, sortit să asculte numai nişte dezbateri lungi şi sterile, care nu-i sînt de nici un folos... Voia să-l întrebe pe cocoşat, dar urechile celorlalţi erau ca nişte gherete de pază, mascate de smocuri de păr. De aceea îşi apropie buzele pînă aproape de pavilionul urechii şi întrebă încet, cu glas incolor, ca într-o doară.

— Dar cum arată de fapt divinul Ohisver Muller?

Cocoşatul tresări, ochii şi gura i se căscară larg, faţa aproape că i se umflă de mirare. Lui Brok i se păru că, pentru o clipă, se lăţise de la un perete pînă la celălalt. Era desigur o iluzie. Bărbia lui ascuţită intrase la loc între umeri, ca o pană înfiptă într-un butuc. Cocoşatul se ridică şi deveni dintr-o dată cu un cap mai scund, căci picioarele scaunului erau mai înalte decît picioarele lui.

— Cine a întrebat? strigă mînios. Am zis: cine a întrebat?

Ceilalţi îl priviră miraţi. Nici unul dintre ei nu crîcnise, din momentul în care amuţise cocoşatul!

— Am auzit o voce. Jur! Jur pe Marele Muller (cocoşatul ridică mîna dreaptă spre geamul rotund) că nu mint! E cineva aici!

— Poate că Marele Muller a binevoit... zise, umil, otrăvitorul, şi privi îngrozit spre tavan.

— Nu! Nu! Cineva a întrebat chiar despre Muller!

— Cine?

— Un glas! Mi-a şoptit la ureche!

— Nu cumva vorbeşte Kawai din creierul tău? Poate că te-ai contaminat şi tu.

— Sînteți cu toții nebuni! Jur! Pariez pe cele 50 000 de stele! Bătrînul Schwartz își ciocni compătimitor fruntea și începu să povestească cum și el e atins de ramolisment, cu toate că-și mînuiește gazul cu cea mai mare grijă.

Între timp Petr Brok se așeză calm pe scaunul rămas liber după plecarea agentului. Simțea în el o putere fără de margini față de acești oameni monstruoși, pe care-i putea manevra cum voia. Își aminti de revoluția de la etajele muncitorești, de Vítek din Vítkovice, de tot ce îi coc tîlharii ăștia și se gîndi cum să-i lichideze, fără să-și pateze de sînge mîinile invizibile... Chiar în fața lui se afla nasul zemos, veșnic curgînd al vînzătorului de otrăvuri, golit tocmai și pe cale de a se umple din nou. Acest nas tragic îl iritase de la bun început și îi provocase o greață de-a dreptul chinuitoare. Așa că Brok, nemaiputînd suporta această tortură și răbufnind de ură împotriva nasului acela scîrbos, luă un pahar și îl aruncă în el. Sîngele țîșni, vînzătorul de otrăvuri se clătină. Ceilalți săriră în sus, îngroziți și se apucară involuntar de nas.

Toate acestea se petrecură în cîteva secunde. Banda își reveni iute. Spate la spate, făcură zid. În mîinile tuturor apărură dintr-o dată revolverele. Ochii negri, bulbucați ai țevilor se roteau în spațiu. Începu un foc demențial. Împușcăturile răsunau sec, gloanțele șuierau, oglinzile cădeau fărîme, praful se înălța din toate colțurile.

Cel mai turbat era Garpona cel fără mîini. Se culcase pe masă, cu picioarele în aer, se răsucea pe spate, cu un picior își lua vînt iar cu celălalt trăgea în toate direcțiile, semănînd mai mult cu o harpie decît cu un om.

XII

Lentilele perfide de pe tîmplele orbului
Petr Brok în capcană
Fuga
Liftul — şi din nou visul

Deodată Petr Brok se cutremură. Lentilele fine de pe chipul orbului se fixează asupra lui! Chipul imobil, ca de ghips, cu pleoapele cusute, se înalţă ca al unui sfinx. Dar sticlele fin şlefuite privesc fix faţa lui Brok. De parcă ceva ar fi luat foc în ele...

I se pare? Sau e demascat? E oare cu putinţă ca orbul acesta să-l vadă?

Brok se ridică. Ia te uită! Sticlele se mişcă şi ele în sus, după faţa lui. Acum orbul duce mîinile la tîmple, răsuceşte o rotiţă dinţată, ca şi cum ar regla un microscop. Lui Brok i se pare că fiecare mişcare a sa trece prin focarul acestor lentile.

O spaimă necunoscută încă îl străbate ca un fulger de gheaţă. Simte cum i se taie picioarele. Se aşază iar şi-şi lasă capul pe tăblia mesei. Uitîndu-se în sus, vede cu groază cum două flăcări negre îl fixează din lentile. Şi chiar în clipa aceea chipul ca de marmură se schimonoseşte, mîna se întinde şi arătătorul, ca o gură de revolver, se îndreaptă spre Brok, ţintindu-l drept între ochi.

Un strigăt: — E aici! Păziţi toate uşile! Şi nu mai trageţi! Să-l prindem viu!

Dintr-o săritură, Garpona cel fără mîini e la prima uşă. Perker o ocupă pe a doua. Iar orbul Orsag indică

fiecare mişcare a lui Brok cu ţeava arătătorului său. Se apropie de el în spirală, înspăimîntător de încet, gata să sară.

Petr Brok a căzut în capcană. Trebuie să ajungă la o uşă, altfel e pierdut! În faţa uneia, nasul cel roşu, în faţa celeilalte, Garpona. Stă într-un picior şi cu celălalt încuie. Brok sare! Orsag scoate un strigăt şi i se pune în cale. Brok îl doboară cu un pumn în burtă, îi trage lui Garpona una în piciorul pe care stă şi sare spre uşă; o deschide, iese şi o închide iute în urma lui. Şi o ia la goană pe o străduţă întunecată...

Doamne Dumnezeule, ce de scări şi scăriţe de urcat şi de coborît, ce de galerii, ale căror pereţi se îndepărtează şi apoi se întîlnesc din nou, ale căror tavane se înalţă şi iarăşi cad. Prin cîte camere trece în goană, prin cîte săli spaţioase, vizuine întunecoase şi cămăruţe mici, slujind naiba ştie căror scopuri?

La un moment dat nimereşte într-o galerie ce se întinde în jurul unei săli pustii, prăfuite. Trece apoi în fugă peste un pod acoperit, atîrnat deasupra prăpastiei unui luminator. Iar în urma lui se aude un tropăit ca un răpăit de tobe, din ce în ce mai puternic, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Şi iar străduţe, iar scări, iar arcade, iar pieţe...

În clipa aceea Brok nimereşte, în goană, într-un cilindru neted, strălucitor. Un canal? Nu, e o ţeavă de tun. Nu! E tubul unui telescop, căci se îngustează mereu... Acum nu mai poate avansa decît în patru labe, acum trebuie să se strecoare ondulîndu-se ca o omidă. Mai departe nu se poate, s-a sfîrşit, s-a sfîrşit... Oricum pîlnia asta se termină cu un grilaj de sîrmă. Brok se prinde de el şi îl zgîlţîie disperat.

Ciudat! Plasa mică, ruginită se desprinde cu uşurinţă. Petr Brok se strecoară prin deschizătură şi trage

plasa în urma lui. În clipa aceea podeaua începe să coboare cu el. Mai apucă să zărească, după grilaj, un chip cu nasul spart. Scăpase în ultimul moment.

Dar în lift, în timpul căderii nebune în prăpastie, ghinionul îl ajunge iar. O apăsare de nesuportat îi strînge creierul ca într-un cleşte, pînă ce-şi pierde cunoştinţa. Din nou începe să-l chinuiască acel vis îngrozitor. Se străduieşte din răsputeri să se apere de fantasmele nocturne, să le împiedice să-i pătrundă iar în creier; să nu cadă din nou în gaura aceea subterană, urît mirositoare, unde ceva cumplit se petrece sub glugile cenuşii, mişcătoare.

Petr Brok e îngrozit de revenirea acestor vise. De parcă în ele s-ar fi trezit vechiul său corp, de parcă şi-ar fi pierdut imaterialitatea, de parcă ar fi renăscut cu toate durerile lui. Se teme ca nu cumva, într-unul din aceste vise, să piară înainte de a-şi duce la capăt aventuroasa misiune, pe undeva pe sus, sus de tot, la vreunul din cele o mie de etaje ale Mullerdomului.

XIII

Capitol despre stele
Comerţul şi industria de stele
Reclame
Scoica Talisman

Cînd îşi veni Petr Brok în fire, liftul se oprise de mult. Un vis greu îi mai atîrna de pleoape,

cînd păşí într-un pasaj larg, în care mişuna o mulţime pestriţă.

Unde se află?

La ce etaj?

Cît mai e oare pînă la Muller? Nu cumva a nimerit în turnul Babel?

De-o parte și de alta, vitrine splendide, ca nişte altare, în faţa cărora se opresc tot felul de gură-cască, cu mîinile în buzunare. Alături de vitrinele ultraluxoase vezi chioșcuri și tarabe cu flori, cu parfumuri, fotografi ambulanţi, negustori de mărunțișuri, de antichităţi şi tot felul de indivizi care-și laudă în gura mare ciudata lor marfă. Vitrinele prăvăliilor cu delicatese sînt simboluri ale abundenţei și ode închinate simetriei, prin turnuri, piramide și ghirlande din poame şi vietăţi ciudate, din cutii şi conserve pestriţ colorate. Sînt mărfuri aduse din stele! Petr Brok citeşte:

Apă de leac din lacul
ALFA
de pe planeta
M 14!

*

Muşchi comestibil din pădurile
virgine ale planetei
C 71!

*

Pudra
NA – HA
de pe aripile păsărilor din
Z 176!

*

Parfumuri extrase din lacrimile îngerilor
de pe
D 55!

*

Sînge de elfi pitici
(H 70)
contra bolii maimuțelor!

*

Glande sexuale ale hidrofililor din UR
Delicatesă de pe planeta B 1

*

Încălțăminte din piele de Origoni de pe
F 99
nu se rupe niciodată!

*

Mană de pe steaua
B 64
cu gust de migdală

Alte reclame recomandă celor ce emigrează pe alte planete produsele planetei mamă.

Coloniştilor de pe L 20
Cel mai bun soi de seminţe!
Un singur bob dă o recoltă însutită!

*

Împotriva gîndacului de trandafir din
C 71
praful
ACHA!
N-o să vă pară rău!!!

*

Ceasul astronomic
A Z
Vă arată ora exactă după sistemul nou
pe orice stea!!!

*

Împotriva hipertensiunii
în Constelaţia Spiralei,
numai balsamul SPIRALA!!!

*

Tinichele, mărgele, oglinjoare, staniol
pentru indigenii de pe
K 51
Le cîştigaţi încrederea şi serviciile!!!

*

Eroilor de pe
Z 2
aruncaţi-le ciocolată
LANA!
Vă dau în schimb orice!!!

*

Umbrele mantale, corturi impermeabile!
P K 86 plouă noaptea!

*

Pe S 34
e veşnic zi!
Dacă vreţi să dormiţi, cumpăraţi
ochelari negri
CLOI

*

Înaintea plecării
spre Lumi noi,
asiguraţi-vă!

*

Muriţi de rîs
LA PANOPTICUM
OMEGA
privind locuitorii vii ai planetei
G 51

Sub o gheretă cu dungi roşii, un vînzător vinde scoici semănînd cu stelele, şi cu florile şi cu vieţuitoarele, şi cu nimic pe lume. Una după alta, le ridică în sus, le duce la ureche, apoi le şopteşte ceva şi le oferă din nou mulţimii, cu glas răguşit:

Scoica IZA
de pe planeta
B 55
ca presse-papier pe masa dumneavoastră,
aduce idei bune
la scrisul scrisorilor!

*

Scoica O—RA
din lacul negru de pe
F 39
seamănă cu o lebădă neagră!
Strecurați-o pe ascuns la dușmanul dumneavoastră,
Și ghinionul se va ține scai de el!

*

Scoica A — KA,
nufăr de pe planeta de gheață
e cheia succesului
în dragoste!

*

Scoica U—VA
seamănă cu un fluture pietrificat
Vine de pe steaua
Albatros
și sub perna dumneavoastră
vă aduce vise
despre stele!

*

Scoica NE — O
de pe P 44
vuiește ca oceanul în furtună.
Timp de 10 ani vă va ocroti în toate
călătoriile
prin Mullerdom!

Peste drum de scoici, iată un vînzător de tablouri cu peisaje și orașe stelare fantastice. Și ceva mai încolo, alt negustor, lăudîndu-și marfa, și încă unul. Și, luîndu-se parcă la întrecere cu ei, reclamele cheamă și ard, punînd pe fruntea întunericului un stigmat de foc.

XIV

Groaza de întuneric
Societatea de import-export „C O S M O S"
Transportul pe stele
Petr Brok nu-şi poate aminti
Colonia olandeză de pe lună

Şi dintr-o dată toate luminile se sting şi întunericul invadează spaţiul de sub clopotul de sticlă.

Catastrofă!

Să se fi răsculat muncitorii de la centrala electrică şi să se fi alăturat revoluţiei? Să se fi stins luminile la toate etajele şi să se fi lăsat noaptea, noaptea înspăimîntătoare, fără de sfîrşit, plină de monştri şi de sînge?

Mullerdomul nu are ferestre!

Petr Brok nici nu apucă să se gîndească la ce ar putea conduce groaza care ar cuprinde acest furnicar demenţial de o mie de etaje al trufiei lui Muller, cînd fu orbit de o lumină puternică. Evident, Mullerdomul e o lume în sine şi zilele şi nopţile lui sînt dictate de însuşi Muller! Numai că de data asta nu mai e vorba de soare, ci despre nişte litere de foc, scrise de o mînă nevăzută pe tabla neagră a întunericului:

Terenuri pe stele
vinde în rate convenabile
Societatea
COSMOS

Şi mai departe:

Primăvară veşnică pe ţărmurile
planetei
E4

*

Trăiţi un adevărat basm
în văile albastre ale planetei
M 21

*

Deveniţi înger pe steaua
R 25

*

Locuitoarele împărăţiei cerurilor
IKI — LA
tînjesc după dumneavoastră

*

Veţi fi rege pe planeta
J 25

*

Vreţi o mireasă
pentru o singură noapte?
Vă recomandăm «U 55»

*

Pînă la o mie de ani veţi trăi pe planeta
P 7

*

Băutura divină pe luna celei de-a IV-a stele Z 22

*

Nu veţi muri nicicînd pe planeta P 5

Apoi globul se aprinde din nou şi inscripţiile dispar. N-a mai rămas decît una singură, strălucitoare ca un soare:

COSMOS

deasupra intrării într-un palat transparent, ale cărui colţuri şi cornişe luminează în toate culorile curcubeului.

Brok se strecoară în palat şi se trezeşte într-un hol imens. Cei patru pereţi îl întîmpină cu ţipătul haotic al culorilor. Sînt acoperiţi, de la podea pînă-n tavan, de tablouri şi de hărţi.

Orbitele sorilor şi ale planetelor, traiectoriile parabolice ale cometelor, vederi din căi lactee cu nume şi matricole de corpusculi ai diferitelor nebuloase. Reţeaua de trasee cosmice interstelare, intersecţiile dintre orbitele planetelor şi magistralele navelor dirijabile. Diagrame, tarife, liste de preţuri, orare. Machetele unor sisteme planetare, din sticlă şi din metal. Tablouri prezentînd regiuni fantastice, acoperite de o vegetaţie demenţială.

O fi floră sau sînt cristalele unor minerale astrale? Ori sînt locuitorii unei planete? E o pădure de uriaşi, sau o colonie de pitici?

Brok se opreşte brusc. Printre amalgamurile pestriţe, ca din basme, care îl asaltează din toate părţile

și-i trezesc neîncrederea, deodată parcă l-ar fi mîngîiat o mînă bună. Ce surpriză! O bucată de Pămînt!

Un pătrățel cu culorile cunoscute ale unei regiuni rurale civilizate. În fundal, dealuri împădurite și panglica albastră a depărtărilor... Iar printre cîmpuri, o capelă cu acoperiș roșu și cu ferestruici rotunde tăiate în uși.

Dumnezeule, Dumnezeule, imaginea asta parcă o știu de undeva. Demult, tare demult, m-am uitat și eu, ridicîndu-mă pe vîrfurile picioarelor, prin ochii rotunzi ai capelei! Prin deschizăturile acelea se strecoară un parfum vechi și trist, iar în penumbra tăcută a altarului stă un sfînt.

— Ce sfînt? — Cine se uita la el? — Cînd?

— Cum era pe atunci? — Care-i legătura? — Ce se petrecuse între capela aceea și blestemata de scară pe care se trezise într-o bună zi, fără memorie, fără trecut?...

Undeva, în adîncul creierului, se odihnește capela ce-i pătrunsese acolo cîndva, prin porțile ochilor. De și-ar aduce aminte, de și-ar putea aduce aminte! Totul dintr-o dată. Numai că deasupra acelui peisaj se înalță cerul, iar pe cer plutesc trei Luni mari, una roșie, una verde și una portocalie. Brok citește:

Colonia olandeză de pe Luna III
a stelei S 1
Nu trebuie să munciți, natura muncește pentru dumneavoastră!
Piticii indigeni vă vor sluji!

Dealtfel nimic nu e mai ușor pentru Petr Brok decît să cunoască adevărul. Toate ușile Mullerdomului îi sînt deschise. Toate tainele pălesc în fața ochilor lui. Toate nălucirile se topesc, ca zăpada la soare.

XV

Tipuri de emigranţi
Milionarul sărăcit
Don Juanul lasciv
Misionarul Alva
Abatele Lár
František Farani

Un perete de sticlă, un şir de ferestre, forfotă. Ajunge dacă te postezi lîngă un ghişeu şi tragi cu urechea:

— Am fost milionar, spune un roşcovan în zdrenţe. Nu l-aţi cunoscut pe Las Abela? Am avut uzine de motoare, de automobile, de aeroplane. Mi-am pus în gînd — dracu' m-a împins — să concurez cu Dumnezeul Muller. Am rezistat doi ani, am cheltuit milioane şi am dat faliment. Am ajuns la sapă de lemn; aşa îmi trebuie! Nu mi-a rămas decît să mă refugiez în Mullerdom, ca să nu trebuiască să cerşesc. Slăvit fie Ohisver Muller, binefăcătorul, căruia îi este milă de duşmanii săi şi le oferă pe gratis adăpost şi cuburi nutritive!

— Scurt, scurt, domnule! N-avem timp de pierdut, şuieră nerăbdător omul după ghişeu, unde vreţi să mergeţi şi de cît dispuneţi?

— Vreau bogăţie. Aici, pe planeta binefăcătorului nostru, nu pot încerca să fac ceva mai ca lumea. Dar am omorît un cîrciumar în West-Wester şi m-am aranjat de o sumă frumuşică de mulldori — aşa că m-aş

încumeta să încep în altă lume. Am auzit că pe R 25 există toate condiţiile.

— Evident, evident, acolo aţi ajunge un al doilea Muller. E o planetă foarte tînără şi foarte liniştită, cu locuitori simpatici, total lipsiţi de apărare. Pentru R 25 plătiţi 250 mulldori, conform tarifului.

— Oh! n-am atîta! se tîngui zdrenţărosul.

— Alegeţi-vă atunci o planetă mai ieftină. Cu 80 Md puteţi pleca pe S 6, dar să vă luaţi cu dumneavoastră blănuri.

— Nu vreau!

— Atunci F 1! Foarte fertilă, se cultivă pe ea o viţă de vie, cu boabe de struguri cît capul dumneavoastră. Ce-i drept, locuitorii au un miros cam ciudat, dar vă obişnuiţi . . .

— Lăsaţi măcar cu 5 mulldori mai ieftin!

— Mai ieftin vă poate lăsa vînzătorul de scoici! Noi aici nu ne tocmim!

Las Abela dispăru şi la rînd veni un fante pudrat, cu joben alb pe cap şi îmbrăcat într-un frac gri deschis. În cravata albastră, presărată cu steluţe, avea înfipt un clopoţel de aur; se părea că asta e ultima modă în Mullerdom. Faţa îi era suspect de tînără şi de frumoasă, glasul în schimb îl avea hîrîit, zbîrcit parcă de bătrîneţe.

— M-am săturat de femei! se plînse el, trupurile lor îmi fac silă, nu găseşti nimic nou în ele — doar culoarea se schimbă. Caut forme noi!

Degetele lui se transformară în gheare lacome, iar nările îi fremătară lubric.

Funcţionarul rîse binevoitor.

— Consultaţi eşantioanele noastre! Evident, nu le avem pe toate. Multe dintre femei au corpuri prea deosebite, altă substanţă, altă materie, alte forme, alte

instincte, altfel de sex. Pe F 9 fecundarea se face prin piele, pe B 11 din priviri, pe K 12 prin atingerea aripilor. Pe X 6, în timpul împerecherii, femeile mor. Pe U 12 sînt străvezii, pe B 3 au trupul tare ca diamantul. Pe H 4 se topesc, pe S 22 ard, pe L 7 sînt invizibile. Cum vă place femela asta? Seamănă cu omul, dar are sînge rece. Astea sînt niște frumuseți în felul lor. Au un singur sîn, ascuțit ca un pumnal, îl poți acoperi cu o armură, dar ce chip! Ți se pare frumos, dacă te obișnuiești! Împerecherea e posibilă, reproducerea nu. Pe T 42 femeile sînt acoperite cu peri deși, albi și mătăsoși. Gospodine excelente, le place să bea și să se împerecheze cu albii, se tem de negri. Astea, de pe M 14, sînt foarte senzuale și se potrivesc de minune cu băieții noștri. Sînt de statură mai mică, cam cît școlărițele de la noi.

— Aici, aici vreau! izbucni tînărul, înecîndu-se de dorință. Aici mă duc mai întîi.

— M 14 — 500 mulldori.

— Nu-mi pasă de bani. Dar cînd mă pot întoarce?

— După 12 luni. S-ar putea să nici nu mai vreți să vă întoarceți.

— Mă satur iute de fetițe... și pe urmă — cele cu peri albi!

Tînărul primi un bilet albastru și dispăru după o draperie violetă.

La ghișeu se înghesui un bărbat îmbrăcat într-o rasă neagră și încins cu o funie roșie.

— Sînt Richard Alva și merg să propovăduiesc evanghelia pe stele, spuse cu un glas găunos, de ascet.

— N-aveți decît, răsună răspunsul rece. Numai să dispuneți de mijloacele necesare. Misionarilor le place să se tocmească.

— Dar e vorba de salvarea unor ființe nevinovate! Îngerul Domnului mi-a sugerat ideea să pornesc deîndată spre planeta L 100, din constelația Crizantemei. Locuitorii ei, sărmanii, se închină unei lulele de porțelan, uitată acolo de primul om.

— Nu, acolo nu vă dăm drumul. Acum o săptămînă a plecat spre L 100 un misionar mahomedan, și doi cocoși pe aceeași grămadă de gunoi...

— Dar gîndiți-vă, se tîngui Alva, sărmanii aceia vor fi pierduți pe vecie! Dați-mi iute drumul, pînă nu e prea tîrziu!

Misionarul se apleca peste ghișeu, mai-mai să cadă, și-și plimbă mîinile împreunate pe sub nasul funcționarului. Acesta constată cu răceală:

— Și credința mahomedană e credință!

— Dar crucea e cu noi!

— Așa-i, crucea e cu voi, cu toți misionarii! oftă funcționarul. Localnicii vă așteaptă, mor de nerăbdare! De ce v-ați gîndit să salvați tocmai L 100? Aduceți cu dumneavoastră lumina? Mergeți atunci pe C 6. Acolo e întuneric ca într-un puț fără fund! Băștinașii sînt orbi și se închină întunericului. De văzut n-or să vă vadă, în schimb aud bine. Ba o să reușiți să faceți și minuni acolo. Vă mai recomand E 19. Niște ființe ca oițele de blînde — vor crede tot ce le îndrugați. Puteți face pe Mesia. Pe K 5, abatele Lár s-a ridicat din morți și toți au primit botezul. František Farani s-a dus pe N 22 cu circul lui. Ei bine, a devenit un zeu-șef încă de la prima reprezentație. Trupa întreagă reprezintă divinități bune, circul e catedrală, iar spectacolul — ritual religios. Ce mai vreți?

Veni apoi la rînd un pictor peisagist, cu paletă și ochi visători, pregătiți pentru punțile de sticlă și cascadele trandafirii ale planetei W 4.

În urma lui se înghesui figura spînă a unui frizer, care purta — ca un fel de reclamă țipătoare — o barbă roșcovană, lipită pe față și pomădată. Merge să răspîndească în rîndul hirsuților de pe F 88, prin cuvînt și faptă, cultul pieptenilor, periilor, pomezilor și parfumurilor.

Un detectiv cu pipă urmărește un criminal pe K 54.

O stea de cinema în declin vrea să răsară iar pe un nou cer. Merge să-și trateze bătrînețea pe K 7.

O moștenitoare de milioane și un poet sărac fug pe L II, steaua Iubirii...

O frumusețe blondă își caută iubitul, pierdut prin stele...

Un profesor de botanică, cu o nevestică teribil de frumoasă și cu ochi triști, se duce să studieze vegetația de pe F 34, cu o tolbă atîrnată la șold. Un rege tragic, fără tron, în căutarea unui nou regat...

Dispar încet, unul după altul, în spatele unei draperii, strîngînd cu disperare în mînă tichete colorate, în timp ce bagajele le freacă șoldurile și gleznele. Pășesc peste acest ultim prag al lumii, ca să nu se mai întoarcă niciodată, emigranți fără minte de pe planeta mamă...

XVI

Doamna în negru
Colierul demascator
„N-are importanță chipul..."
Brok privește de aproape
„Voi fi, deci, prințesa piticilor..."

Ultima se apropie de ghișeu o doamnă în mare doliu. În negru toată, de parcă s-ar fi scăldat în noaptea fără stele. Fața acoperită de un văl des, mănuși negre, sînii bine ascunși, doi muguri gata să-nflorească în coaja lor moale încă. Umerii aproape ascuțiți, curba zveltă a șoldurilor, pulpele prelungi, în ciorapi negri, dispărînd, în dreptul genunchilor, în dantelă neagră — toate astea vădesc o tinerețe trufașă și glorioasă, cu toate că nici o rază albă a trupului nu se zărește.

Privește încă o dată sperioasă în jur. E ultima. Pune, în tăcere, pașaportul pe lemnul ghișeului. Funcționarul îl examinează cu atenție. Ochii lui se ridică iscoditori de la fotografie spre chipul ei. Se strîmbă cînd dă pe neașteptate de voalul negru.

— Vă rog să binevoiți a ridica puțin voalul. Trebuie să văd și originalul...

— E neapărată nevoie? spune ea cu jumătate de glas, abia deschizîndu-și buzele și lăsînd discret să cadă pe lemnul ghișeului un colier greu de perle. Funcționarul îl înșfacă iute. Își pune ochelarii cu lupă și îl cercetează atent, bob cu bob. După care izbucnește în rîs, doi dinți albi străfulgerînd în deschizătura largă a gurii.

— N-are importanță chipul, prințesă Tamara! Colierul te-a dat de gol! Ai fugit din Gedonia!

— E o minciună! strigă speriată doamna în negru. Dar glasul i se frînge la jumătate, ca o creangă. Omul de după ghișeu parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Avem mandat de arestare împotriva ta! Pașaportul e fals. Ți l-a făcut meșterul Work de pe strada Tigrului!

Prințesa stă nemișcată, neagră ca întunericul. Vălul des nu lasă să se vadă ce se petrece pe chipul ei. Se aude numai un geamăt surd.

Deodată se apropie și mai mult de ferestruică, își împreunează mîinile negre pe piept și șoptește precipitat și rugător:

— Te implor, nu mă trăda! Îți dau tot ce dorești! De-ai ști ce vor să facă cu mine acolo jos! E groaznic! Fie-ți milă! Lasă-mă să plec pe L 7! Ce vrei în schimb? Tot ce am...

Prințesa răstoarnă pe ghișeu conținutul genții ei negre. În grămada de bijuterii și briliante strălucește o coroană princiară în formă de stea, ale cărei raze se termină cu cîte un diamant mare.

— Îți ajunge? șoptește și, temîndu-se parcă că nu-i de ajuns, își ridică brusc vălul de pe față și zîmbește. Gest specific femeiesc... Vrea să adauge la grămada de giuvaeruri încă unul, cel mai de preț.

Invizibilul Brok are prilejul să vadă de aproape zîmbetul prințesei. E o adevărată minune. Ochii mari, albaștri închis, umbriți de gene lungi, au culoarea bolții cînd se înserează. Dar nu numai prin culoarea lor, ci și așezarea și forma îndrăzneață, indescriptibilă, reprezintă un exemplu excepțional de frumusețe exotică, stranie. Gura destul de mare, ispititoare și senzuală, se

deschide, cînd zîmbește, ca o păstaie coaptă, sîngerie, peste șirurile de semințe de porțelan. Poate că numai tinerețea e aceea care face ca acest chip nearmonios să fie splendid, iar grosimea buzelor îi mărește farmecul.

Bărbatul de la ghișeu trage spre el comoara și pe urmă se strîmbă batjocoritor:

— Bine, du-te! Dar de zeul Muller tot nu scapi! Te va urmări de la o stea la alta...

— Trimite-mă pe cea mai depărtată. Pe ultima...

— Ultima noastră escală o reprezintă planetele piticilor din nebuloasa ZB. Nu-i rea ideea... Au un sistem solar asemănător cu al nostru, dar în ediție de buzunar... Soarele lor e de un milion de ori mai mic decît al nostru. Și Pămînturile alea mici, care dansează în jurul lui, seamănă ca două picături de apă cu planeta noastră. Pe ZB I trăiesc omuleți leiți nouă. Numai că ceva mai mici... Un prichindel din ăia intră într-o poșetă de damă. Dar ăștia sînt uriași în comparație cu piticii de pe globulețul vecin, ZB II. Oameni ca noi, nu mai mari decît furnicile. Pe ZB III au fost descoperiți la microscop oameni, în praf. Alege-ți una dintre ele...

— Prima, dacă n-am ceva mai bun.

— Sînt ca niște jucării ascultătoare, inteligente... vei trăi acolo ca într-un basm.

— Și cum să mă ascund? Dacă totuși mă prinde?

— Poate că o să-ți pară bine dacă te eliberează de pe planeta aia de pitici. Cu timpul, cînd te-oi sătura de jucat cu ei, o să te plictisești. Poftim biletul.

— Așadar, voi fi prințesa piticilor! oftează ea și dispare după cutele draperiei.

Brok o pornește în urma ei, mort de curiozitate.

XVII

Sala de aşteptare în pragul cosmosului
Dezbateri sterile
„... Pretutindeni e pămîntul domnului..."
Sala de catifea
Brok vrea s-o salveze pe prinţesă

Pătrunse aici, căutînd dezlegarea. Îşi dădu însă imediat seama că între el şi adevăr se întinde un culoar alb, nespus de întins, de-a lungul căruia trebuia să-şi poarte povara curiozităţii.

Becurile albe răspîndesc o lumină lăptoasă, răsună paşi, se aud strigăte, mîinile emigranţilor se lungesc sub greutatea cuferelor şi a raniţelor, care se umflă şi cresc clipă de clipă pînă ating pămîntul. În cele din urmă însă depărtarea se curmă. O aşteptare lungă, fără de sfîrşit. În fine! O poartă de fier, groasă şi grea, se deschide încet şi inexorabil, ca o gură de mormînt. Mulţimea, cîrtind doborîtă de oboseală, năvăleşte pe gura căscată. Ultima se strecoară prinţesa şi, după ea, Petr Brok. Poarta se închide în urma lor, încet şi definitiv.

Spaţiul pustiu se umple de oameni şi toţi, ca la comandă, se aşază pe bagajele lor.

— Nu aşa îmi închipuiam... spune pictorul, plimbîndu-şi privirea dezamăgită pe pereţii goi, ca şi cum ar fi căutat niscaiva tablouri.

— Măcar de-ar fi nişte bănci... se plînge misionarul, care se teme să se aşeze pe valiza lui fragilă.

— Am înăuntru chivotul, potirele și crucea, înfășurate în odăjdii, îi explică el detectivului, ar putea să se strice...

Detectivul se joacă cu pipa între dinți, fără să înțeleagă.

— Pe toți sfinții, spune, asta să fie sala de așteptare în pragul cosmosului? Așa arată sălile de așteptare în azilurile pentru săraci!

— Așa se întîmplă, declară tăios tînărul pudrat, cînd nu se face nici o deosebire între bogați și săraci. În călătoriile mele prin lume am mers numai cu clasa întîia, în submarine, pe vapoare și în aeroplane. Pot să-mi permit...

Se smucește nervos și-și scutură mîneca fracului gri-deschis, de care s-a frecat o bătrînică ce-și croia drum spre celălalt capăt al sălii. Ce te-mpingi, babo?

Bătrîna fără dinți ridică mîndră capul cărunt. Părul ei, cu cărare la mijloc, seamănă cu elitrele argintii ale unui cărăbuș în zbor. Pe creștet poartă o pălăriuță caraghioasă, legată sub bărbie cu o panglică de catifea neagră.

— Sînt contesa Kokočín! spune cu trufie, privindu-l pe tînăr printr-un lornion de aur.

— Ah, iertați-mă, Luminăția Voastră, n-am bănuit..., se închină țeapăn tînărul, scoțîndu-și cu o curtoazie ironică jobenul alb.

— Bătrînețea îți aduce numai neplăceri... se lasă înduplecată contesa.

— Și încotro ați binevoit să porniți?

— Eu? Spre L 70!

— Ei drăcie! Steaua Iubirii...

Bătrînica îl lovește cochet cu lornionul.

— Șmecherule! Steaua tinereții, nu a iubirii... Zbor după tinerețe. E departe?

— Douăzeci de mullerani... Nu știu dacă mai ajungeți în viață! spune batjocoritor Las Abela, fostul milionar.

— Dar mi-au zis că e cît să dorm de trei ori... se sperie contesa.

— Posibil, răspunse Las Abela, dar nu uitați că în alte galaxii și timpul e altul și se îmbătrînește altfel decît sub soarele nostru...

— Pretutindeni e pămîntul Domnului! intră în vorbă misionarul. Dacă asta e voința lui, veți muri cu crucea în mînă întru Cristos! O duc cu mine, adăugă, privindu-și cu religiozitate bagajul. Am și sfîntul maslu, pentru ultima miruire. Nu vă faceți griji...

— Iar eu o să vă parfumez înainte de a vă pune în sicriu... spune frizerul și apasă în fața bătrînei o pompiță de cauciuc. Pulberea de parfum exotic pătrunde în nările uscate.

— Vreau și eu, vreau și eu, strigă păpușica trandafirie, dorind dintr-o dată cu disperare să miroasă frumos în brațele iubitului ei poet.

În clipa aceea însă, deasupra emigranților care se odihneau, apare un chipiu de marinar, o față adînc însemnată de urme de vărsat și un tricou presărat cu semilune galbene pe un cer negru. Brok îl recunoaște imediat: bețivanul care cînta un cîntec deocheat pe strada circulară din West-Wester.

— Sus, oameni buni, după mine! strigă marinarul și își aprinde o țigară de la torță. Decolteul adînc lasă să i se vadă pe piept tatuajul strident al unei aeronave fantastice, zburînd printre stele. Și brațele îi sînt acoperite de picturi stîngace, reprezentînd vegetația haotică de pe stele.

Deschide o ușiță care dă în întuneric și toți năvălesc după el. Urmează o buluceală de nedescris. Cori-

dorul îngust îi înghite, leneş, unul după altul. E umed şi lung, urcă şi iar coboară, ca gîtlejul unui şarpe monstruos, fără sfîrşit. Merg unul în spatele celuilalt, cu capetele plecate, atingînd cu coatele pereţii jilavi. De undeva, de departe, îi afumă torţa marinarului...

În cele din urmă apare o deschizătură luminoasă, plină de speranţă. Torţa dispare într-o firidă şi lumina ei îmbracă în roşu şirul mişcător de trupuri. Şi cînd trece şi prinţesa, ultima, prin deschizătura luminoasă, cu Brok pe urmele ei, uşiţa se închide cu zgomot.

O sală rotundă, neagră, tapisată cu catifea şi luminată de sus de un glob violet. Se aud strigăte disperate, plînsete, mîini se frîng deasupra capetelor.

— Trădare, trădare — vom pieri cu toţii!

La început Brok nu înţelege nimic. Simte însă dintr-o dată un miros ciudat, dulceag, ameţitor. În creier începe să-i crească o floare monstruos de frumoasă, cu petale sîngerii şi caliciu negru. Îşi ţine imediat răsuflarea şi floarea dispare. Cu toţii arată în sus, spre o ţeavă de zinc din perete, din care răbufnesc aburi albi, răspîndindu-se iute în încăpere. Îi cuprinde panica.

Primul gînd al lui Petr Brok e s-o salveze pe prinţesă. Sare spre perete, unde bănuieşte că s-ar afla uşiţa ce se închisese în urma lui. Dar nici urmă de uşă.

Între timp, prinţesa s-a pierdut în acel carusel înnebunitor. Oamenii se agită, ţipă şi plîng, astupîndu-şi nasul şi gura.

Fostul fabricant aleargă în jurul peretelui circular cu încăpăţînarea disperată a unui urs în cuşcă.

Richard Alva, misionarul, cuprins de groaza mistică de moarte, îngenunchează în mijlocul sălii, se dă cu capul de podea şi urlă o rugăciune blasfematorie, plină de blesteme sălbatice şi de înjurii la adresa dumnezeului său.

Poetul şi fiica milionarului stau strîns înlănţuiţi şi, pierzînd în faţa morţii orice pudoare, se unesc pentru prima şi ultima dată cu un curaj nebun, ca să moară împreună, făcînd dragoste.

Pictorul cu ochi visători plînge pe rupte, frizerul îşi smulge barba, tînărul trecut prin toate aspiră cu nesaţ parfumul nimicitor.

Gazul se îndeseşte rapid, toţi trebuie pînă la urmă să respire şi apoi — înghiţitură după înghiţitură — să bea din moarte.

Trupurile cad unele peste altele, formînd mormane pe marmura neagră.

În cele din urmă Brok reuşeşte să-şi găsească prinţesa în mijlocul sălii. Tocmai cădea răpusă. O cuprinde în braţe şi o aşază lin pe podea. Ochii prinţesei se lărgesc de uimire.

— Prinţesă! Prinţesă! strigă Brok şi îi atinge tîmplele cu buze disperate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi respiraţia!

Numai că, la aceste cuvinte, a epuizat el însuşi ultima gură de aer curat din plămîni. Sare în sus şi, cum nu are de ales, soarbe a doua oară din parfumul ucigător. Capul începe să i se învîrtească, în urechi îi vuiesc păduri, în creier floarea sîngerie se deschide iar. Asta e sfîrşitul! Sfîrşitul!

. . . .

Lupta cu Ohisver Muller e, deci, pierdută! Pierdută înainte de a începe. Nici nu l-a cunoscut încă, şi a şi pierdut. Pădurile vuiesc din ce în ce mai încet. Caliciul negru al florii creşte rapid, se deschide, îl înghite... Picioarele nu pot duce moartea, omul — cînd moare — cade... Petr Brok căzu. Globul de magneziu se stinse în ochii lui. Era întuneric, nu mai era nici întuneric... Nu mai era nimic.

XVIII

Visul
Bătrînelul cu zîmbet bun
Soarta emigranţilor
Mizerabil material!
„Mai e măturătorul ăla“

Şi totuşi: o lampă galbenă, murdară, pîlpîie mereu. Trei etaje de paturi suprapuse se înalţă undeva în întuneric. Pe scînduri stau lipite crisalide cenuşii. Se pare că s-au uscat, căci învelişul lor e încreţit rău de tot. Şi cu toate astea, cu toate astea înăuntru se mişcă ceva, ceva urît mirositor, ceva ce se naşte sau se descompune deja... Sînt multe crisalide cenuşii. Din cînd în cînd se mişcă, semn că au încă viaţă, că, poate, peste noapte, din ele se va naşte un fluture trist, de catifea, fluturele Cap de Mort...

Ia te uită! Lampa galbenă cu lumină lunară aruncă dintr-o dată o flacără puternică, ca de magneziu. Petr Brok deschide ochii.

Ce s-a întîmplat?

Visul a dispărut.

Deasupra capului arde din nou focul violet, dar fundul cilindrului de catifea e neted. Iar într-un loc, peretele circular parcă a plesnit — lumina pătrunde printr-o crăpătură îngustă, în care se vede mişcînd ceva... Brok se strecoară tiptil prin crăpătură şi se trezeşte într-o încăpere de oţel, fără nici un fel de mobilier, cu pereţii nituiţi. De plafon e agăţat un craniu transparent; din găvanele ochilor şi din nas ţîşnesc mănunchiuri de raze.

Într-un colţ al camerei se află grupul de călători, pe jumătate goi, legaţi la mîini cu lanţuri fine. Femei nu sînt printre ei. În prima clipă, Brok se miră că nici unul nu vorbeşte. Tăcerea ce voalează chipurile desfigurate, mirate parcă, e cumplită. Abia de aproape vede că gurile le sînt astupate cu cîte un căluş de metal. Mulţimea e ţinută în frîu de două slugi îmbrăcate în roşu, cu gîrbace în mîini. Dar în afară de ei şi de marinar se mai află aici doi bărbaţi, de care Brok se apropie pînă poate să-i privească drept în ochi. Înţelege imediat că soarta emigranţilor se află în mîinile lor.

Primul e un bătrînel cu părul alb, cu ochelari negri şi cu un zîmbet neverosimil de amabil. Trupul lui gîrbovit, care din cînd în cînd se îndreaptă falnic, e strîns într-o uniformă cu epoleţi aurii pe umerii umpluţi cu vată. Pe piept îi strălucesc stelele cîtorva ordine, aşezate în forma constelaţiei Casiopeea. Pe cap poartă un chipiu de ofiţer de marină cu inscripţia: Amiralul Surehand.

Cel de-al doilea personaj e exact opusul primului. Pe chipul său se răsfrîng clar o impertinenţă de măcelar şi o grosolănie primitivă. E impecabil îmbrăcat în negru, ca un gentleman; pe degete, pe plastron şi la manşete îi strălucesc steluţele unor briliante. Ochiul stîng, sub bolta oblică a frunţii, e deschis peste măsură de un monoclu care ar trebui să confere trăsăturilor brutale o notă aristocratică.

— Cîţi? îl întreabă bătrînul cu blîndeţe pe marinarul ciupit de vărsat.

— Patruzeci şi cinci din nouăzeci, raportează respectuos marinarul, dintre care cincisprezece femei. Ceilalţi au şi ajuns în cuptoare.

— Mizerabil material! scuipă omul cu monoclu, în iad cu toţii!

— Exagerați, mylord! pledează bătrînelul. Se mai poate găsi cîte ceva printre ei.

Se apropie de fostul milionar și îi ciocănește pieptul acoperit de păr roșu.

— Examinați, mylord, această carcasă! Roșcovanii sînt rezistenți și trăiesc pînă la adînci bătrînețe. O să fie un miner bun!

— Bine, amirale, zice lordul, în mină cu el.

Marinarul notează ceva într-un carnețel, și cele două slugi îl duc pe roșcovan în celălalt capăt al sălii.

— Unul la antrepozite! își amintește lordul și se apropie de frizer, care tremură ca frunza. Îi dă un bobîrnac în nas, într-o doară, și spune sec:

— Etajul 567!

Marinarul își notează și frizerul se trezește în colțul opus.

În clipa aceea amiralul îl observă pe disperatul îndrăgostit, care își frînge mîinile privind spre ușa de fier ce tace, mohorîtă.

— Sir Marko caută un sclav tînăr, îi spune cu un glas plin de blîndețe, ai noroc...

— 733! șuieră lordul și merge mai departe.

— Pe strada Esmeralda Kran e nevoie de un măturător, sporovăie în continuare bătrînelul sprinten, agitîndu-se printre ei. Se oprește în fața fostului monarh.

— Știi să ții o mătură în mînă? îl întreabă cu compătimire în glas. Ex-regele grăsuț, neputînd răspunde altfel, neagă jignit din cap.

— Ăsta e regele Aramis al 12-lea, explică marinarul, consultîndu-și carnețelul.

— Al cîtelea? întreabă lordul, ca și cum n-ar fi auzit bine cît e ceasul. Pe urmă însă se hotărăște brusc și horcăie amenințător:

— În iad cu el!

— În rai, în rai, îl asigură bătrînelul prevăzător, nu ardem decît boarfele, iar din oase facem pudră pentru frumoasele din West-Wester. Sufletele își iau zborul spre stele — hehehe, hohotește el, pînă ce ochelarii negri i se aburesc. Și-i scoate, și de sub ei privesc doi ochi verzi ca otrava, nemăsurat de cruzi și de răi. În lumina lor, bunătatea ridurilor devine dintr-o dată o simplă mască.

— Destul! hotărăște lordul, nu-s decît deșeuri. Gunoaie! Ardeți-i imediat!

— Să găsim totuși un măturător! geme amiralul și-și pune la loc ochelarii.

Privirea îi cade pe tînărul pudrat. Fața acestuia e îngrozitor de schimonosită de teamă și de plînsul pe care călușul i-l oprește în gît. Marinarul își notează numărul etajului și-l duce pe tînăr în colțul opus.

XIX

„... Și acum, fetițele ..."
Prințesa pierdută și regăsită
Galanteria lui Muller
„... Vă rog să zîmbiți ..."

— Și acum, fetițele! spuse pofticios bătrînelul și-și fixă pe piept una din steluțe, care se dezlipise. Și lordul, cînd intrară în încăperea vecină, își trase în

afară manșetele cu butoni de briliante. Brok se strecură, neobservat, în urma lor.

Aici, pe jos, se zbătea și se răsucea un ghem de femei, cele pe care Brok le văzuse mai înainte în convoi. Un ghem de iubite și de neveste însoțind și însoțite, ori călătorind singure, care merseseră mîndre și în tăcere spre visul lor. Aveau gurile libere, fără căluș.

— Prințesa în primul rînd! îi străfulgeră prin minte, cînd se apropie de grupul de femei care plîngeau. Dar prințesa nu era printre ele. Stătea ceva mai departe, cu palmele lipite de perete, neagră, mîndră, așteptînd fără o lacrimă în ochi.

O, ce poftă avea să se socotească acum, pe loc, cu cei doi nemernici și să-i elibereze pe emigranții trași pe sfoară. Dar vechiul, bunul și credinciosul lui instinct îi porunci să aștepte și să-și amîne răzbunarea pînă în clipa cea mare, în care îi va putea atinge pe toți! Se apropie tiptil de prințesă, se aplecă ușor spre tîmpla ei și, fără să-i atingă un fir de păr, îi șopti:

— Nu-ți fie teamă! Sînt aici!

Și cînd fața ei, uluită, se întoarse spre el și buzele i se mișcară într-o întrebare nerostită încă, Brok spuse iute:

— Taci, taci, nu întreba nimic! Nici nu te mișca! Să nu le dăm de bănuit. Sînt tot timpul lîngă tine. Tu nu mă poți vedea!

Îi atinse cu degetul mîna stîngă și îi șopti:

— Eu sînt! Așa ai să știi că sînt pe aproape. Îmi dai voie?

— Da! dădu din cap prințesa și un zîmbet abia vizibil apăru pe buzele ei mirate.

Între timp șarlatanul bătrîn, cu falsa figură de om bun, se străduia cît mai amabil cu putință să oprească

lacrimile, tînguirile și blestemele ce se revărsau asupră-i.

— Doamnelor! Doamnele mele! De ce atîta plîns? Năsucurile voastre se urîțesc din cauza lacrimilor!

— Dați-mi iubitul! Dați-mi-l pe Janíček! se tînguia fetița trandafirie, care tot nu înțelegea despre ce e vorba. Doar n-o să zbor fără el!

— Răpire, răpire! striga isteric steaua de cinema. Tîlharilor! Pirați ai aerului ce sînteți!

Fiica milionarului își uitase poetul și-și plîngea cu disperare bagajele.

— Dacă nu tăceți, se răsti bărbatul cu monoclu, vă dăm și vouă să gustați din fructele noastre! Perele, ce-i drept, sînt cam tari...

— Zîmbiți, doamnele mele, avem nevoie de zîmbetele voastre... spuse bătrînul amiral. Arătați-ni-le, cît mai aveți timp!

Dar plînsetele, scîncetele și vaietele se înmulțiră. Cel mai mult se tînguia bătrîna contesă. Striga după ajutor, chema poliția, înjura și amenința:

— Tîlharilor! Derbedeilor! Îndrăzniți să ridicați mîna asupra unei aristocrate lipsite de apărare! Unde sînt stelele? Pe cer? Asta numai ca să puteți stoarce lumea de bani, să-i puteți duce pe proști de nas, să-i aduceți la sapă de lemn! Piraților! Pungașilor, dați-mi valiza și banii înapoi!

Atunci interveni lordul:

— Fără margini e galanteria nobilului nostru Muller (se înclină cu respect), dar are și ea limite, cînd e vorba de niște gunoaie! Călușul! porunci și, pînă să se dezmeticească, o slugă îi și vîrî contesei călușul de oțel în gură. Celelalte amuțiră și ele pe loc.

— Vedeți, doamnele mele. Și acum, vă rog să zîm-

biți! Fetița asta, mylord, nu e o frumusețe, dar nu cred să aibă mai mult de 17 ani.

— Cu siguranță, se strîmbă monoclul — e tocmai bună pentru cabaretul lui Don Eremis...

După fetița trandafirie, au ales-o pe fiica milionarului, apoi pe nevasta cu ochi triști a profesorului de botanică, apoi două surori gemene, palide, frumușele, semănînd foarte tare între ele, cu fustițe scurte și cu ciorapi de copil. Se țineau de mînă și-și chemau fără întrerupere tăticul, neînțelegînd nimic. Slugile le-au tîrît în colțul camerei. Acolo se legăna, atîrnat de tavan, un fel de foișor turcesc încîntător, tapisat cu pluș, cu un șir de fotolii purpurii așezate în cerc.

XX

Prima mențiune despre Ačorgen
Foișorul purpuriu ca lift
Un codoș bătrîn o liniștește pe prințesă
Madame Veroni

În cele din urmă, veni și rîndul prințesei. Brok ciuli urechile. Bătrînul își scutură pantalonii cu dunga ca o lamă de cuțit și cu lampasuri galbene și se apropie foarte respectuos de ea, cu o mirare prefăcută.

— Prințesa Tamara! strigă. Ce surpriză! Diamantul negru, pierdut și regăsit... Fluturele de catifea a vrut

să zboare în cer... Ce v-am mai căutat pe la toate etajele!

— Nimeni n-a căutat! îl repezi lordul, şi nimeni nu s-a pierdut! În Mullerdom nu s-a pierdut niciodată şi nu se pierde nimic!

Dar bărbiţa bătrînului, sprijinind buzele căzute, sporovăia veselă:

— Prinţul Ačorgen, al treilea secretar al Domnului şi binefăcătorului nostru, s-a îndrăgostit de dumneavoastră de la prima vedere... Şi-a rezervat dreptul să fie primul pentru care veţi dansa dansul elicei de cristal, eventual al doilea, dacă cumva El însuşi va binevoi... Se zice că Domnul şi binefăcătorul nostru şi-a manifestat interesul pentru dumneavoastră şi pentru progresele pe care le-aţi făcut în domeniul dansului. Dar vai şi amar de dumneavoastră dacă, în locul favoarei, veţi gusta din Mînia lui!

O duseră pe prinţesă în foişor. Brok sări iute după ea. Şi bătrînelul luă loc în foişor, după care făcu un semn cu degetul. În clipa aceea, de-o parte şi de alta a foişorului, se lăsară nişte storuri de fier. Un bec se aprinse în cupolă şi foişorul, închis între pereţii de fier, începu să coboare.

În cilindrul perfect închis, lui Brok îi era greu să ghicească viteza căderii, cu atît mai mult cu cît în jur nu mişca nimic şi căderea avea loc fără cel mai mic zgomot şi fără vreo vibraţie. Se părea că foişorul nu se mişcă, dar îşi dădea seama că zboară nebuneşte în prăpastie. O fracţiune de secundă îi fulgeră prin cap lampa galbenă, dar o goni iute.

Bătrînul codoş examina cu atenţie fetişoarele plînse de lîngă el. Ici-colo se mai auzea cîte un smiorcăit, mai cădea cîte o lacrimă, dar gurile amuţiseră. Disperarea lor obosise şi în ochi li se strecura ceva nou, un fel de

curiozitate, care se aprindea ca un fulger și se stingea iar. E de mirare, dar, în acest clopot ce se prăvălea în adîncime, amiralul se purtă foarte corect cu doamnele. Ședea în cercul de scaune, cu pantalonii ușor ridicați, cu genunchii apropiați și cu mîinile în poală, ca nu cumva să existe vreo bănuială că ar vrea să-și atingă în vreun fel vecinele. Doar chipiul cu inscripția aurită îl lăsase mai pe ceafă și trăncănea pe un ton jovial:

— Vedeți, doamnele mele, n-ați pățit și nici n-o să pățiți nimic. V-ați temut că n-o să ajungeți pe steluța dumneavoastră? Pe sfîntul Muller, zburăm acum spre o steluță foarte agreabilă ... O stea pe care se dansează ... Dans și amor ... doamna Veroni vă va învăța, în saloanele ei, și una și alta. Evident, ea nu mai dansează — e cam grasă pentru asta — este directoarea universității de dans, care numără talente renumite din lumea veche ... Nu vă temeți, nu numai frumoasele dumneavoastră chipuri v-au hotărît angajarea — și trupurile dumneavoastră, picioarele dumneavoastră au cîștigat la concursul secret al Albelor ca Zăpada ... Și pe bobocei ăștia mici i-am cules (zicînd acestea, ridurile pline de bunătate ale bătrînului șarlatan rîseră cu gingășie spre cele două gemene), mi-a fost milă de atîta simetrie. Și tătici o să vă găsiți, micuțele mele orfane — tu unul și tu unul — dar mai întîi vă vor trimite la școală. Madame Veroni vă va învăța abecedarul dragostei. Iar dumneavoastră, prințesă, vă veți întoarce la vila Tamara. Vă sfătuiesc sincer să învățați dansul elicei de cristal, fără dans nu faci carieră în Gedonia ... Împăcați-l pe prințul Ačorgen. Ce, nu știți că toate femeile sînt nebune după el, ori printre ele sînt și prințese ... E un om mare — mîna dreaptă a genialului și divinului Muller — și ce cavaler! Ocupă,

în Gedonia, un etaj întreg, trei mii de camere, și e marele Mecena al tuturor artiștilor mullerdomezi. Dacă o să-i fiți pe plac, vă ia de soție! Zău că vă poate întreține, deși mai are vreo cincizeci de femei în haremurile lui lacustre...

Prințesa privea spre tavan și tăcea. Mîndria ei, luminată parcă dinăuntru, era rece ca marmura, de neclintit. Brok în schimb asculta cu atenție și cuvintele amiralului îi cădeau în minte ca grăunțele pe un pămînt fertil.

Foișorul se opri brusc, fără vreo smucitură. Storurile se retraseră automat și becul se stinse. Liftul se găsea în mijlocul unei săli mari, trandafirii. Lui Brok i se păru că o muzică a amuțit brusc. Oamenii dădeau buzna din toate părțile, nădușiți și înfierbîntați. Foișorul fu imediat înconjurat de un zid arzător de trupuri omenești. Chipuri minunate de femei, cu buzele violent fardate, cu ochi umezi, nespus de strălucitori, ce se închideau osteniți sub greutatea genelor lungi. Și fețe de bărbați, întinerite de fonduri de ten, dar cel mai curios la ele era că majoritatea se terminau cu bărbițe negre, blonde și roșcate, despărțite la mijloc în două. Brok își aminti că mai văzuse asemenea bărbi în orașul Aventurierilor, ba chiar și bunătatea ridată a bătrînului codoș era decorată de această ciudată pieptănătură a bărbii. Își zise că, probabil, asta e ultima modă în Mullerdom. Dar nu avea prea mult timp de pierdut cu asemenea fleacuri. Codoșul bătrîn sări primul din foișor și își scutură cu grijă pantalonii, ca să le redea dunga.

— Madame Veroni, strigă, madame Veroni!

Din mulțime se desprinse o cucoană grasă, într-o superbă rochie din solzi verzi și cu niște sîni uluitor de

mari. Drăgălășenia îi era complet acoperită de osînză, iar buzele, sprijinite de un șir de bărbii, ajungeau exact deasupra capului bătrînului.

— V-am adus cîțiva îngerași noi... bolborosi codoșul. Evident, va trebui mai întîi să dați aripi piciorușelor lor — cred că le-am ales bine...

Madame Veroni își ridică lornionul de aur și privi spre piciorușele triste. Bărbia dublă i se clătină a laudă.

— Minunat, amirale! spuse cu glas mieros. Întotdeauna am fost mulțumită de serviciile „Cosmosului". Ce viermișori trandafirii, zău că nici pe Venus nu ne-ar face bătrîna planetă de rușine. Veniți mîine la mine, să facem socoteala!

Dintr-o dată madame Veroni se plesni cu mîinile peste burtă.

— Pe toți sorii! strigă, asta-i Tamara noastră! Ce naiba, amirale, ai orbit din cauza prafului de stele?

Codoșul chicoti pe după ochelari.

— Chiar credeți, madame, că dacă arunc plasa, prind numai plevușcă?

— Vino, scumpo, ciripi dulce madame Veroni, adresîndu-se prințesei. Oh, ce palidă ești! Te duc la vila ta, unde toate au rămas neatinse, ai să vezi — vino, copil prostuț ce ești!

Dar bătrînul codoș se enervă:

— Rămîneți, madame, lîngă îngerașii dumneavoastră! Și ei sînt obosiți! Dați-le apă caldă pentru picioare, și pe prințesă lăsați-o pe seama mea! O duc eu unde trebuie... Hai, prințesă!

— Du-te! șopti Brok.

Prințesa zîmbi ușor. După aceea ieșiră din sală: prințesa, amiralul și detectivul.

XXI

Strada Elvira Karp
Vila Tamara
Petr Brok se decide pentru amiral
„Te părăsesc pentru cîteva clipe..."
Strada Berta Bretard
Strada Anna Dimer

O piață. Palate de sticlă, așezate în cerc, formează un fel de bazin uriaș, pe fundul căruia mișună paiațe umane. Străzi largi își întind spre infinit razele ca de stea. Teatre, cafenele, cinematografe, muzee, tripouri, biserici, toate din sticlă, în parte mată, în parte străvezie. Alee de fîntîni arteziene și de statui din cristal, cioplite parcă în apă, strălucesc o clipă în fața ochilor și se pierd din nou în spațiu, ca o nălucire. Iar deasupra tuturor se arcuiește un cer de azur, ca sticla, luminat de un soare care nu apune niciodată...

Strada Elvira Karp
Donna Elvira a fost a patra iubită a Marelui Muller

La colțul unei străzi, aceste cuvinte scrise cu roșu îi săriră în ochi de pe o tăbliță argintie. Brok și le întipări în memorie. Trebuia să se orienteze fiindcă, dacă s-ar rătăci în măruntaiele fără de sfîrșit ale Mullerdomului... Nu, nu trebuie să se rătăcească! În timpul ăsta n-o pierdea pe prințesă din ochi. Se ținea după ea

ca o umbră, potrivindu-şi pasul după al ei. Şi cum se uita la pulpele zvelte, în negru, ale picioarelor ei, o dorinţă sălbatică puse dintr-o dată stăpînire pe el. Şi le imagină goale şi pe el aproape, foarte aproape de ele, transparent ca neantul. Îşi închipui mîinile lui invizibile, întinse pline de dorinţă şi căutîndu-i trupul adormit... Alungă dezgustat acest gînd. Îi promisese c-o s-o ajute! Da, o va atinge, dar numai ca să-i facă semn că e prin preajmă! Aşa i-a făgăduit!

Bulevardele se perindau unul după altul, la fel intersecţiile, palatele. Trotuarele se terminau şi începeau altele. Alei de cactuşi uriaşi şi aloe, covoare de flori, sere, lacuri, vile mîngîiate de evantaiele curmalilor, semne neîndoielnice că aceasta e zona aristocraţiei financiare.

În cele din urmă ajunseră la o vilă, cu o plăcuţă pe care scria în toate culorile curcubeului:

VILA TAMARA

Bătrînul amiral se înclină în faţa prinţesei:

— La revedere, trufaşă păcătoasă! Mă duc la Muller! Rugaţi-vă să fie milostiv în mînia Sa! Fără de margini e bunătatea Lui...

Rămase în prag, în timp ce prinţesa urca o scară de sticlă, fără să arunce o privire în urmă. Apăru din nou, dincolo de uşă, ca să se topească apoi după geamurile care o acoperiră cu straturi din ce în ce mai groase... pînă cînd dispăru de tot.

Ce-i de făcut acum? chibzui Petr Brok. Să merg după prinţesă? Nu! Pentru moment, pe ea n-o ameninţă nici o primejdie. Tîlharul ăsta nemernic în schimb se duce la Muller! Ei bine, după el!

Brok rupse la repezeală o foaie din agendă şi scrise:

Prinţesă!

Te părăsesc pentru cîteva clipe. Nu lăsa pe nimeni să intre! Trebuie să rezişti! Mă vei recunoaşte, şi de data asta, după atingere.

Prietenul tău

Urcă în goană scările şi aruncă biletul într-o cutie transparentă. Porni apoi pe urmele amiralului. Îl ajunse la o intersecţie, lucru care îi provoacă o nouă teamă: dacă nu mai poate regăsi strada asta cu parcuri? Cum se numeşte?

Strada Berta Bretard

îi răspunse o plăcuţă argintie. Brok citi:

Actriţa Berta Bretard s-a aruncat de pe vîrful Mullerdomului, din cauza dragostei ei nefericite pentru Marele Muller

Muller! Pretutindeni Muller! Ce, toate străzile de pe etajul acesta poartă numele nefericitelor lui iubite? Atît de meschin şi de îngîmfat să fie acest zeu? Oricum, trebuie să mi le întipăresc bine în minte, ca să nu mă rătăcesc... Coti pe strada

Anna Dimer

care, conform legendei de pe plăcuţă, fusese arsă fiindcă, în marea ei iubire pentru Muller, a omorîse pe regina Gertrude.

Strada se termina cu un palat ridicat pe coloane de cristal, la care ducea o scară largă, pe care mişunau jobene negre. Pe frontispiciu, ardeau litere de neon purpurii:

B U R S A

XXII

Furnicarul de aur
Zeul gras de sub baldachin
Gura de cristal a megafonului
Tehnica bursei
Petr Brok află cîte ceva despre el însuşi
„... Mai bine zis — un socialist divin..."

Bătrînul codoş se opri în faţa scărilor. Îşi scutură de cîteva ori dunga de la pantaloni, îşi numără iute steluţele de pe piept şi începu să urce cu grijă scara. Brok după el.

Intrară într-un uriaş hol de sticlă. Sub un ciorchine auriu de globuri mate, mişună o mulţime neagră. Scara triunghiulară duce spre o galerie circulară. În colţ, sub un baldachin de aur, într-un fotoliu purpuriu, zace

făptura de aur a unui zeu cumplit de gras, cu două rînduri de guși. Și din nou un geam convex, prins în tavan. În jurul lui, ca în jurul globului solar, sînt desenate raze aurii. Să fie oare o lentilă uriașă prin care un ochi gigantic îi privește de sus, așa cum privești foiala bacililor la microscop?

Mătasea fracurilor negre susură și foșnește pe covoarele groase, la atingerea șoldurilor, a coatelor și a spinărilor. Pe petele mate ale fețelor lucesc ochii, pătratele plastroanelor aruncă sclipiri. Seamănă cu niște ușițe albe, ducînd spre mecanismul acestor figurine negre ce se pun pe țopăit cînd li se întoarce arcul ascuns undeva, sub coada fracului. Mîinile lor drepte zvîncnesc pe o anumită distanță, se întind și se atrag ca cei doi poli opuși ai unui magnet. Degetele groase sînt ferecate în inele de aur.

Toți se mișcă, se îndreaptă într-o anumită direcție și cu toate astea drumul lor nu duce nicăieri. Se încurcă în golurile mici dintre spinările celorlalți, aleargă încoace și încolo în curbe dezordonate și iar se întorc, se adună în grupuri și se desfac.

Cuvintele explodează, rîsul izbucnește în rafale din gîtlejuri, strigătele biciuie aerul.

Petr Brok rătăcește în această încurcătură de poteci, drumuri și defileuri. Îl pierde pe amiral... Nimerește în furnicar și a devenit el însuși o furnică. Aleargă de colo-colo, se strecoară, se tîrăște ascultă, se lipește de mănunchiul de bărbi înclinate și prinde din zbor strigătele ce țîșnesc din toate părțile.

Abia după un timp, cînd urechea începe să perceapă propozițiuni întregi, Brok își dă seama că cele mai multe dintre ele ies dintr-o țeavă de cristal, amplasată pe un piedestal înalt din celălalt colț al holului. În prim-plan, pe un ecran alb, apar inscripții, ordine,

cifre și tot felul de semne ciudate, care traversează lentilele ochiului oamenilor și se proiectează pe ecranul creierelor, săpînd urme adînci.

Abia acum își dă Brok seama cine e Ohisver Muller! Ce măreție monstruoasă are acest bărbat ciudat, care e pretutindeni și nicăieri. Aici se poartă bătăliile inegale dintre mulldorii lui Muller și bietele valute ale altor popoare. Aici, numele lui este pronunțat de o mie de ori pe zi, de o mie de guri. Sună ca un geamăt, ca un strigăt de victorie, ca o rugă de îndurare, ca un scrîșnet de oase sub un călcîi greu. Lentila din plafon e ochiul lui! Microfonul din perete — urechea lui! Megafonul de cristal — gura lui! Mîna lui poate să se întindă brusc din tavan; el însuși poate apărea dintr-o dată într-o oglindă . . .

Cine știe dacă nu cumva e prezent, sub înfățișarea unui jucător de bursă, sau a unui agent, sau poate a unui ușier . . . nimeni nu-l cunoaște, nimeni nu știe nimic . . .

Petr Brok începe să se orienteze. Își ascute privirea și își ciulește urechile la strigătele sălbatice de cifre, litere și cuvinte ce ies din gîtul țevii și pe care gurile mulțimii le primesc, le repetă și le stîlcesc ca un ecou:

MEGAFONUL:

— Cumpăr cincizeci de acțiuni negre.

ECRANUL:

— Cursul: 29, 30, 31, 32, 50, 33.

GLASURI:

— Auziți, Muller are nevoie de cărbune!

ECRANUL:

— Cursul 35, 36 . . .

GLASURI:

— Soliumul dispare!

— Minerii se răscoală!

— Miroase a revoluție.
— Au demolat scara R.
— Au minat mina B.
— Ofer cincizeci.
— Nu te lăsa!
ECRANUL:
— Cursul 38, 39.
GLASURI:
— Vítek din Vítkovice iese la lumină.
— Capul nu i-a ieșit încă.
— Cum îi iese, cum îi zboară.
— Ofer patruzeci.
MEGAFONUL:
— S-a cumpărat.
GLASURI:
— Musca a înghițit elefantul.
— Azi sînt milionar.
— Mai așteptăm...
— Se joacă cu noi.
— Mai mult de-atît tot nu se poate îmbogăți.
MEGAFONUL:
— Cumpăr 2 000 perechi de mîini.

Pe ecran, cifrele se schimbă odată cu cursul, dar Petr Brok nu se mai uită.

Trece de la un grup la altul, de la o gură la alta și ascultă:

— Negre cu doi mulldori!
— Muller lucrează cu albe!
— Am cumpărat galbene, muncesc mai repede!
— Se și trec repede!
— Ofer albe cu 5 mulldori una, marfă spaniolă!
— Sînt proaste și leneșe...
— Marfa franțuzească e mai fină; cum crește francul, o arunc pe piață...

MEGAFONUL:

— S-a cumpărat.

— Vînd 50 vagoane cuburi Okka.

— Marfa 256!

— N-am nevoie! Marfă veche!

— Depozitele sînt arhipline.

— Am cumpărat acum o săptămînă jumătate de vagon, mi-ajunge pentru o mie de capete pe 5 ani!

— Da, *monsieur*, cuburile sînt ieftine, stomacurile sînt scumpe!

— În trei luni, fabrica mea se transformă în spital...

— O boală specială — se usucă sîngele...

— Psst!!!

— Şi India, serdare, cui îi datorează ea totul? Ai? Milioane de suflete au fost salvate de OKKA noastră, în vremea foametei!

— La urma urmelor, orice maşină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăşi îl produce în cantităţi industriale!

— Fără cuburi, Mare Vizir, azi nu se poate face faţă concurenţei!

— Cubul în stomac nu-i hrană, e uleiul care greseaază maşina!

— O maşină flămîndă, pofticioasă, leneşă, senzuală... merită oare?

— Între noi, domnule Ferenci, nici un chinez n-ar mînca aşa ceva, nu mai vorbesc de un cîine!

— Mi-am hrănit patagonezii cu ele timp de 7 ani! Nu mi-a mai rămas nici unul...

— Psst!!!

— Domnul nu se pricepe, mă rog frumos, Domnul trebuie să ştie să greseze maşina... 250 — pe toţi dracii!

— *Meine Herren,* vor scădea şi mai mult!
— Toţi sîntem îndopaţi cu cuburi!
— Bunul Muller o să le ieftinească şi mai mult pentru noi... cerşetorii...
— *Cumpăr jumătate kilogram radium.*
— Auziţi! Auziţi!
— Vă rog, gentlemeni, cine îl poate vinde chiar azi?
— La ce i-o fi trebuind, *musiu* Frank?
— Are nevoie de raze, *signore,* hehehe (şoaptă la ureche), pentru cancer, pssst!...
— Pentru el, *verstehen Sie?*
— Pssst!!!
— *De vînzare tronul şahului Persiei.*
— Iar?
— Ce vă miraţi. Cine n-a încercat?...
— Allan Gorr nici n-a apucat să se încălzească acolo...
...oamenii sînt ca o cîrpă udă, mylord, cu cît storci mai tare, cu atît pică mai puţin...
...am stat în Egipt, *mister,* 35 de zile cu 15 mulldori pe zi... cam scumpă distracţie... Aveam chef să domnesc, să fiu un rege bun, dar să cîştig şi bani. Rege rău — şi afacerile şi mai rău... *mein Gott*...
— *Închiriez etajul 564 din Mullerdom.*
— Ha! Cu cît?
— Închiriez pe loc!
— Pe cît?
— 750!
— Am nevoie de birouri...
— Vreau să înfiinţez un pension!
— Caut un depozit!
— De la etajul nouă sute în sus se vede Gaurisankar, mă credeţi, domnilor?

— Credem, cum să nu, doar acolo e balamucul, hehehehe!

— Pssst!!!

— În vîrful Mullerdomului e un ochean uriaș. Dacă Măria Ta se uită pînă la marginea orizontului, vede tot Mullerdomul, cu el în vîrf, răsturnat, bineînțeles — hihihihihi...

— Pssst!!!

— *Vînd planeta K 99, cu recolta din acest an cu tot.*

— *Was heisst* „cu recolta"? Castraveți sau banane, sau roșii?

— Duceți-vă de vă uitați, *Herr* Serafin, sau credeți că El o să vă adune recolta și-o să v-o aducă la nas?

— Am gustat dintr-un măr de pe steaua K 84! Nu erau decît două exemplare, unul l-a mîncat Marele Muller în persoană, pe celălalt eu; trei sute de mulldori, mă rog, a meritat distracția... Nu se poate descrie prin cuvinte minunea ce ți se petrece pe limbă! Un gust de pe altă lume, Luminăția Ta!

— Am mîncat, Excelență, fructe de pe K 74... Te amețesc ușor, ca șampania, conțin un fel de alcool astral...

— Cine ar zbura pe K 99? Cumpăr, și pe urmă cui să-i vînd? Să le mănînc pînă la urmă chiar eu, sau cum?

— Mușc dintr-un castravete veninos și s-a zis cu mine, așa-i, *signore?*

— Pssst!!!

— Ce-i drept, acum e la modă să ai planeta ta! Imaginați-vă, Don Ortega Y Costa și marchiza de la Rochefoucauld au planeta lor, hihihihihi...

— Pentru noi e capital mort!

— Cine are curajul să se aventureze pînă acolo, *Herr* Apfelbaum?
— Am un fiu pe Z 19, e acolo de cinci ani...
— Nimeni nu s-a mai întors...
— Pssst!!!
— Numai un nebun s-ar întoarce din rai în iad...
— Da' eu sînt mulţumit de Mullerdom, baroane!
— Binefăcătorul nostru, Marele nostru Părinte şi Stăpîn...
— Desigur, desigur, sîntem cu toţii pe mîini bune, dacă El e deasupra noastră...
— Şi El ne iartă şi cînd greşim, păcătoşii de noi...
— *1 mulldor — 932 896 dolari.*
— Ia te uită, Excelenţă, mulldorul a scăzut!
— A scăzut!
— Azi pentru prima oară!
— Da, pentru prima oară!
— Nu cumva credeţi că...?!
— Ferit-a sfîntul!
— Dumneavoastră ce ştiţi, Excelenţă?
— Nu ştiu nimic, nu ştiu nimic.
— Ei bine, de ce-am mai juca teatru?
— Între noi, Excelenţă, credeţi că cele petrecute în spelunca aia, Eldorado?...
— Credeţi că...
— Eu? Da de unde! Ce, o nebunie ca aia ar putea zdruncina Mullerdomul?
— Sigur că n-ar putea, dar...
— Dar?
— Numai Muller ştie ce s-a petrecut acolo! Ceva imposibil, ceva de neînchipuit...
— Dacă poţi avea încredere în orbul Orsag...
— Toţi zic aşa!
— Eu nu mai înţeleg nimic!

— Čulkov a auzit un glas!
— Orsag l-a văzut!
— Pe cine?
— Un vas de sticlă în formă de om!
— O făptură de porţelan!
— Diavolul!
— Dumnezeu!
— O fantomă!
— Čulkov e un şarlatan bătrîn!
— Orsag e opioman! Apariţia nu era nici din sticlă, nici din porţelan, era din aburi de opiu!
— Şi focurile de revolver trase împotriva Necunoscutului?
— Delirium tremens!
— Şi Orsag chemat la Muller?
— Psst!
— *Vînd Mullerdomul!*
— Auziţi! Auziţi!
— Muller vinde Mullerdomul!
— E cu putinţă?
— Ce se întîmplă?
— Se pare că nu ştiţi, domnule? Aşa glumeşte El adesea cu noi, slujitorii Lui. Spunem că e felul Lui de a cîntări lumea.
— Ce prudent şi mărinimos din partea Lui! Înţelege-mă, serdare, Muller nu ţine la lumea lui, nici n-o preţuieşte, ba chiar e gata oricînd să arunce în aer totul, întreaga şandrama! S-ar putea să vîndă şi Mullerdomul, Excelenţă, oricît de straniu v-ar părea...
— Va vinde...
— Va vinde...
— Va vinde...
— Numai că, pentru o operaţie ca asta, e nevoie de doi...

— Şi totuşi, Alteţă, e frumos din partea Lui...
— Muller e un democrat!
— Un iubitor de oameni.
— Mai bine zis — un socialist divin...

XXIII

„Cumpăr!"
S-au ciocnit două glasuri!
Petr Brok se prezintă lui Muller
Întîlnire pe strada Alice Moor

Şi în timp ce în sală se purtau asemenea discuţii, megafonul se auzi pentru a doua oară:

— *Vînd Mullerdomul!*

— **Îl cumpăr!!!**

Glasul răsună de undeva din mijlocul sălii şi sfîşie dintr-o dată cortina de şoapte tainice, aluzii şi apropouri. E o piatră aruncată în oglinda în care se oglindiseră pînă acum curiozitatea şi servilismul sălii.

— Îl cumpără! Un om care cumpără Mullerdomul! E oare cu putinţă? Ce, nu ştim cu toţii că asta e cea mai bună glumă a lui Muller? Sau există aici cineva mai puternic decît însuşi Muller? Ce-i Mullerdomul? Un stîlp de aur, înfipt în iad şi ajungînd pînă la cer!

Pare că şi glasul care iese din trompa de cristal e surprins: a tresărit şi a amuţit. Un minut de groaznică linişte a încremenit în spaţiu. Mai apoi uimirea dispare

și țeava de cristal vorbește iar. Acum e cu totul alt glas, un glas dur și crud. Un scrîșnet de mașină care nu ucide, ci tortureazǎ:

— *Să se prezinte bărbatul care cumpără Mullerdomul!*

— **Aici sînt!**

În clipa aceea Petr Brok se află chiar în mijlocul sălii. Se cățărase pe uriașa statuie transparentă a lui Atlas, care-și ducea pe umeri globul de aur. Statuia se mistuia parcă sub el, în lumină și globul stătea înfipt în aer, ca un soare care apune.

Așadar pe globul acesta se așeză Brok. De acolo putea pune în siguranță întrebările, putea prinde răspunsurile. Se suise acolo fiindcă simțise instinctiv că așa e mai aproape de Ohisver Muller. De acel om care, cu cît îl descifrezi mai bine, cu atît e mai de nepătruns, cu cît te apropii mai mult de el, cu atît e mai depărtat.

Și uite că am găsit, în sfîrșit, un loc de unde să discut cu El. Dacă El e cel ce vorbește acum din gîtlejul de cristal, cu atît mai bine! Cunoscîndu-i glasul, înseamnă că îl cunosc pe jumătate. Glasul care îl va trăda dintre milioane de alte glasuri. Nu-mi mai rămîne decît să găsesc gura în care ia naștere. Calapodul în care se răcește și se întărește, ca un fier cu care se înfierează trupurile mucenicilor!

Megafonul șuieră:

— *Cine ești tu?*

Ia te uită ce curios catadicsește să fie domnul Muller! Ce, nu e atotștiutor? Brok nu prea știe nici el cine anume e și gîndul acesta seamănă cu o menghină care-i strînge tîmplele, pînă plesnesc. Și apoi, toate astea sînt oarecum legate de lămpile galbene ce-i apar în vis! Nu! Nu poate să se gîndească la asta acum! Trebuie să creadă în hîrtiile pe care le poartă în porto-

fel. De aceea nu-i decît un duh bîntuind prin Mullerdom, un om fără trup, un glas care trebuie să ucidă, ca să se răscumpere!

Megafonul şuieră a doua oară:

— *Cine eşti tu?*

Iar detectivul răspunde:

— Petr Brok!

— *Petr Brok?* întreabă megafonul cu dispreţ. *Eu sînt Ohisver Muller!*

— Numele nu contează!

Unduirea neagră a jobenelor, jos, sub picioarele detectivului, se învîrteşte. Chipurile devin livide de uimire. Ce-şi permite glasul acesta de deasupra capetelor lor? Cine e acest Petr Brok, de nu-i pasă de numele lui Ohisver Muller?

Numele omului căruia îi aparţine universul?

Al omului cu puteri de dumnezeu?

Să fie oare mai puternic celălalt glas, care izvorăşte de undeva din neant şi-şi bate joc de Muller?

Petr Brok!

Nume de om sau numele unui nou zeu?

Un lucru e sigur: aici s-au ciocnit două glasuri! Se pipăie, îşi încearcă puterile pentru bătălia viitoare. Asta o simt cu toţii. Dar cine va învinge?

— Domnule Muller! Vreau să-ţi vorbesc!

— *Petr Brok să se prezinte la Ban Arab, agentul nr. 199!*

— N-am ce face cu un agent! Îl vreau pe Muller!

— *Ce intenţionează să facă glasul care cumpără Mullerdomul?*

— Să te întreb mai întîi ceva! O mică întrebare la ureche! Ce te-a apucat aşa, deodată, de-ţi vinzi hardughia?

— Acum întreb eu!!!

— Mai întîi eu, domnule Muller! Îţi cunosc căile care duc spre stele! Ţi-am pătruns monstruoasa taină! Societatea astrală COSMOS... nu cumva e un crematoriu? Cîte acţiuni ai, domnule Muller?

Şi atunci, spre marea lui mirare, lui Brok îi răspunde un alt glas, mult mai bătrîn şi parcă îngîndurat:

— *Ei bine, Petr Brok să vină diseară pe strada Alice Moor, etajul 354, uşa numărul 99.*

— **Cu cine se va întîlni acolo?**

— **Cu Ohis Muller!**

XXIV

Sanctuarul lui Ohisver Muller
Se bea vinul „Înălţării la cer“
Petr Brok îl supără iar pe dumnezeul Muller
Trei împuşcături în covor...

După ce se anunţase astfel atotputernicului Muller, Petr Brok nu mai avea curajul să părăsească globul de aur al lui Atlas şi să coboare în mijlocul mulţimii. Aşteptă pînă cînd sala începu să se golească şi ciorchinii de sticlă mată de pe plafon să se stingă. Dintr-o dată se stinseră toate luminile! Întunericul, un întuneric fără de sfîrşit, negru şi inuman, îl îngropă de viu pe Petr Brok!

Ce nenorocire! Cum scapă de aici? Cum ajunge la

ieşire? Cum se mai întoarce la prinţesă, pe care a lăsat-o pe strada Berta Bretard?

Începe să regrete că a părăsit-o cu atîta uşurinţă Ce-ar fi s-o ameninţe chiar acum vreo primejdie? Ce-ar fi să nu mai nimerească drumul pînă la ea?...

Brok se lasă să alunece de pe glob pe covor şi începe să caute drumul pe dibuite.

La un moment dat atinge cu vîrfurile degetelor ceva rece. Un punct în spaţiu! Un perete care-l va duce, desigur spre lumină! Repede, repede înainte! Porneşte pe urma palmelor lui, care alunecă pe marmura netedă.

În sfîrşit! O uşiţă! Un coridor îngust şi la capătul lui, altă uşiţă. Brok o deschide. Lumină.

E o prăvălie sau un teatru de varietăţi, un muzeu, o cafenea sau un panopticum? Naiba ştie! Pe covoarele pestriţe, înflorate, se află măsuţe rotunde şi, în jurul lor, fotolii adînci, liliachii, pe rotile. Din ele răsar capetele a tot felul de oameni, fumînd şi bînd din pocale de argint o băutură roşie, fierbinte. O alee de stîlpi luminescenţi duce spre un podium pe care, sub o cupolă albastră, înstelată, se află un altar. Cel puţin pare un altar, după gruparea simetrică a lumînărilor electrice, a florilor şi a palmierilor. Deasupra altarului, într-un cadru elipsoidal din becuri, străluceşte imaginea unui domn gras, îmbrăcat în purpură. Şade pe tron cu coroana pe cap şi are o barbă deasă, despărţită în două. Într-o mînă ţine, ca un împărat, globul pămîntesc, iar în cealaltă — casa cu o mie de etaje, în formă de sceptru. În jurul capului are o aureolă din stele de aur.

E acelaşi grăsan jovial, al cărui chip Brok îl văzuse şi la Bursă. Deasupra tabloului, dispuse în semicerc, ard litere violete:

DUMNEZEULUI MULLER

Dar cel mai tare se miră Petr Brok cînd, de-o parte și de alta a naosului catedralei — sigur e o catedrală! — în altare mai mici, vede figurinele de ceară ale unor sfinți și mucenici ciudați, unii dînd din cap, alții frîngîndu-și mîinile, mișcînd din buze, rotind ochii și ridicînd cu mișcări țepene niște unelte necunoscute.

Pe un altar, într-o vitrină de sticlă, se află o femeie din ceară, cu o perucă blondă, într-un veșmînt alb. Zîmbește suav și respiră regulat, după cum o arată sînii ce se ridică și coboară. Întoarce din cînd în cînd capul cu acea mișcare grațios ridicolă a marionetelor, la care trupul stă nemișcat și doar capul se rotește într-o parte și în cealaltă. La picioarele ei stă în genunchi o fată, cu palmele ridicate în sus. Această mișcare e legată de o rotire a capului fecioarei albe, după care mîinile cad brusc și iar se ridică.

Petr Brok e uimit peste măsură. La început nu-și dă seama de ce, dar dintr-o dată pricepe. A mai trăit o dată ceva asemănător. Demult, tare demult... E ca și cum s-ar fi întors într-un loc vag cunoscut, pe care l-a văzut cu mii și mii de ani în urmă...

Un șir de sicrie de sticlă, și în ele manechinele de ceară ale unor eroi morți, respirînd ușor cu ajutorul unui mecanism de ceasornic. Ici o femeie albă și grasă, cu mîinile încrucișate pe ridicătura albă a sînilor, care se înalță și coboară. Colo o căpetenie de tîlhari, respirînd încă — aici un împărat ucis, iar alături un ucigaș celebru...

Unde, unde fusese asta? Şi cînd anume?

Petr Brok se cramponează cu disperare de această amintire şi simte — cleştele! Neluînd în seamă durerea, închide ochii şi-şi scormoneşte din nou memoria... Vede deodată o lampă galbenă între grinzi... stîlpi mîncaţi de carii şi o scîndură cenuşie, pe care mişcă ceva... În lături! În lături cu această nălucire! Acum mă aflu într-o catedrală, înălţată întru cinstirea omnipotentului, omniprezentului zeu Muller, cel cu barba dublă! Văd credincioşi, leneş tolăniţi în jilţuri liliachii şi sorbind din potire, aşteptînd ceva. Iată şi un amvon, ca un crin de aur. Iar din el răsare, aidoma unui pistil uriaş şi diform, un burdihan în cămaşă violetă şi, deasupra lui, un cap acoperit de o tiară de sticlă cu nouă etaje, în care arde un bec.

Brok zăreşte buzele care se mişcă în mijlocul chipului gras ca o lună plină. Abia atunci îşi dă seama că cineva vorbeşte şi că e cazul să asculte.

Iată ce rugăciune înalţă marele preot:

O, tu, stăpîn, conducător şi rege
al nostru, carele te numeşti:
    Ohisver Muller,
ceea ce înseamnă „Veşnic călător
    spre înălţimi“
tu, carele ai săvîrşit minunea minunilor,
în faţa căreia vor încremeni de uimire
toate generaţiile viitoare
    şi anume „Mullerdomul“,
punte spre ceruri...
Stăpîn al nostru, rege al nostru,
    Tu, Ohis Muller,

Carele, cu prezența ta, umpli
toate spațiile lumii
coboară-ți glasul asupră-ne,
dă mărturie
necredincioșilor . . .

Marele Preot își drege glasul și ridică ochii în sus, de parcă ar aștepta să răsune cu adevărat un glas din ceruri. Dar, cum nu se aude nimic, își continuă rugăciunea:

Facă-se voia ta,
precum pe pămînt,
și în stele.
Ascultă ruga noastră
Tu, Mare Muller,
unic și veșnic!
Privește cu cîtă umilință ne rugăm ție!
Rostește un singur cuvînt,
și vinul bucuriei ne va umple
sufletul . . .

Marele Preot își trage răsuflarea, după care reia, pentru a treia oară rugăciunea:

Atotputernicule, omniprezentule,
atotștiutorule Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,
zeu al tuturor zeilor,
domn și rege al tuturor stelelor.
Dintre milioane de stele ți-ai ales steaua aceasta
ca să trăiești pe ea.

Cerul tău ți l-ai creat în mijlocul nostru
și din pămîntul nostru ai făcut
steaua aleasă,
steaua divină . . .
Stăpîne Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,
Ascultă ruga noastră!

— O ASCULT!

răsună un glas puternic din măruntaiele cupolei. Marele Preot, cuprins de un extaz mistic, scoate strigăte de bucurie; se aud clopotele bătînd, cîntec de orgă și coruri. Credincioșii se ridică din jilțuri și înalță cupele. E clar că toate astea fac parte dintr-un ceremonial care se repetă în fiecare zi.

Marele Preot continuă:

Doamne dumnezeule,
Constructor al Mullerdomului,
rege al pămîntului,
domnitor al stelelor!
Toate tainele universului
și ale sufletului omenesc
nu mai sînt o enigmă
în fața Ta —
Căci Tu însuți ești cea mai mare
enigmă a lumii
Privești în adîncurile infinitului
și zîmbești,
căci Te vezi pe Tine însuți,
Fără de sfîrșit e oglinda Ta,
Privești în adîncul sufletului omenesc
și plîngi

Căci vezi, pe fund,
bolovanii păcatelor noastre,
și numeri bătăile inimilor trădătoare ...
Tu, cel care ai ridicat
Mullerdomul,
punte spre ceruri,
iartă-ne nouă păcatele noastre!

— VĂ IERT!

... răspunde glasul dumnezeesc.

Încep apoi litaniile, lungi şi obositoare, în care numele lui Muller se repetă în toate variantele posibile, însoţit de o mie de epitete, dintre cele mai diferite.

Apoi Marele Preot coboară din amvon spre altarul principal şi invocă cu tărie efigia zeului Muller, înconjurată de becuri electrice, cerîndu-i cu insistenţă să săvîrşească, în această măreaţă clipă, o minune.

Şi-atunci răsună, de sus, glasul:

Am făcut din steaua aceasta centrul universului
și am coborît pentru o mie de ani în trup omenesc.
Voi pleca pe urmă pe altă stea,
să ridic un alt Mullerdom,
casă cu o mie de etaje.
Dar voi, cei ce vă închinați mie
bînd din belșug vinul fierbinte
al „înălțării la ceruri“,
simbol al ființei mele pe această planetă,
voi toți veți trăi pe stele
mai frumoase și mai fericite decît e aceasta!
Pentru păcătoși, hulitori și pentru dușmanii mei
am pregătit focul și chinurile iadului
în nouă lumi.

Vouă însă, copiii mei,
V-am ridicat așezări cerești pe planetele
pe care le veți alege voi înșivă
încă din timpul vieții.
Iată de ce vă sfătuiesc
să nu regretați această lume!
Nu mai întîrziați și căutați printre stele,
alegeți-vi-o pe cea mai binecuvîntată! ...
Scepticilor!
Doar de aceea am pus
soliul în poala acestei lumi,
de aceea am făurit o flotă
ce brăzdează oceanele universului,
ca să vă aduc bolta cerului aproape
și stelele să vi le pun la picioare!
Cei ce cred în mine
vor trăi veșnic
în fericire, pe steaua
pe care singuri și-o vor alege.
Amin, amin zic vouă,
pregătiți-vă de drum lung,
nu vă temeți de despărțire!
Încredințați viețile voastre
COSMOSULUI,
societate de transporturi cerești ...

— *SOCIETATE DE CODOȘI, DE NEGUSTORI DE SCLAVI ȘI DE INCINERATORI DE CADAVRE — NU-L CREDEȚI PE MULLER!*

Cuvintele acestea le strigă Petr Brok. Vrea să-l provoace din nou pe falsul dumnezeu! Și e totuna dacă vorbește Muller, sau vreun agent jucînd rolul zeului Muller; îl indignează reclama nerușinată pe care o face,

prin procură, acest glas divin, în slujba societății de codoși și de negustori de sclavi „COSMOS".

O spaimă fără margini îi cuprinde pe credincioși. Fulgerul groazei lovește în creierele lor speriate, trecînd prin paratrăsnetul nervilor. Cupele cad din mîini, oamenii se prăbușesc leșinînd de groază. Iar de sus, glasul grăiește:

DIAVOLUL A VENIT
SĂ-L SFIDEZE PE DUMNEZEU!

— Nici diavolul, nici dumnezeu; a venit un om, ca să se măsoare cu alt om! Iar unul dintre noi e un ticălos și de o mie de ori ucigaș! Întregul Mullerdom nu-i decît o minciună, o înșelătorie!

Pac!!!

O împușcătură!

Glontele fluieră cu nerușinare, ca un ștrengar, pe lîngă urechea lui Brok.

Pac!!!

Altul!

Chiar pe sub nas, ca să-i simtă mirosul. Se ascunde în covor, lîngă primul.

— Atenție!

— De sus se trage!

Glasul lui Brok e ținta cuiva de acolo de sus! Da, de acolo, prin ferestruica din cupolă, se vede o mînă înarmată cu un revolver browning!

Să fie oare Orsag, care-l vede prin lentilele de pe tîmple?

Pac!!!

O nouă împușcătură! A pătruns în covor, exact printre celelalte două.

Pe a patra Brok n-o mai așteptă. Se repede spre

ieşirea blocată de mulţimea înnebunită. Sare peste talmeş-balmeşul de trupuri speriate şi, păşind pe spinări şi pe scăfîrlii, trece prin deschiderea învolburată a portalului, coboară în goană scările şi iese primul în stradă.

Ce ciudat! E tot strada Annei Dimer, strada la al cărei capăt se înălţase la început, pe coloane de cristal, clădirea bursei. Îşi aminteşte cum din holul bursei a pătruns, pe o ulicioară întunecată, în sanctuarul lui Muller şi încearcă în zadar să-şi explice această legătură inexplicabilă. În locul bursei se înalţă acum o catedrală cu o reclamă luminoasă:

ZEULUI MULLER!

Dar asta e o enigmă a cărei dezlegare trebuie amînată, din cauza altei probleme, mai importante, asupra căreia îşi concentrează toată atenţia:

— Prinţesa!

Ce se întîmplă cu prinţesa? A lăsat-o cu prea mare uşurinţă în vila Tamara. Nu cumva o ameninţă vreo primejdie?

XXV

Chipul prințului Ačorgen
Ochiul lui Muller în dormitorul prințesei
Cu liftul în Gedonia
Din nou lampa galbenă

Cînd Brok ajunse în fugă la vila prințesei și vru să privească prin zidurile transparente, observă că toate erau acoperite pe dinăuntru cu perdele de mătase ce atîrnau, de pe vergelele de aur, pînă la podea. Din una din camere, cu draperii albastre ca cerul, se auzeau două glasuri: unul de bărbat și unul de femeie! Printr-o crăpătură îngustă între perdele, Brok o zări pe prințesă, șezînd, iar în fața ei, pe un divan turcesc — un cap de bărbat.

Datorită faptului că era invizibil, Brok reuși să se strecoare spre această cameră, deschise fără zgomot ușa de sticlă și se furișă printre faldurile draperiei, chiar sub ochii musafirului necunoscut, toate astea mai iute și mai bine decît își imaginase. Încăperea în care se strecurase era salonașul unei fete tinere.

Chipul care se proiecta pe fondul albastru al draperiei arăta de-a dreptul ciudat. Se deosebea, prin construcție și proporții, de toate fețele omenești. Era probabil un exemplar zămislit de natură pe o altă stea. S-ar fi putut să fie frumos, în felul lui, cum e frumos, de exemplu, un cap de cal, dar pus lîngă un chip omenesc trezea uimire.

Era surprinzător de îngust și de lung. Nasul forma, din profil, o curbă perfectă, ca un cioc de papagal. Ochii

înfundați în cap băteau în galben, și în verde, și în cafeniu, și în albastru, de parcă ar fi putut să-și schimbe culoarea după dispoziție. Între nas și gură se întindea buza de sus, inutil de lungă și de goală. Avea un barbișon alb, elegant tuns și despărțit în două, vizibil fals. Picioarele îi erau lungi și subțiri. Ca înălțime, o depășea pe prințesă cu cel puțin două capete. Era îmbrăcat în mătase albă, ca un jucător de tenis.

— Nu depinde decît de dumneavoastră, spunea el. Totul poate fi uitat. Fuga dumneavoastră, prințesă, a fost ridicolă, și cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller...

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prințe Ačorgen?

Prințul se strîmbă compătimitor:

— Nu știți că e atotvăzător? Ați crezut cu adevărat că veți scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga dumneavoastră, v-a însoțit fiecare pas, așa cum se uită și acum la noi, din cerul său...

Ačorgen, cu fățarnică idolatrie, arată cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Ăsta-i ochiul lui? se sperie prințesa.

— Bineînțeles! La toate etajele, în toate camerele, își privește din tavan supușii, ziua și noaptea...

Prințesa se tîngui:

— Dar și în dormitorul meu există o asemenea oglinjoară în plafon! Ce nerușinare!

— Cum adică, dumnezeu poate fi nerușinat, dacă e atotvăzător? Bineînțeles că se uită și în dormitorul dumneavoastră, la fel ca în toate dormitoarele din Mullerdom! Tocmai de aceea nu mai trebuie să vă fie rușine de el, căci vă cunoaște la fel de bine ca un soț, cu toate că nici nu v-a atins încă! Și iată că acum ar vrea

să vă atingă! I-aţi intrat în graţii! Urmaţi-mă! Vă conduc la el!

— Niciodată! strigă prinţesa. Privi speriată în jur, parcă ar fi căutat pe undeva scăpare.

— Sînteţi mîndră! spuse Ačorgen şi ochii i se umbriră. Puţine sînt femeile ca dumneavoastră în Mullerdom! Şi tocmai de asemenea femei are nevoie Muller! N-o să mai fiţi silită să dansaţi! Vă oferă deplină libertate şi posibilitatea de a vă mişca în voie la toate etajele! Dacă îi veţi fi pe plac într-o singură noapte, veţi gusta din plăcerile şi desfătările ţinuturilor de rai ale Gedoniei.

— Mai bine moartă! spuse posomorîtă prinţesa.

— Chiar acesta e răspunsul pe care îl aşteaptă Muller! Dacă v-aţi arunca în braţele lui, v-ar respinge! Îi plac lupta, revolta, trădarea, nu numai la bărbaţi, ci şi la femei! Dacă veţi lupta, se va strădui să vă cucerească. După ce veţi fi a lui — vă va dedica cel mult o stradă...

Prinţul Ačorgen puse pe masă, chiar sub ochiul din tavan, o lampă mică de bronz. Cînd o aprinse, flacăra ţîşni şi sticla rotundă din plafon se acoperi cu un strat cenuşiu-albăstrui.

Atunci, privind în sus, prinţul hohoti cu sălbăticie şi revoltă. În ochi îi sclipea o lumină verzuie.

— Aşa, micuţa, draga, fermecătoarea mea Tamara! Ohisver Muller a surzit şi a orbit pentru zece minute! Putem face ce vrem, acum nu ne mai vede... Nu te teme de Muller. Mă ai pe mine! Numai eu te pot smulge din ghearele lui! Uite, pentru unul din surîsurile tale strălucitoare, de regină, îmi trădez stăpînul!

Vru s-o apuce de mîini, dar prinţesa, îngrozită, se trase înapoi.

Prinţul se întristă dintr-o dată.

— Nu! Nu-ți fie frică de mine! Nu-ți fac nici un rău... N-am vrut decît să-ți arăt cît sînt de puternic! Dragostea ta însă vreau s-o merit! Vino cu mine! Te voi duce în culisele Mullerdomului. Îți voi arăta toate mecanismele, toate minunile și vrăjile invizibilului, omniprezentului și atotștiutorului dumnezeu. Sînt teribil de ingenioase și știm despre ele numai noi doi: Muller și cu mine! Vrei să mă urmezi?

— Du-te! Sînt alături de tine! șopti Brok, mîngîind ușor brațul prințesei.

Ea însă îl prinse brusc de mînă și i-o strînse cu putere. Brok se smulse iute, dar chipul prințului Ačorgen nu dădu nici un semn de neliniște.

— Vii? o întrebă aproape rugător.

Prințesa privi sfioasă în jur, după care spuse șoptit:

— Vin!

. . . .

În timp ce, în liftul tapisat, se prăbușeau în ceea ce părea o prăpastie, Brok simți din nou, pe pleoape, boala lui ciudată. Cum închise ochii, văzu în jurul său cu totul altă lume. Oh, totul era atît de îngrozitor de veridic, de parcă nici n-ar fi fost vis! Regăsea aceeași peșteră blestemată din interiorul craniului găunos, pe care o văzuse încă în primul vis. Mereu același opaiț galben... Ochiul de sticlă atotvăzător al lui Muller se transformase, în acest craniu, într-unul din găvanele ochilor de mult preschimbați în praf.

Și totuși peștera are o ferestruică, deschisă spre un viscol sălbatic, alb... În locul celor o mie de etaje, aici sînt doar 3 caturi cenușii, de scînduri, pe care zac, chircite un soi de cadavre. Bărbile și le încălzesc între genunchi, iar buzele lor suflă peste piepturile firave. Toate astea nu apar decît dacă închizi ochii. De îndată

ce-i deschizi, te trezești în Mullerdom. Prăvălindu-te într-un fel de prăpastie, alături de prințesă și în fața chipului de papagal al prințului Ačorgen, care l-a trădat pe zeul Muller.

De cît timp zburăm?

Atenție!

Nu cumva să închizi ochii!

Visul te pîndește...

Ca să te convingi că prințesa ta nu-i vis, atinge-i cotul cu degetul și-ți va zîmbi...

Doar zburăm spre Gedonia...

XXVI

Monte Carlo în Gedonia
Balerina pe poante
„Nu cred în stelele voastre..."
Cezar Marlok, zeul marelui soare
Prințesa a mărit miza
„Asta-i pentru drum!"

Sala roșie, în formă de con, e înecată într-o lumină subacvatică. La mijloc e o masă rotundă și pe ea dansează, pe poante, o balerină din fildeș. Brok se apropie de masă și vede intarsiile din metale rare, pietre prețioase și lemn de esență, reprezentînd harta lumii. Iar peste ea se rotește balerina, pe poantele de diamant. Se mizează pe culorile țărilor, ale imperiilor

şi ale insulelor. Cîştigă cel pe a cărui culoare se opreşte poanta figurinei, cînd îşi termină dansul. Dacă se opreşte pe mare, miza o încasează proprietarul tripoului. Cu cît e mai mică suprafaţa pe care s-a mizat, cu atît e cîştigul mai mare.

Balerina dansează pe poanta de diamant peste ţări, mări şi insule. Drumul ei în spirale din ce în ce mai strînse trece Uralul şi şerpuieşte prin Siberia. Apoi se îndreaptă brusc spre Sud, taie pustiul Gobi — acum se clatină, ezită — şi se opreşte istovită pe cel mai estic punct al Indiei.

— Galben lunar — Singapore! Cîştigă 29...

Ochii tuturor s-au fixat pe un chip slab, gălbejit.

— Ša-Ra, guvernatorul Manciuriei, se aud şoapte în jur. Nici un muşchi nu s-a clintit pe faţa lui. Doar două scîntei negre în ochii oblici urmăresc febril avalanşa de aur care se revarsă spre el.

Şi balerina îşi reia dansul, aurul zornăie, grămezile de mulldori se înalţă, se prăbuşesc şi se destramă...

Petr Brok se află acum lîngă masă şi pune mîna pe un morman de aur.

— Toate astea pot fi ale mele, dacă vreau! Deci aici e locul acela de lîngă Munţii Curgători, despre care vorbea bătrînul, acolo sus? Salariul unui muncitor pe un an e egal cu un mulldor! Ce curs ameţitor!...

— Un mulldor: 6 miliarde de lire, strigă cineva, de după gratiile unui ghişeu din peretele înclinat:

BIROU DE SCHIMB

Brok ia un ducat din grămada cea mai apropiată. Pe o faţă e întruchipat soarele, iar pe cealaltă — stelele!

Dar cine sînt aceşti oameni, cu bărbile despicate, care aruncă pumni de aur pe cîmpul colorat al lumii, cum arunci grăunţe la găini?

— Uite, prinţesă — se apleacă Ačorgen spre doamna lui — acesta e noul rege al Siciliei, Malcolm Brooks paşa! Iar lîngă el, chiorul acela cu guler de aur, e La-Marten, arendaşul Saharei. Pînă acum a cîştigat pretutindeni, şi iată că pierde... la balerină... Cel în violet, cu un triunghi pe piept, este episcopul hirotonist al zeului Muller, Sixtus, fost negustor de cai. Negrul acela? Boxerul Kajmann. Vorbeşte cu amiralul D'Artois, care tocmai şi-a cumpărat titlul de „Imperator al tuturor apelor şi administrator al oceanelor"... Grăsanul de lîngă el e Esaul Dar-gust, inspector sezonier al Coastei africane — poate să şi-o permită, e de fapt administratorul tezaurului lui Muller. Iar în spatele lui — lordul Evers, redactorul-şef secret al tuturor ziarelor vechiului continent. Şi aschimodia aia cu bărbuţă verde? Are o societate de navigaţie pe Marte...

— Nu cred în stelele voastre! strigă atît de tare prinţesa, încît cîteva bărbi se întoarseră uimite spre ea.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu! şopteşte Ačorgen şi o strînge de încheietura mîinii. După care îi spune mai blînd:

— Dacă te-aude pipernicitul ăla cu barbă verde, s-a zis cu tine!

— Ce dumnezeu, nu văd că-s traşi pe sfoară?...

— Încet! Vorbeşte mai încet! Toţi ştiu şi totuşi se prefac că ar crede! Asta e voinţa binefăcătorului nostru! strigă cu voce tare şi priveşte temător spre gemuleţul convex din tavan.

În clipa aceea se apropie de el un bătrînel îmbrăcat în alb, minunat de frumos. Ţeasta complet cheală

îi strălucește de transpirație și reflectă lustra de cristal care se leagănă deasupra-i, în vîrful unui con.

Își dau călduros mîna.

— Slavă lui Muller, Cezar! strigă cordial Ačorgen — ce mai e nou pe soarele dumneavoastră?

— Mulțumesc de întrebare, prințe, răspunde bătrînul și fruntea i se încrețește de riduri care-i cuprind mai bine de jumătate din țeastă. Nu-mi văd capul de griji... Am fost pe-acolo acum o săptămînă... Nimic de spus, e greu să fii un dumnezeu drept! Îl înțeleg pe Marele Muller, cînd mi se plînge de funcția-i dumnezeiască...

— Ea e prințesa Tamara, i-o prezintă Ačorgen. Cezar Marlok, zeul marelui soare A III.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneata, prințesă... zîmbește craniul chel, se zice că ai fost pe ZB I... în constelația PITICILOR.

Prințesa se pregătește să protesteze, dar Ačorgen o strînge din nou de încheietura mîinii, răspunzînd iute în locul ei:

— Sigur că da, avea chef de o păpușică, voia să-și aducă o jucărie vie în cămăruța ei de copil. Căci nu-i ea însăși decît un copil. Ei, cum stați cu norocul la balerină? întreabă repede, ca să schimbe vorba.

— Mizez încontinuu pe suprafața neagră a Hindustanului, răspunde craniul pleșuv. Am cîștigat o dată și cîștigul îmi ajunge ca să pierd de 468 ori. E o țară mică, prințe.

— Vrei să joci? o întreabă Ačorgen pe prințesă.

— Mizez, zîmbește ea ca în vis, mizez pe imperiul Moraviei. Se află pe țărmul Mării Baltice și acolo e rege bătrînul meu tată...

— Nu te-aș sfătui, îi spune îngrijorat prințul. Uite

cum arată „imperiul“ tău pe harta lumii! Ca un țînțar pe trupul unui mamut...

— Și totuși am să mizez pe imperiul pe care l-am pierdut... Poate-mi recîștig visul spulberat...

— Dacă vei cîștiga, se strîmbă Ačorgen, la mormanul de aur pe care îl vei aduna, adaug și imperiul ăsta al tău!

— Asta înseamnă că mă pot întoarce acolo? întreabă ea, naivă, și-și împreunează mîinile.

— Bineînțeles! Te voi conduce chiar eu, pe rîndunica mea, îi șoptește prințul la ureche.

Prințesa mizează pe picătura rubinie, abia vizibilă, pe care nu jucase încă nimeni. De aceea și eventualul cîștig ar fi fost amețitor de mare.

Balerina își ia din nou avînt, pornind din Insula Trufiei, acum centrul lumii. Atinge cu poanta de diamant țări și mări, urmărită de priviri febrile. Lunecă peste suprafața de azur a oceanelor, după un zbor nebun stă o clipă în echilibru pe cîmpia cenușie a Balcanilor, trece dansînd munți și rîuri, pornește apoi spre nord, fără ca cineva să vadă mîna care o dirijează... Și iată că un spasm îi frînge membrele, vestind apropiatul sfîrșit al dansului. Încă cîteva mișcări, bete parcă — și balerina cade, atingînd cu vîrful piciorului picătura rubinie de pe malul Balticii.

Petr Brok avusese grijă să se întîmple așa.

Prințesa trage spre ea un munte de aur, urmărită cu uimire de toți ochii.

— Ăștia-s banii de drum, se bucură prințesa, în timp ce Ačorgen schimbă la casă aurul pe cîteva grăunțe de „Soliu“, pe care îl ascunde într-o pungă. După care o trage pe prințesă, zorit, spre ușă.

Altă sală. Seamănă cu o stea în șase colțuri, ale cărei raze se prelungesc în depărtările luminoase ale

oglinzilor. Masa din mijloc are şi ea şase colţuri şi pe ea dansează tot o balerină albă.

Brok priveşte masa. Nu mai e harta lumii. E cerul întunecat, presărat cu stele. Aici se joacă pe stele. Pe Brok l-ar interesa grozav cum e jocul, dar n-are timp. Prinţul Ačorgen trece iute şi prin sala asta, trăgînd-o pe prinţesă după el.

XXVII

Iatacul viselor fericite
Voluptăţile celor şase simţuri
Sub plafonul transparent locuitorii cerurilor sînt neliniştiţi . . .
Degetul muşcat

Intrară în altă sală, nu mai puţin ciudată, care era în acelaşi timp iatac şi studio de cinema.

Pe divanele acoperite cu astrahan se lăfăiau trupurile neînsufleţite ale unor oameni adormiţi. Ochii le erau pe jumătate ieşiţi din orbite. Pupilele li se dilatau ca picăturile de cerneală pe o sugativă. Deasupra lor huruiau nişte aparate pe care se învîrteau bobine de film, iar obiectivele erau dirijate direct spre ochii celor ce dormeau.

— Acesta e iatacul „viselor fericite", o informă Ačorgen. Prafurile de dormit pe care le strecoară aici şarlatanii din West-Wester au proprietăţi stranii pen-

Clubul cărţii digitale 2023

tru reflexele oculare. Filmele ciudate, exotice, care se derulează în creierele ameţite, sînt reflectate de pupilele celor ce dorm. Casa de filme VISFILM îi plăteşte pe nenorociţii ăştia, pe jumătate cretinizaţi de dozele masive de pilule şi prafuri pentru vise. Apoi, aceste filme, filmate din pupilele lor, sînt proiectate pe ecranele de mătase ale cinematografelor din Gedonia.

Ačorgen se apleacă spre prinţesă, cu un ton intim şi protector:

— Dacă o să-ţi arăt filmul din ochii unuia care foloseşte numai praful FOKA, ai să rămîi uimită de fantezia dezlănţuită a iubirii! Ţie pot să-ţi spun că aceste filme color sînt folosite de VISFILM şi pentru a demonstra, celor ce vor să emigreze, erotica de pe stele născocite...

Se treziră apoi în pragul unei săli mari, atît de luminoasă, încît Brok, pentru o clipă, nu mai văzu nimic. Cînd în cele din urmă îşi reveni, mai multe senzaţii diferite îi atacară simţurile.

În primul rînd: din tavan ploua cu trandafiri. De fapt nici nu erau trandafiri, ci o ninsoare trandafirie, ce se aşternea pe balustradele şi pe cuiburile viu colorate, ridicate din perne de cauciuc, de toate mărimile, formele şi culorile, aşternute una peste alta.

Imediat însă şi urechile îi fură mîngîiate de o melodie dulce şi tulburătoare, înăbuşită parcă de un perete, emoţionantă prin depărtarea ei aparentă. Acum cîntă viorile pe un vîrf de munte, acum plînge un violoncel pe fundul unei prăpăstii...

Întinse mîna spre fulgii trandafirii, aruncaţi de o fîntînă de cristal din mijlocul sălii. Simţi un frison dulce, arzător, aidoma desfătării pe care ţi-o dă focul după un ger cumplit sau senzaţiei de răcoare în mijlo-

cul dogorii. Pe limbă, fulgii stîrneau chinul unei sete de nestins și în același timp o și alinau...

Trupuri de bărbați și de femei erau leneş scufundate în perne. Singura lor îmbrăcăminte o constituiau șiragurile de perle şi franjurii din jurul şoldurilor. Prindeau cu buzele fulgii trandafirii și-și lăsau spatele, burțile și membrele pradă lor. Sclave goale purtau pe capete tipsii de aur, încărcate cu fructe exotice şi cu tot felul de delicatese.

Ochii lor priveau holbați plafonul. Ce se petrecea acolo? În loc de tavan, o placă transparentă, pe care dansau femei și bărbați goi. Șoldurile ondulau şi se roteau în ritmul muzicii, brațele se înălțau în văzduh, simboluri ale pasiunii și iubirii, picioarele se desfăceau aproape în linie dreaptă, de parcă oamenii aceia n-ar fi avut oase.

— Iată desfătările celor șase simțuri — și iată-i pe adepții lor, îi explică Ačorgen prințesei, care-și acoperise ochii cu palmele.

— Gustă din fulgii aceştia, sînt zăpada dragostei de pe planeta Andradia. Întinde numai vîrful limbii, şi-i vei ierta pe cei ce aici se închină zeiței Andradia.

O prinse pe prințesă de cot și o ținu în fața vijeliei aruncate de fîntînă. Și dintr-o dată prințesa se cutremură și-și întinse fața spre ploaia trandafirie. Închise cu voluptate ochii și întredeschise buzele. Ačorgen rîse victorios.

— Așa, privește acum în sus, copilule! Acolo ar fi trebuit să dansezi — șoldurile tale ar fi trebuit să fie spectacol pentru acești idolatri impotenți! Acum poți gusta tu însăți din toate desfătările și-ți voi arăta altele, și mai grozave, căci n-am ajuns decît la poarta raiului.

Prințul Ačorgen o cuprinse pe prințesă pe după ta-

lie și o strînse ușor. Tamara nu se opuse defel. Dacă Brok i-ar fi privit în clipa aceea chipul, i-ar fi văzut pleoapele cum clipesc înfrigurate de dorință, nările palpitînd de pasiune, buzele sorbind lacom fulgii trandafirii.

Dar Brok nu vedea. Printre chipurile sibariților acoperiți de petale, recunoscuse masca ipocritului amiral cu ochelari negri. Cu bărbia ridicată în sus, se întindea cu voluptate, scufundat pînă la mijloc în pernele de puf, iar pe pieptul gol sclipea umed o steluță de argint. Brok voia grozav să audă ce vorbea cu ceilalți oameni goi-pușcă, care îl înconjurau, întinși pe spate, cu ochii leneș holbați spre tavan, scuturînd din cînd în cînd de pe trupurile lor roua fulgilor topiți.

— Crezi în miracole, amirale?

— Prostii!

— Atunci cum îți explici toate lucrurile ce se petrec acum la noi, în Mullerdom?

— Marele nostru Muller are, se-nțelege de la sine, și dușmani mari! Poate fi mîndru de ei...

— Pînă acum nimicea pe oricine i se punea în cale!

— Azi însă primejdia pare să vină de altundeva...

— Vrei să zici de sus, *signore?*

— Pînă una-alta, deasupra noastră nu vedem decît lucruri fermecătoare... revoluția piciorușelor grațioase, talazul șoldurilor răzvrătite...

— Ia te uită, cardinale, piciorușele acelea superbe le-aș recunoaște din milioane.

— Sola Maj... a învățat și să danseze...

— Și coapsele feciorelnice de colo...

— Hehehe! Nu le-ai sărutat încă?

— Muller nu se teme nici de dracu'...

— Nu mă îndoiesc! Numai că pe dracul ăsta ar trebui mai întîi să-l vadă, dacă vrea să-l nimicească!

— Atenţie! Acum dansează Anna Marton! Dansul se numeşte „Evoluţia solară“!

— Revoluţia sclavilor s-a apropiat cu şaizeci de etaje!

— Ziua şi etajul!

— Oh, deci îi mai despart de cer doi ani! Cică Vítek din Vítkovice a înnebunit...

— Da de unde. A fost ucis!

— Otrăvit!...

— Am auzit că ar fi îmbătrînit peste noapte cu cincizeci de ani!

— Fiţi atenţi! Kaja Warand dansează „Baletul ruletei pe harta lumii“!

— Şaizeci de mii m-a costat... am mizat de o sută de ori pe Siria — şi a zburat!

— Ai putea să-mi spui, amirale, cine îndrăzneşte...?

— S-a auzit un glas...

— Şi trupul unde-i?... Trupul, din care să ţîşnească sînge... Trupul, care să se prăbuşească la pămînt...

— Un om fără trup!

— Prostii!

— E un zeu!

— E o forţă!

— Un glas de dincolo de mormînt!

— Chemarea universului!

— Ura stelelor!

— Lasă metafizica, serdare! Primejdia e mult mai mare decît ar putea să reprezinte toate forţele şi vocile din stele şi din măruntaiele pămîntului. E un om!

— Un om! Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu unul, un grup de oameni, care s-au strecurat printre noi, slujitorii cinstiţi ai lui Muller! Se mişcă

printre noi, laolaltă cu noi se închină şi-l cinsteso pe Muller, au legitimaţii de intrare în cluburile noastre şi destul aur ca să pătrundă toate tainele Mullerdomului! Da, onorabililor, printre noi există trădători!

— Dar încăierarea de la hotelul Eldorado?

— Dar disputa glasurilor la bursă?

— Dar scandalul din sanctuarul lui Muller?

— La Eldorado s-au tras focuri de armă!

— Şi în catedrală s-au tras!

— COSMOS-ul e demascat!

— Acţiunile lui au scăzut, de la patruzeci, la douăzeci de mii!

— Am o sută!

— Dacă nu distrugem forţa asta stranie, ne distruge ea pe noi!

— De ce vă e frică? În spatele nostru se află Muller?

— Şi el o să cadă odată cu noi!

— Psst!

— Domnilor! Ştiu cum se numeşte această cumplită forţă, care ne poate distruge!

— Cum???

— Petr Brok!

— Evident, aşa şi-a spus cînd Marele Muller a întrebat, la bursă, cu cine are onoarea!

— Se aude că azi... azi cei doi se vor întîlni pe strada Alice Moor, numărul 99!

— Muller şi Brok!

— 99... asta-i sala oglinzilor concave!

— Are duşumea electrică cu trapă!

— Acolo şi-a pierdut minţile Werner, căpetenia primei răscoale...

— Acolo a dispărut Anders, redactorul răzvrătit al ETAJELOR SUPERIOARE!

— De acolo n-a mai ieşit trădătorul Olim!
— Dar dacă glasul nu vine la numărul 99? Dacă nu vine?
— Vine el!
— Şi dacă nu nimereşte?
— Ţi-ai găsit — doar e pretutindeni!
— Aşadar e omniprezent?
— Ca zeul Muller!
— Atunci e zeu şi el!
— Atunci se află acum şi aici — printre noi!
— Încercaţi să-l chemaţi! O să vedeţi că vă răspunde!
— Nu! Nu-i nevoie! De ce să ne jucăm cu diavolul?
— Muller e deasupra noastră. De ce vă temeţi?
— Mai bine uitaţi-vă! Acum dansează Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie a Parisului!
— Laşilor! Nebunilor! Eu îl chem!
— Linişte! Pe toţi sorii, linişte!
— PETR BROK!
— Stai!
— Petr Brok! Dacă eşti printre noi, tu, strigoi bătrîn, monstru ratat, arată-te!
— Tăceţi! Tăceţi!
— Fă o minune, dacă poţi, şi voi crede în tine!
— Destul!
— Petr Brok! Eu sînt bancherul Salmon şi asta e mîna mea! Ei bine, dacă eşti atît de puternic (bancherul Salmon ridică mîna în sus), muşcă-mă de degetul mijlociu!

Şi în clipa aceea bancherul Salmon scoase un urlet inuman. O durere scurtă, ascuţită, ca de nerv rupt — un jet de sînge — şi degetul mijlociu, împreună cu inelul lat, negru, zac pe un platou şi pătează cu roşu salata albă din hiacint comestibil.

O groază fără margini a colorat toate chipurile. Fețele albe s-au împurpurat, cele rumene au devenit albastre, cele albastre s-au înnegrit de spaimă.

Dar ce-i pasă lui Brok de cum arată banda asta lascivă de sub plafonul transparent? În zăpăceala care i-a cuprins pe adepții zeiței Andradia, o zărește pe prințesă în brațele lui Ačorgen, purtată în cu totul altă direcție decît cea în care fug ceilalți...

Se năpustește pe urmele ei.

Tocmai dispare după o draperie grea, de culoarea coraiului, dintr-un colț al camerei. Brok dă la o parte franjurii și se izbește de o ușă albă. O deschide și nimerește în beznă.

XXVIII

Întunericul alb
Parfum și amintiri
Din nou lampa galbenă
„Acesta e trecutul meu!"

În cale i se așterne o ceață albă cu nuanțe opaline. Brok se clatină, se freacă la ochi și începe să bîjbîie cu mîinile în jur.

La trei pași înaintea lui se mistuie în ceață două siluete, una albă și alta neagră, Ačorgen și prințesa. Brok se aruncă în ceață cu brațele întinse — dar mîinile lui nu ating decît vidul. Ceața albă îl orbește. Liniștea de opal îl asurzește.

Sare în direcţia în care a dispărut prinţesa. Strigă şi dă din mîini, ca o pasăre cu aripile frînte. Pîcla începe să-l înăbuşe, în urechi îi răsună un cîntec ciudat. Nu, nu ceaţa este aceea care cîntă astfel! E sîngele care-i clocoteşte în artere!

Fiecare pas înainte îl umple de teamă. Corpul refuză să meargă în întîmpinarea capcanelor ce par să-l pîndească în pîclă. E îngrozitor. Înaintează încet în aceeaşi direcţie, de mult, de foarte mult timp şi nu dă de capăt...

Se opreşte brusc. Se teme să meargă înainte, se teme să se întoarcă. Încremeneşte pe loc... Rămîne pironit în mijlocul ceţei albe, părăsit de oameni şi de lucruri, contopit cu pîcla fără de sfîrşit. E pierdut, ceaţa albă îl înghite, îl pătrunde şi îl umple. Cadavrul lui va zăcea aici timp îndelungat şi poate că odată, cînd nimicul ăsta alb se va risipi, vor veni aici oameni şi vor călca peste el, fără ca nimeni să-l vadă...

Nu mai rezistă. Picioarele i se mistuie în ceaţa grea. Cade în genunchi şi izbucneşte în plîns.

Şi, dintr-o dată, începe să adulmece aerul. Un parfum ciudat îi ajunge la nări. Un parfum atît de puternic, încît aproape că leşină. I se urcă la creier ca un alcool care pe jumătate te adoarme şi pe jumătate te răscoleşte şi-ţi desenează în faţa ochilor tărîmuri ciudate. Dar ce-i parfumul acesta, atît de liniştitor şi de bun? O luncă proaspăt cosită, la marginea pădurii. Ca fumul de pe altarele de jertfă, parfumul se înalţă din căpiţe mici de fîn, spre soare. Eu stau întins în luncă, fîn sub cap şi fîn în păr, peste tot mirodenii uscate de munte. Cimbrişor, salvie, romaniţă.

Iar cînd deschid ochii, văd ceaţă, deasă ca smîntîna. Încetul cu încetul îmi amintesc. Prinţesa a fugit şi o muzică îi acompaniază fuga undeva, în centrul

universului... Dar de unde-o veni parfumul acesta și ce semnificație are el? Să fie melodia fermecată un parfum care leagănă și torturează mai cumplit decît dragostea tristă dintre violoncel și vioară, în depărtare?

Sînt emanațiile pădurii, mușchi și ace de brad, fragi și rășină. Văd o fîntînă între ferigile verzi, dantelate. Păsările pădurii, căprioarele și braconierii vin aici să bea apă...

Iată că acum și parfumul pădurii s-a topit în ceața albă. De undeva vine un alt parfum. Ca atunci cînd vîntul se ridică și izbește în pînze. Mirosul rece al mării. Mirosul de sare și de solzi de pește. Suflul ghețarilor ce se topesc plutind pe mare. Mireasma tainică a unei insule necunoscute, pe lîngă care trece o corabie. Pe ea sînt oameni, fiindcă simt mirosul de sudoare și de vetre stinse. Dar și parfumul acesta piere.

Și iată acum un miros cu totul nou, trezind un vis ciudat, de mult uitat. Focul sobei din bucătăria îmbibată de aburii cratițelor ce vestesc apropierea mesei. Și, deodată, curentul unei uși brusc deschise. De pe buzele cuiva izbucnește cuvîntul: Război! Și iarăși dispare totul, fără urme.

Și acum — acum înfloresc lăcrimioarele, nu, nu sînt lăcrimioare, e parfumul picurat de iubită între sîni. Se apleacă spre mine și eu îi adulmec părul, ca să simt un alt parfum.

Acum miroase a noapte. Și luna miroase. Dumnezeule, ce despărțire!... E parfumul verde al lacului? Nu, sînt lacrimi! E iubita care plînge...

Parfumurile se succed iute.

Miros de locomotivă obosită și de funingine.

Duhoarea unor vagoane deschise: 6 cai, 30 bărbați...

Atmosfera ucigătoare a murdăriei, a rachiului, a picioarelor nespălate şi a latrinei.
Depărtarea.
Pămîntul proaspăt arat.
Praful de puşcă.
Focul mocnit de după incendiu.
Sîngele.
Gunoaie în putrefacţie, conserve, răni purulente, fenol, miros de ploşniţe strivite, de carne descompusă şi intrată în fermentaţie, de degerături negre care încep să putrezească sub pansamente murdare.
De tavan atîrnă o lampă galbenă, cu petrol urît mirositor...
Petr Brok tresare. Acesta — acesta e trecutul meu! Astea sînt amintirile pe care le pierdusem! Repede! Repede! Întinde mîinile. Nimic. Ceaţa albă. Prinţesa neagră.
Nu există trecut în afara Mullerdomului.
Brok îşi face din nou curaj şi începe să alerge, să alerge...
Şi dintr-o dată — mîna întinsă atinge ceva moale, mătăsos. Un ultim elan... şi Petr Brok încremeneşte.

XXIX

Despre steaua Ačorgeneterramolistergen
Prinţesa Tamara se pregăteşte de iubire
„... Patul nostru e pregătit"
Petr Brok profită din nou de faptul că e invizibil

Se trezi pe pragul salonaşului albastru, feciorelnic al prinţesei. Ochiul rotund al lui Muller, privind din tavan, e din nou acoperit de o membrană albăstruie. Dar lampa de pe masă s-a stins de mult. Pe divanul albastru şade prinţesa. Nu mai e în negru. Rochia ei are culoarea bolţii cereşti, aidoma draperiilor de pe pereţii salonaşului. Fumează o ţigară şi duce la buze un pahar cu vin. Rîde în triluri, cu un rîs îndrăzneţ, provocator, care izbucneşte în cascade vesele. Cu vîrful de foc al ţigaretei descrie cercuri largi, de la buze în aer. Paharul de cristal şi gîtul ei par două vase comunicante.

Dar cel mai îngrozitor dintre toate e faptul că şoldul ei gingaş e cuprins de braţul interminabil al prinţului Ačorgen! Şi prinţesa rîde! Rîde tare, cu capul dat pe spate. Mîna lui Ačorgen se lungeşte şi mai mult, se încolăceşte brutal în jurul taliei, ca o reptilă care îşi sugrumă prada. Buzele lui îi ating părul, şoptindu-i:

— Steaua mea iubită, clopoţelul meu de argint, mai bea, e băutura din gheţarul îmbătător de pe planeta mea natală. Acum ştii totul ... M-am născut pe planeta Ačorgeneterramolistergen, ţine bine minte, trebuie să ţii minte, fiindcă aşa vreau eu! Nu cumva să te îndoieşti!

— O, nu mă îndoiesc...

— Acum crezi în stele?

— Cred tot ce-mi spui tu!

— În fundul pocalului e imaginea stelei mele, o s-o vezi ori de cîte ori vei bea pînă la fund. Bea tot!

Prinţesa bea ascultătoare şi începe din nou să rîdă.

— Destul, destul cu rîsul! Aruncă clopoţelul din gît! Te voi iubi, copila mea, aşa cum se iubeşte pe steaua Ačorgeneterramolistergen. Am să te învăţ un nou fel de dragoste, iar tu mă vei învăţa cum se iubeşte la voi...

Braţul ca un şarpe încolăcit în jurul mijlocului prinţesei se tîrăşte spre sîni şi mai în sus, spre gît.

— Vrei?

— Vreau!

— Mai întîi dă-mi mînuţa, să ţi-o sărut... Poate ai să suferi din cauza mea, dar iubirea te va însănătoşi. Micuţa mea femelă pămînteană, spune, mă iubeşti, mă iubeşti cu adevărat?

Prinţesa îşi lasă, răsfăţată, capul pe umărul lui. Şoldurile ei se strîng sub încleştarea tentaculelor prinţului.

— Sărută-mă, Tamara! Aşază-ţi buzele peste ale mele, aşa începe doar iubirea pe această planetă, nu?

Tamara îl cuprinde cu pasiune pe după gît.

Brok îşi acoperă ochii cu palmele şi-şi întoarce îngrozit faţa. Cum e cu putinţă? Prinţesa Tamara, prinţesa lui, legată prin vrăji de acest Turn al lui Babel şi aşteptîndu-şi eliberarea, îl sărută cu neruşinare pe acest monstru, cu buzele ei nepătate, de fecioară!

— Patul nostru e pregătit, iubito!

Prinţesa se ridică şi porneşte...

Evident, el e prinţ, iar eu ce sînt? Pînă acum, nimic. Un nimic invizibil! Dar tocmai de aceea am pă-

truns în Mullerdom şi m-am supus acestei metamorfoze, ca s-o găsesc, să veghez asupra ei şi s-o eliberez! Nu i-am şoptit c-o voi salva? Doar mi-a simţit mîna pe braţ şi oare zîmbetele ei enigmatice nu erau adresate cuvintelor mele?

Oh, trădătoarea — neruşinata!

Unica rază de lumină care exista pentru mine în Mullerdom s-a stins! Eh! — Parcă puteam să mă gîndesc la dragostea ei?... Pe cine, pe cine să fi iubit, dacă nici nu mă vede?...

Să fug! Să fug de aici!

Încă o privire, o ultimă privire de rămas bun să-i arunc prinţesei. Cu braţele ridicate ca toartele fragile ale unui vas de albastru, rîde în faţa oglinzii.

Dar, dumnezeule, unde sînt ochii Tamarei? Sînt acoperiţi de pleoapele grele! Prinţesa rîde cu ochii închişi! Buzele ei rîd, dar ochii — dorm...

Abia în clipa aceea înţelege Petr Brok!

Hipnoză.

Vede ochii arzători ai lui Ačorgen, păzind-o pe prinţesă în oglindă.

Atunci ia sfîrşit şi răbdarea lui Brok. Sare ca turbat la Ačorgen şi-i dă un pumn între gură şi nas, în locul acela care parcă i se oferă de la sine, ca cel mai sensibil şi mai vulnerabil de pe întregul chip. Monstrul se prăbuşeşte fără să scoată un sunet. Brok smulge perdeaua cea mai apropiată, o răsuceşte ca pe o funie şi-i leagă pe Ačorgen de mîini şi de picioare. După care îi astupă gura cu o bucată din acelaşi material, iar trupul fără viaţă îl azvîrle sub pat. Cînd isprăveşte, se întoarce iute spre prinţesă, curios să vadă cum a reacţionat.

Numai că prinţesa nu vede şi nu aude nimic. Îndeplineşte mai departe, dintr-un fel de inerţie, ordinul

ochilor ce o hipnotizaseră şi care acum se rostogolesc morţi sub pat! Degetele ei se mişcă în cutele mătăsii, ca nişte cheiţe ce deschid porţi fermecate în norii alburii. Prinţesa se dezbracă... Brok vrea să strige la ea, să-i atragă atenţia sau s-o trezească, dar dintr-o dată...

XXX

Prinţesa Tamara ispiteşte singurătatea
Nu lipseşte decît un pîrîiaş...
Atenţie, Petr Brok!
Şi mîinile tale cuprind alte mîini

...îi vede ochii, cum se deschid în faţa oglinzii. Suprafaţa de argint îi arată ciudata-i deşteptare şi-i urmăreşte uimirea. Un vis greu, uitat, îi trece peste frunte. Priveşte zăpăcită în jur, se freacă la ochi. Dar visul i se topeşte în palme, cînd vrea să-l ia de pe frunte. Sub baldachinul albastru, pernele trandafirii o îmbie la somn. Brok urmăreşte cu încordare cum, încet, dar cu gesturi sigure, prinţesa se dezbracă; crede că în cameră, cu excepţia ei şi a oglinzii, nimic nu e viu.

Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Nu, acum nu-mi mai pot trăda prezenţa! E prea tîrziu!... Îi voi veghea somnul! Căci nici nu bănuieşte că sub patul ei se află monstrul Ačorgen, cu un căluş în gură! Dacă-şi revine şi se eliberează?

Iată de ce trebuie să rămîn aici de pază!

Se cuibărește într-un colț, cu inima cît un purice și ținîndu-și respirația. Și dintr-o dată un gînd nebun îi întunecă vederea!

Panglica roz trece prin dantelă ca o dulce făgăduială ce se împlinește sub cămășuța somnoroasă. Departe de mine acest gînd! Să mă apropii doar de buzele ei — ce fericire — ce fericire.

Părul ei, gura, nasul, ochii. Ce floare stranie, minunată a înflorit pe tija gîtului alb, ce culori are și ce parfum! Chipul, desigur, este locul cei mai de preț și cel mai frumos din trupul unei femei, el e cel ce ispitește și cheamă printr-o simplă privire!... Ia te uită, acum zîmbește și e și mai frumoasă, căci în zîmbet apar culori noi, pînă acum ascunse în floare, culoarea zăpezii, a laptelui și a porțelanului!

Și acum, acum pantofiorii i se leagănă în vîrful picioarelor — cad... Și pînă să-și revină Brok, iată strălucirea genunchilor, fulgerul gleznelor și ciorapii ca pînza de păianjen zac pe jos ca o piele de șarpe lepădată. Luciul oglinzii îi reflectă uimit frumusețea, brațele pline de dorință, sînii răsărind din spuma albă a dantelelor.

Brok urmărește cu respirația tăiată acest joc fermecat. Cum se cuibărește, cum se întinde cu un zîmbet ostenit, în singurătatea ei victorioasă. De parcă ar fi prea obosită de îndelungata prefăcătorie în fața oamenilor și acum și-ar arunca cu voluptate masca, ca să-și lase fața să se odihnească, să redevină pentru o clipă ea însăși!

Și iat-o acum numai în cămășuță, ispitind din nou singurătatea. Își ia sînul mic în palmă, se pleacă și-l sărută. — Asta e un băiețel, spune ea zîmbind în oglindă. După care îl sărută și pe al doilea: — Iar asta e

fetița! Nu te teme, băiețelule! Nu te teme, fetițo! Pe amîndoi vă iubesc la fel de mult... Cuvintele ei de răsfăț bat din aripi ca niște fluturi albi și se reîntorc spre buzele ei.

— Sînt prințesă... nu sînt prințesă... șoptesc buzele plecate. Cuvintele sar din oglinda rece și se condensează într-un văl cețos. Ea șterge apoi acest abur cu mîna și se privește de aproape. Două perechi de ochi încremenesc uimiți, de parcă s-ar vedea pentru prima oară.

Iar între timp, în colț, răbdarea lui Petr Brok se zbuciumă și se cabrează, iubirea îi bubuie în sînge și îl răscolește. Dar teama îl sugrumă. Cum să-i arate prințesei că e de față. Cum să-i arate dorința, iubirea lui?... O vorbă dacă spun — nălucirea aceasta fermecătoare piere! Cum aș putea s-o strîng în brațe? La prima atingere, trupul nici nu-i va tresări, poate doar mîna i se va mișca, gonind ceea ce crede că e o ușoară mîncărime. Și ce va fi apoi? Apoi se va neliniști, se va speria, va striga îngrozită!

Dar Petr Brok are pregătite pe buze mii de cuvinte cu care s-o învăluie, s-o acopere, s-o înduplece. Și totuși — oare toate aceste cuvinte de dragoste nu-s neputincioase, dacă nu găsește niște ochi în care să se scufunde, un corp din carne și sînge, pe care să-l cuprindă și să-l stăpînească cu toate simțurile?

Atenție! Prințesa se apropie de pat, dă deoparte cuvertura, mai mîngîie pentru ultima oară perna cu palmele... și cade, răpusă de o oboseală dulce și dureroasă. Mîinile albe și le așază sub cap. Ochii îi fug spre tavan, dar gîndurile o preocupă mai puternic decît stelele aurii, țesute pe baldachinul albastru. Îi întunecă chipul, îi orbesc privirea, fruntea se mărește sub

ele, se întinde şi se strînge. Gura ei desenează pe chip o inimă sîngerie.

Brok se apropie de pat pe vîrfuri, ca un tîlhar, abia atingînd blănurile. E sigur că se va petrece, cît de curînd, ceva — dar ce anume?

Chipul lui Brok se apleacă acum spre buzele ei. Ea îl priveşte cu ochi mari, ficşi, şi cu toate astea nu îl vede. Distanţa dintre gurile lor scade încet, dar sigur. O clipă încă şi buzele lui arse, arzătoare se vor aşeza peste gura ei umedă, întredeschisă.

Ce ciudat! Faţa prinţesei rămîne nemişcată. Doar ochii s-au trezit brusc, au devenit atenţi, parcă s-ar fi întors de departe. Iar buzele i s-au ţuguiat într-un trandafir roşu ca sîngele. Brok se retrage iute ca fulgerul din calea braţelor ei, care, ca două arcuri, se întind spre el. Cînd primejdia a trecut şi braţele au căzut triste şi inutile pe pat, Brok îndrăzneşte să pornească la un nou atac. Buzele ating gîtul prinţesei şi pe urmă, din sărut în sărut, coboară în poiana trandafirie a sînilor, îi ocolesc şi ajung pe fundul văii ascunse dintre ei, adumbrite de umbre catifelate. Nu mai lipseşte decît un pîrîiaş, cu flori de nu-mă-uita pe mal... Aici aş dori să zac pînă la sfîrşitul vieţii... să adorm lin pe perna asta trandafirie...

Prinţesa stă nemişcată, într-o încremenire pe jumătate îngrozită, pe jumătate încîntată; îi e teamă să respire, şi-ar opri — dacă ar putea — şi bătăile inimii, ca să nu sperie visul sau miracolul acesta ciudat, să nu-l facă să fugă, să ia sfîrşit. Un zeu tînăr, puternic a venit la ea — îi simte buzele, mîinile rătăcind pe corpul ei primitor, care îi vine în întîmpinare. Şi toate aceste mîngîieri duc, vrînd-nevrînd, — drept sau pe căi ocolite, spre însuşi centrul vieţii! Dar mîna lui, speriată parcă de această ameţitoare goliciune, rătă-

ceşte ameţită, se apropie şi iar se retrage, se îndreaptă spre alte meleaguri, ca iar şi iar să revină.

Numai că prinţesa are şi ea mîini, nu uita, Petr Brok, şi acum — acum nu-i mai scapi. Aici e părul tău, aici ţi-e faţa — la ea ne vom mai întoarce — iar aici, aici sînt mîinile tale, care te dau de gol pe fiecare locşor al corpului meu! Şi mîinile pot cuprinde alte mîini...

XXXI

Petr Brok minte
„... Încă n-am chip ... “
Muller îi aminteşte lui Petr de etajul 354
„... Te aştept ... “

Mîinile se găsesc şi buzele se contopesc din nou. Prinţesa şopteşte:

— Cine eşti, cine eşti?

Brok tace şi o sărută.

— Spune, tu eşti zeul care mă apără?

— Eu sînt, răspunde Brok laş, căci se teme cumplit să nu-şi piardă prada.

— Zeu, repetă prinţesa, dar ce fel de zeu?

— Bun! scrie Brok pe buzele ei şi se gîndeşte că a găsit cuvîntul potrivit.

— Ştiu că bun, se desprinde iar prinţesa, dar, spune-mi, eşti tînăr?

— Tînăr... răspunde Brok. Nu știe cum, dar a sosit momentul hotărîtor! Acum o să-și dea seama, n-o să se mai poată ascunde... Și el presimte că va învinge, cu siguranță va învinge, o știe cu fiecare nerv din trupul său...

— Tînăr... repetă ea... și frumos?

— Nu știu, recunoaște Brok.

Degetele prințesei îi alunecă pe față. Descoperă mai întîi nasul, apoi gura, ochii... dar cum să recunoști tinerețea și frumusețea? Dac-ar fi fost oarbă, poate că ar fi știut să vadă cu palmele. Dar cum ochii ei nu-l văd, nici degetele nu sînt în stare să-i deseneze chipul.

— Vreau să te văd! Să te văd cu ochii! insistă ea. Arată-mi chipul tău!

— N-am încă chip. Am venit să discut cu Muller...

— Taci! Taci! șoptește cu spaimă prințesa și îi astupă gura cu buzele ei.

— De ce te temi, prințesă?

— De el! De el! Aude totul! Poate că ochiul lui de deasupra noastră e acum acoperit, dar urechile-i ascultă prin fiecare crăpătură!

— N-are decît să asculte! Mă aflu aici ca să te salvez, prințesă!

Tamara rîde unei amintiri.

— Prima oară ai venit la mine în sala de catifea, tocmai cînd leșinam din cauza parfumului aceluia înnebunitor. Văd și acum aburii, îi aud cum șuieră prin țeava de zinc. Un foc de nesuportat luminează cu o lumină violetă mîinile ce se frîng, și măștile pe care s-a întipărit groaza morții, și căderea corpurilor... Pe cînd mă prăbușeam, am simțit niște brațe cum mă prind și mă poartă către stele.

Erai tu...

Şi a doua oară, cînd mă aflam lîngă perete, mi-ai spus: „Nu-ţi fie teamă! Nu întreba nimic! Sînt aici!“ Ce s-a întîmplat cu cei care au rămas acolo?

— Au un cuptor mare, în care ard membrele, şi inimile, şi gurile, şi ochii oamenilor, pînă cînd din ele nu mai rămîne decît o grămăjoară de cenuşă. Cenuşa e împrăştiată apoi în aer, aruncată în vînt de la unul din etajele Mullerdomului. Se spune că din oase fac pudră.

— Proasta de mine! Voiam să fug pe o stea... şopteşte prinţesa şi strălucirea din ochi i se stinge brusc. Mai întîi am crezut că ai venit de pe steaua Lebedei. De acolo primisem o epistolă secretă, cînd mai eram la tatăl meu, în Ţara Moraviei... Dar steaua Lebedei nici nu există... nici constelaţia Piticilor nu există...

— E o înşelătorie! Întregul Mullerdom e o escrocherie cumplită, din beciuri şi pînă la acoperiş, dacă are vreunul. Negustori de sclavi şi incineratori de cadavre, de talie internaţională...

— Atunci tu de unde ai venit?...

Iar îi atinge faţa, îl mîngîie, îi cercetează pielea şi îi măsoară gura cu buzele ei.

Şi Petr Brok simte dintr-o dată o ruşine amară pentru minciuna lui. Se dă drept zeu ca să-i cucerească dragostea! Patima a dispărut de mult, n-a mai rămas decît recunoştinţa pentru fiecare atingere a buzelor.

— Nu sînt zeu, recunoaşte umil, sînt un simplu muritor! Sînt un bărbat!

Prinţesa îl mîngîie pe păr:

— Nu-i oare mai bine să fii un bărbat tînăr decît un zeu bătrîn? Dovedeşte-mi că eşti tînăr! Măcar asta dovedeşte-mi-o! Ochii tăi sînt aşezaţi pe fundul unor

văi adînci și deasupra lor se ridică, țepos, sprîncenele, ca jepii deasupra prăpastiei. Ești hidos! Poate c-aș muri de groază, dacă te-aș vedea!

Și totuși, totuși! Ai maxilare colțuroase, puternice, nasul drept și tare. Iar fruntea ți-e bombată — cîtă îndrăzneală, ce boltită e! Părul des și mătăsos — astea toate înseamnă tinerețe, tinerețe cu plete de haiduc fîlfîind în vînt!

Vreau să te văd!

Ceafa ta de taur îmi aprinde sîngele! Umerii tăi de uriaș m-ar sufoca și cu toate astea nici nu-ți simt greutatea.

Dă-mi chipul tău!

Vreau ca trupul tău să-mi umple ochii!

Nu, nu ești om! Ți-ai luat doar înfățișarea de om, fiindcă mă îmbrățișezi și mă săruți cu buze omenești. Atunci de ce nu te văd? Știu ce am de făcut! Găsesc eu niște ipsos și îți iau masca, fiindcă așa nu se poate iubi, nu...

— Așteaptă, prințesă! Mai ai puțină răbdare, mă vei vedea curînd. După ce îmi voi îndeplini misiunea, voi redeveni om. Chiar în seara asta trebuie să mă duc în strada Alice Moor, la etajul 354, ușa 99. Am pierdut complet măsura timpului... Pentru mine nu mai există zi și noapte...

Cînd mi-a zis Muller „azi"?

Mi se pare că a trecut mult, mult timp de la acest *azi* al lui! Poate că am și întîrziat!

Spune-mi, fetiță mică, e zi sau e noapte?

Mai există oare altă lume în afara Mullerdomului?

Spune-mi — soarele mai există — spune-mi — luna poate străluci deasupra Mullerdomului?

30 de zile...

La ce etaj mă aflu acum? Cum îl voi găsi pe Muller?

Cum îl voi ucide?

În clipa aceea, de sus se aude un glas:

Petr Brok!
Etajul 354!
Uşa 99!
Te aştept!

Brok sare în sus. Priveşte spre tavan. Ochiul holbat al lui dumnezeu nu mai e acoperit de pojghiţa aceea tulbure şi se cască spre el batjocoritor. Bineînţeles! Un milion de ochi, un milion de urechi sînt răspîndite în cele o mie de etaje! Dar gura — ce, şi gura lui ajunge pînă în iatacul prinţesei?... Ştie că mă aflu aici, lîngă patul ei? Sau glasul îi răsună în clipa asta în cele o mie de etaje ale Mullerdomului? ... Brok se cutremură:

— Auzi, prinţesă? Mă cheamă! Cred că a sosit momentul! Tu rămîi aici!

— Vin cu tine!

Sare din pat şi se îmbracă iute, cu mîini tremurînde.

— Nu, nu, rămîi aici! Cînd termin ce avem de vorbit, mă întorc la tine!

— Nu te mai întorci! Te va ucide! Un milion de şiretlicuri şi de capcane te aşteaptă la numărul 99!

— Îi cunosc eu şiretlicurile! Sala oglinzilor concave! Şi în spatele lor, prăpastia! Voi discuta cu el — între oglinzile concave!

— Şi cum ai să ajungi acolo? Cunoşti măcar drumul pînă la etajul 354? Nu-l ştii? Vezi ce neajutorat

ești fără mine! Ce fel de zeu ești tu?... Tu, straniul, invizibilul meu iubit! Vino! Te duc eu la lift.

— Condu-mă, prințesă! Arată-mi drumul, pînă nu e prea tîrziu! Să-ți respecți cuvîntul dat e o dovadă de putere!

Ies amîndoi, ținîndu-se de mînă.

XXXII

Uși albe și negre
Sala oglinzilor concave
Semnale electrice
Infinitul de filigran
Minunata amețeală

Strada de sticlă se termină printr-un grilaj înalt pînă la tavan.

Pe o ușiță e scris:

LIFTUL CENTRAL

Prințesa o deschide apăsînd pe butonul de deasupra literei

i

Intră într-un salonaş în formă de cub, ai cărui pereţi, podea şi plafon sînt capitonaţi în piele. Pe unul dintre pereţi atîrnă un tablou cu o mie de butoane albe.

— Astea sînt etajele. Fiecare buton — un etaj. Pe aici am fugit cînd mai credeam în stele...

Brok mîngîie recunoscător mîna prinţesei:

— Păi asta este pentru mine o descoperire nemaipomenită! În sfîrşit, în sfîrşit voi putea să parcurg întregul Mullerdom! Dar mai întîi să-mi ţin cuvîntul dat lui Muller!

Apasă pe butonul care poartă numărul 354. Salonaşul nici nu se clinteşte. Doar acul de argint de sub sticlă coboară ca fulgerul la 354.

— Am ajuns, spune prinţesa.

— Acum întoarce-te acasă! Să nu te vadă cineva la etajul acesta!

Se despart cu o scurtă îmbrăţişare...

— Dacă nu mă întorc...

— Vin după tine!

Uşa se deschide şi Petr Brok păşeşte într-un culoar alb, pustiu. E atît de lung şi drept, încît pereţii, tavanul şi pardoseala se contopesc într-un singur punct, în depărtare.

De amîndouă părţile — uşi. Şiruri lucitoare de uşi albe, cum vezi în aziluri sau spitale. Uşi şi iarăşi uşi. Toate la fel de palide, la fel de mari, la fel de misterioase, încremenite într-o muţenie îndărătnică, cu clanţele în afară, fără numere, fără inscripţii...

Cum voi nimeri uşa mea?...

99!

Ca o pisică, Brok se apropie de prima uşă şi apasă pe clanţă.

Încuiată!

A doua!

Încuiată!...

Dumnezeule, unde-or duce toate?

Ce să fac cu ele?

Ce ascund în spatele lor?

Camere, care dau în alte camere?... Ce-o fi fost în capul lui Muller, cînd m-a convocat aici, în aleea asta de uşi albe? Ce scop or avea? Cine trăieşte în dosul lor? Căci nu se aude nimic şi culoarul se întinde la nesfîrşit, ca un mormînt... Cît timp mi-o lua să încerc toate clanţele?

Încuiat... încuiat... încuiat...

Da — şi cu cît încerc mai multe uşi, cu atît obosesc mai tare.

Brok merge la întîmplare în aceeaşi direcţie. Undeva tot trebuie să ajungă. Aleargă înainte, dar punctul acela din capătul culoarului, în care se contopesc pereţii, se depărtează de el cu aceeaşi viteză. Îşi dă iute seama că e neputincios în faţa acestui duşman numit *multitudine*...

Dintr-o dată se opreşte. O uşă neagră! Îi sare atît de brusc în ochi, încît încremeneşte. Printre mii de uşi albe — una neagră!

Pe ea, scris în grabă şi neglijent, cu cretă: 99.

Nimic mai mult.

În sfîrşit, am ajuns!

Am ajuns? Probabil nu-i decît o nouă cursă! O capcană şi tu, prostule, ai să cazi cu siguranţă în ea! Acolo se află Ohisver Muller, bucăţica de slănină pe care o cauţi, şi după ce-ai intrat... clac!

Da, toate astea le ştiu, e acolo şi o trapă, dar uneori bucăţica de slănină e mai puternică decît moartea, dacă o priveşti fix şi cu stomacul gol. Numai că eu,

domnule Muller, sînt un şoarece care se poate strecura, la nevoie, şi printre gratiile cursei!

Brok priveşte prudent în jur. Nimeni. Apucă încet clanţa. Uşa se întredeschide şi Brok se strecoară uşurel înăuntru. Căci are de gînd să exploreze camera înainte de a-l întîlni pe misteriosul Muller.

Se află într-o emisferă verzuie. Mai mult decît o emisferă! Parcă-i interiorul unui balon de sticlă, aşezat pe pămînt, fără o muchie şi fără o cută.

Să fie o oglindă?

O imensă oglindă concavă, care-l aspiră pe Brok din toate părţile? Dar cum să verifice dacă e într-adevăr vorba despre o oglindă? Nimic din el nu se reflectă, în afară de măruntaiele goale! Brok se întoarce iute spre uşă şi încremeneşte de groază: uşa a dispărut! S-a mistuit în acel ceva verzui.

Pipăie pereţii cu palmele. Sînt turnaţi dintr-o singură bucată, pereţii, plafonul şi podeaua se contopesc într-o sferă omogenă! Şi cu toate că Brok nu se vede pe sine însuşi, e totuşi un fel de oglindă! Interiorul şlefuit al sferei reflectă adîncimi abisale şi le multiplică la infinit.

Acest infinit iluzoriu, ca din filigran, se termină jos, unde începe podeaua, care nu e la rîndul ei decît o uriaşă prăpastie verzuie ce reflectă şi multiplică valurile îndepărtate ale cupolei, de un verde mai deschis.

Iar uşa, uşa a dispărut...

Dar pe unde vine lumina în acest glob închis şi găunos? Nu văd nici o sursă — doar dacă oglinzile emană ele însele lumină... Oare lumina să provină din luciul lor?

Şi ce anume aş vedea dacă n-aş fi invizibil?

Brok, paralizat de uimire, stă undeva în mijlocul globului uriaş... Ah, e ca un fel de ameţeală nespus

de plăcută, cînd nu ştii dacă zbori sau cazi, cînd atîrni în centrul vidului, acolo unde nu există direcţie, unde-ţi simţi propriul echilibru, atras şi respins în toate părţile lumii!

Petr Brok se clatină în această ameţeală. Dar abia face un pas pe suprafaţa strălucitoare a oglinzii, că de jos, de sub piciorul lui, răsună şuieratul strident al unei sonerii electrice. Sare înapoi, dar soneria se face iar auzită de sub picior, de parcă ar fi apăsat pe un buton în perete... Brok înaintează în vîrfuri pe oglinzile înşelătoare. Zadarnic însă! Fiecare dintre paşii săi declanşează o sonerie, podeaua întreagă e acoperită de butoane ascunse. Fiecare locşor atins în treacăt trezeşte acelaşi timbru strident...

Brok mai sare un timp de pe un loc pe altul. Dar înţelege curînd că e inutil, că a căzut în capcană, în capcana numărul 99, inventată pentru el de Ohisver Muller! Şi n-are nimic de ce să se agaţe, nu există un colţişor în care să se ascundă...

XXXIII

Un milion de uriaşi . . .
O goană nebunească în sferă
Un nimic capturat
O mică fereastră în vîrful cupolei
„Mai trăieşte?"
Ce trebuie ţinut minte . . .

Şi dintr-o dată o uşă se deschide. Nu una, nenumărate uşi apar în pereţii globului — una lîngă alta, în şiruri lungi, cît vezi cu ochii. Şi în fiecare dintre ele stă cîte un uriaş, gol pînă la brîu, şi cu o eşarfă roşie în jurul taliei. Seamănă toţi între ei. Au un cap mic pe trupul păros, iar peste umărul gol le e aruncată o plasă. Un milion de uriaşi apar ca şi cum ar ieşi din adîncul mărilor.

Brok se repede spre una din uşi, însoţit de ţipătul strident al semnalului. Se loveşte de suprafaţa concavă. Între timp, toate uşile dispar, uriaşii păşesc în interiorul sferei şi-şi rotesc plasele deasupra capetelor. Mişcările lor sînt monstruos de deformate, chipurile li se pocesc şi alungesc în şiruri interminabile. Un milion de plase se întind spre el din toate părţile. Urmează o goană nebună, în interiorul sferei. Brok fuge, alunecă, se fereşte, sare, se loveşte de pereţi. Dar fiecare dintre paşii lui îl trădează dinaintea acestui infern de monştri deformaţi.

Şi totuşi, dacă faci abstracţie de reflectările înşelătoare ale oglinzilor, nu e vorba decît de un singur om, dansînd cu plasa lui cu tot într-un spaţiu limitat.

Numai că blestematele sonerii de sub picioarele lui Brok strigă neîndurător: Sînt aici! Sînt aici! Şi uriaşul îşi dirijează vînătoarea după sunetul lor. Plasa zboară deasupra capului lui Brok şi omul se apropie din ce în ce mai mult. Nu mai există scăpare! Dar nu mă las eu cu una cu două... o lovitură în piept, una în obraz, un picior în burtă... piciorul îi e respins de corpul uriaşului ca o minge de perete.

Epuizat de vînătoarea nebună, în cele din urmă se prăbuşeşte în mijlocul oglinzilor. Plasa largă îl acoperă... Se strînge din ce în ce mai mult deasupra lui, funiile tari îl leagă fedeleş. Pleoapele i se închid sub presiunea frînghiilor. Şi întunericul îi acoperă treptat ochii...

Mai are timp să vadă o ferestruică ce se deschide în vîrful cupolei. În ea apare un chip. O faţă hidoasă, gălbejită, o bărbuţă ruginie, terminată în două fuioare, două găuri negre în loc de nas, iar buza de jos, neagră şi uscată, atîrnă bleagă, de parcă ar fi putrezit.

— Mai trăieşte? se aude un glas.

— Trăieşte! suflă uriaşul, ridicînd capul şi ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte.

Aceste două glasuri însă sună parcă din vechiul lui vis. Acum se apleacă deasupra lui doi oameni în halate galbene, mirosind dulceag a fenol. Unul dintre ei atinge cu pantoful mogîldeaţa cenuşie şi apoi, strîmbîndu-se de greaţă, îi ridică de pe faţă colţul mantalei.

— Trăieşte! repetă un glas dezamăgit, nerăbdător.

Brok deschide cu greu pleoapele, ca să convingă pe cineva, pe cineva sănătos şi puternic, că n-a murit încă!

Prin perdeaua de aer urît mirositor vede o luminiţă galbenă. Atîrnă între grinzile grele ce susţin

această boltă a morții. Doi bărbați, respirînd o sănătate glacială, așază ceva pe o targă. Apoi mîinile lor se întind, picioarele pășesc în același ritm, un-doi, pe culoarul dintre paturile de scînduri. Pe măsură ce se îndepărtează, nu li se mai văd decît capetele...

Toate acestea sînt atît de surprinzătoare, absolut de neînțeles și totuși fantastic de simple! Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei — și toate dispar, se sfîrșesc. Colțul mantalei! Numai atît. Să nu uit asta!

XXXIV

„...Se teme de un drac prins în plasă!"
Cum a apărut Petr Brok sub lentilele orbului Orsag
„Ce nerușinare..."
„Oare e frumos?"

Cînd se trezi, Petr Brok își dădu seama că e tot prins în plasă, dar că ochiurile acesteia au slăbit mult. Corpul lui, strîns ghem, se destinse. Se afla într-o bucătărie goală, din care mobilele fuseseră scoase. În colț, o sobă pe jumătate dărîmată. Pe pereți, pătrate albe, acolo unde fuseseră tablouri. În alt colț, o grămadă de vase de bucătărie.

În jurul lui, o mulțime de chipuri necunoscute. Cu ochii scoși din orbite, cu fețele contorsionate de

curiozitate. Şi totuşi, între marginea plasei şi genunchii celor mai apropiaţi dintre acei gură-cască sînt cam trei paşi — distanţă destul de mică pentru eroismul lor şi destul de mare pentru laşitatea lor.

Evident, e o plasă ciudată! Nu e udă, cum ar fi de aşteptat. Dacă nu prinzi peşti, plasa n-o poţi umple cu aer! S-ar dezumfla şi ochiurile ei s-ar chirci într-o grămăjoară mică, fără formă. Plasa asta însă e bine întinsă, închide în ea un spaţiu oval, un anume *nimic* cu o formă precisă. Nimeni nu îndrăzneşte să atingă acest *nimic* care palpită, trăieşte!

— Ia te uită ce viteji! Se tem de un drac prins în plasă!

O tînără în fustă scurtă, cu dungi, încearcă să avanseze.

— Lăsaţi-mă să mă apropii! Mie nu mi-e frică! Vreau să-l ating cu vîrful degetului mic!

— Lăsaţi-o. Dacă nu-i ajunge ce vede, n-are decît să pună mîna! Şi bancherul Salmon şi-a sacrificat un deget!

— Asta-i bună, parcă trebuie să-l nimerească direct în beregată? Poate că nimereşte în cu totul alt loc, hehehehe!

— Dar de mîna justiţiară a zeului Muller oricum nu scapă! dă grav din cap un bătrînel, bărbos.

— A prins în plasă un zeu rău!

— Ce-o să facă cu el?

— Să-l înece!

— Să-l spînzure!

— Să-l sugrume!

— Voi vreţi să-l sfătuiţi pe atotştiutorul!

Cuvintele acestea le spune uriaşul care-l capturase pe Brok. Pieptul lui ca o stîncă se umflă de mîndrie.

Își păzește cu gelozie prada și îi dă tîrcoale, gata să sară la cea mai mică mișcare.

Și iată că acum inelul pestriț se rupe brusc și, de la plasă la ușă, se deschide un drum.

În cameră au pătruns două persoane. Primul, un bărbat înalt, are fața frumoasă și netedă a bătrînilor înstăriți și bine conservați. Nasul lui ca de vultur și ochii albaștri, cruzi îl fac să pară un conducător de oști în civil. Toate privirile sînt îndreptate spre el, toate gurile șoptesc. Și în urma lui — nenorocire! — orbul Orsag, cel cu lentilele pe tîmple!

Cu un pas sigur, victorios, cel ce pare comandantul parcurge distanța pînă la plasă. Îi trage un picior cu atîta lipsă de respect, de parcă ar fi un balot cu rufe murdare. Îl întreabă pe Orsag:

— Cum arată?

Brok se cutremură.

E oare posibil ca orbul acesta să mă vadă? Eu însumi nu știu cum arăt! Ar putea să-mi spună cineva? Dumnezeule, ce frică mi-e de lentilele alea, care-mi pătrund pînă-n suflet! Mi-e frică, mi-e frică să le privesc!

Dar orbul Orsag răsucește deja rotițele dințate din spatele urechilor și-și potrivește lentilele. Uriașul păros rupe primul, nerăbdător, tăcerea încărcată de curiozitate, cu o întrebare ce atîrnă parcă în aer:

— Ei, Orsag, dă-i drumul. Cum e îmbrăcat?

Orsag:

— Nu-i îmbrăcat deloc! E gol!

— Gol!!!

— Ooo . . .

Buzele ca niște inimioare ale cucoanelor se deschid, de groază, în formă de elipsă.

— Cîtă neruşinare!

Una dintre ele, cu sînii pudraţi ieşind dintr-un decolteu adînc, leşină.

Altele părăsesc încăperea.

Brok e nebun de bucurie!

Orbul nu-mi vede hainele! Ce fericire, ce fericire!... Am asupră-mi portofelul cu documente! Dacă Orsag îl vede, s-a zis cu el!...

Între timp, Orsag s-a apropiat de Brok şi îl examinează cu atenţie. Spune:

— E alb! Are ochi albi, buze albe, păr alb! Mi se pare că şi sîngele îi e alb!

Şi, ca un negustor de cai, îi deschide gura şi îi examinează dantura; apoi spune:

— Are treizeci de ani!

Doamnele încep să-şi revină. Se apropie din ce în ce mai mult.

— E frumos? întreabă o brunetă cu ochi de ţigancă şi cu sfîrcurile sînilor vopsiţi în roşu.

— Cum puteţi pune o asememea întrebare, domnişoară Laura? V-am spus doar că e gol!

— Ei bine, de ce să ne gîndim imediat la ce-i mai rău...

— Cum îndrăzneşti, contesă...

— Cred că-şi ascunde goliciunea mai bine decît multe dintre noi!

— Dar e gol puşcă!

— Aşa vi-l închipuiţi dumneavoastră!

— Cîtă imaginaţie!

— În lanţuri! răsună un glas în mijlocul acestor clopoţei, ca şi cum un lanţ greu s-ar fi lovit de pardoseală. Vorbise comandantul, adresîndu-se uriaşului păros. Ordinul e executat în cîteva secunde.

XXXV

Începe iar cu lampa galbenă
Petr Brok se ține de cuvînt
Noapte, planuri, fugă
Un regat ce se destramă
Cît timp există Mullerdomul,
nu va fi fericire pe lume

Petr Brok zace pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, înlănțuit de mîini și de picioare în întunericul adînc. În prăpastia aceasta nu există zile, nici nopți. Doar din cînd în cînd, prin creier îi străfulgeră o luminiță galbenă, făcînd să apară, tulbure, scheletul unui pod de casă...

Peștera aceasta, plină de glugi cenușii, face de mult parte din visurile lui. În ele Brok are și corp, corpul lui omenesc, vizibil și palpabil, acoperit de ulcerații urît mirositoare, în care colcăie insecte.

Din timp în timp se trezește din vis și-i mulțumește lui dumnezeu că nu are trup, că-i un simplu glas prin în plasă...

Această prăpastie fără timp și fără spațiu dispare brusc, într-un mod cu totul neașteptat. Apare o lumină albă și cu ea revine și spațiul, între cei patru pereți albi. Iar de sub lumină se aude un glas:

— Iubitul meu... iubitul meu, unde ești?

— Prințesa!

Ea e! Mîna i se odihnește încă pe întrerupător, dar ochii l-au și găsit.

E îmbrăcată toată în negru, ca atunci cînd a văzut-o pentru prima oară, lîngă ghişeul „Cosmosului".

— Prinţesă !

Funiile cedează, corpul se destinde, bucuria animalică a muşchilor care se încordează şi cîntă.

— Vino!

Îl ia de mînă şi ies în vîrful picioarelor.

Liftul central.

Coridoare întunecoase, scări moarte şi din nou săli şi alte săli...

Numai că în mîna prinţesei luminează o steluţă electrică, arătîndu-le, cu o singură rază, drumul.

— E noapte! şopteşte Brok.

— Da, e noapte! Dar Muller o poate transforma în orice clipă în zi! Toţi sorii adormiţi de deasupra capetelor noastre i-ar aprinde, dacă ar afla că am fugit. De aceea trebuie să ieşim cît mai repede din Mullerdom!

— Din Mullerdom! Ştii drumul? Ai putea să fugi de aici?

— Sigur că da, ciudatul, necunoscutul meu iubit! Eşti mulţumit de mine? În timp ce pe tine, sărmane zeu, te-au prins în cursă, eu am alergat, am căutat, am pregătit...

Brok dă din cap:

— E cu neputinţă să ieşi din Mullerdom! Şi dacă se poate, de ce n-ai fugit de mult înapoi, în regatul tău?

— Singură n-aş fi putut. Dar m-am gîndit la o înşelătorie straşnică! Ştiu unde locuieşte lordul Humperlink, cel ce m-a răpit din cuibul meu natal... Te vei da drept Muller! Adică nu Muller, glasul lui! Îi vei porunci lui Humperlink să mă ducă înapoi de unde m-a luat... N-o să bănuiască nimic! Toate ordinele

sînt transmise supuşilor de către glasul lui Muller! Nimeni nu i-a văzut încă chipul!

— Om vedea! Om vedea...

Şi prinţesa, furată de viziunea minunată, îi şopteşte mai departe:

— Acolo e un aeroport! O platformă atîrnă în aer, ca o masă, sprijinită într-o parte de zidul Mullerdomului. Rîndunelele de oţel se adună aici, atunci cînd aurul înfloreşte pentru Muller. Prin întunericul în care m-au adus, n-am văzut decît somnul mort, de oţel, al acestor corăbii înaripate. Printre ele am zărit o pasăre mică, albăstruie, cu două locuri! Tu şi eu... Vom zbura în regatul nostru...

Ultimele cuvinte poartă parcă şi ele aripi. Găseşti în ele depărtarea şi dulcele sfîrşit al depărtării... Dar glasul de lîngă ea răsună grav, de pe pămînt:

— Nu pot! Nu am voie! Tu, prinţesă, du-te, eu — rămîn, pînă cînd...

— Atunci rămîn şi eu! strigă prinţesa.

— Şi cum te voi ascunde, cum te voi feri de răzbunarea lui? În ce mă priveşte, eu mă pot piti şi într-o rază de lumină. Sub privirea lui mă pot ascunde! Dar ce mă fac cu tine? Unde să ascund ochii tăi de ochii lui? Mîinile tale de ghearele lui?

— Ştiu eu mai bine ce mă ameninţă, iubitule. Am fugit de atîtea ori! Acum însă ştiu că fug pentru ultima dată. Intenţionat mă lăsa să evadez, ca să mă prindă din nou, cînd jocul începea să-l plictisească... Rîdea apoi de mine, prin spionii şi agenţii lui, care se aflau la capătul tuturor drumurilor mele. Azi, alături de tine, nu mă mai tem de monştrii lui! Doar de sorii lui mă tem, căci ne pîndesc în întuneric. Ştiu că azi e pentru ultima oară... Dar ce-ar însemna fuga fără

tine? Colibriul albastru ne aşteaptă — vino, răpeşte-mă!

Tata, ultimul rege din seminţia bărbilor albe, plînge pe tronul său. N-are cui să-i lase moştenire regatul. Unica fiică i-a fost răpită de un vrăjitor, şi la poalele turnului a răsărit primul trandafir sălbatic...

Parcul din jurul cetăţii e năpădit de bălării.

Ramurile platanilor împung în ziduri şi fac să cadă tencuiala.

Zada a muşcat cu dinţii ei din metereze.

Pe ferestre a pătruns liliacul, iar iedera se caţără în susul scării principale; pe cornişe înfloresc iarba-neagră şi cimbrişorul.

Camera mea e năpădită de trandafiri sălbatici...

— Sărmana, trista mea Frumoasă din pădurea adormită! Greu îmi va fi să mă despart de tine. Nu pot pleca din Mullerdom... Iar tu, tu nu poţi rămîne. Zboară acasă! Stai puţin! Spune-i bărbii albe a tatălui tău ce logodnic ciudat ţi-ai găsit! Că va veni, într-o zi, să te ceară. Va fi o zi ca oricare alta. Nici tu n-ai să mă recunoşti, fiindcă ai să mă... vezi! Nu ştiu încă ce se va petrece cu mine după ce-l voi ucide pe Ohisver Muller! Ceva se va împlini, ceva va dispărea, o lumină cumplită se va stinge! Ceva se va prăbuşi... Acest colos absurd, imposibil, cu o mie de scorniri nebune care îmi apasă creierii! Se înalţă deasupra întregii lumi ca o născocire demenţială a unui diavol beat! Umbra-i neagră acoperă şi regatul tău natal, care cade în ruină undeva, la capătul pămîntului.

În lume nu vor fi fericire şi pace, atîta timp cît trăieşte Muller şi cît se înalţă Mullerdomul!

Dar se va prăbuşi!

Se va prăbuşi, de la sine, în clipa în care va muri El!

Atunci în creierul meu se va face lumină și va răsări soarele.

Prințesa ascultă, dar buzele ei tac, înghițite de întuneric.

Toate camerele prin care trec seamănă între ele prin liniștea neagră ca de catifea. Multe lucruri ciudate se află aici, așezate alandala pe dale, pe parchete și pe covoare. Își pierd, în întuneric, numele și glasul. Plutesc pe fundul camerelor negre, colțuroase, viclene. Apar brusc în vîrful razei ca prinse într-o undiță; o muche frîntă, o formă descompusă, ceva amorf și gelatinos se strîmbă grotesc.

Picioarele se împiedică, alunecă, se scufundă. Trosnește ceva! Ceva plescăie! Ceva se lipește! Ceva trebuie ocolit, de departe...

— Ce lucruri oribile... șoptește Brok.

— Nu sînt lucruri, e sfîrșitul lucrurilor, ruina lor...

— A căror lucruri?

— Urme de orgii. Așa arată „cerul" după plecarea locuitorilor lui. Să ne grăbim, să nu ne prindă armata de sclave care vine să curețe aceste grajduri cerești.

XXXVI

Strada aeronauţilor
Lordul Humperlink — pescăruşul
Soarele deasupra Mullerdomului
Brok îşi ia rămas bun de la prinţesă
Scaunul de lîngă ea a rămas gol...

Au rătăcit prin labirintul de străduţe înguste, al căror nume răsăreau din întuneric şi se prelungeau în lumina palidă a lămpii prinţesei. În cele din urmă, au ajuns într-un coridor cu inscripţia:

STRADA AERONAUŢILOR

O uşiţă de oţel, bătută cu ţinte, purta pe ea numele exotice ale piloţilor Mullerdomului:

ARON KORKORAN
Cîrmaciul „Lebedei plîngătoare"

ACHIL NOBILES
Căpitan pe „Tîlharul"

DOUGLAS GULIVER
Paraşutist

VÎNTUL NEGRU
Aeronautul Curţii „Crucea Sudului"

Contele LUCIEN D'EAU
Avion cu trapă

REMUS MAJORESKU

Acrobat pe „Albatros“ — Mai iute ca sunetul!

LORDUL HUMPERLINK

Pescărușul

— Am ajuns, șopti prințesa și-l opri pe Brok în fața ușii. Era încuiată. Cheia nu se găsea în broasca prin care se vedea întunericul.

Făcură iute un plan. Prințesa merse în celălalt capăt al străzii și stinse steluța electrică. Brok își lipi buzele de gaura cheii și strigă în întuneric:

— *Lord Humperlink, Pescărușule! Pune imediat șaua pe Colibriul Albastru și pregătește-te de zbor!*

După care întinse urechea să asculte:

Nimic.

Ochiul:

Întuneric.

Brok repetă ordinul cu glas mai ridicat. De data asta, de după ușă se auzi un foșnet, care — după o clipă — dispăru.

Atunci, Brok strigă pentru a treia oară.

Și, ce să vezi! Foșnetul se transformă într-un lipăit de tălpi goale. Se aude o înjurătură în surdină.

Și deodată gaura cheii se luminează. Un bărbat ciufulit și în cămașă de noapte privește nedumerit în jur. Se repede la ușă și-o deschide iute. În mînă are un revolver, iar în ochi suspiciune și dorința arzătoare de a nimici gura care strigase prin gaura cheii.

Numai că în fața ușii deschise se cască întunericul. Omul trece pragul și privește bănuitor în stînga și în dreapta. Brok profită de acest moment și se strecoară în dormitor. Sare pe masă, chiar sub lentila convexă.

Iar cînd lordul Humperlink revine în cameră, Brok îl cheamă iar.

De data asta glasul pare să vină din tavan:

— Lord Humperlink, Pescărușule! La capătul străzii Aeronauților te așteaptă o doamnă în negru! E prințesa Tamara, pe care la ordinul meu ai răpit-o din Imperiul Morav. Îți ordon s-o duci imediat acolo de unde ai luat-o! Asta e voința mea!

Lordul Humperlink ascultă ordinul în poziție de drepți, cu o groază solemnă întipărită pe față, cu mîinile lipite de corp și cu degetele răsfirate.

— Imediat, stăpîne! strigă supus și începe iute să se îmbrace. Își pune un combinezon de piele, iar pe cap își așază o cască prevăzută cu niște ochelari mari. Aprinde apoi o torță și iese din cameră.

La capătul străzii îl așteaptă prințesa. În lumina sîngerie a torței, silueta ei se desprinde din întuneric, neagră, tăcută, sprijinindu-se de zid.

— Urmați-mă! îi face lordul Humperlink semn cu torța.

Brok se ia după ei, tiptil.

Ajung la o poartă de fier. Pescărușul apropie torța de inelul negru ce atîrnă din nările leului de oțel care o străjuiește. De îndată ce inelul se acoperă de funingine, cele două canaturi ale porții se deschid larg, fără cel mai mic zgomot.

Lumina intensă a zilei năvălește triumfătoare în întuneric.

Globul uriaș al soarelui se scaldă în lacul albastru al cerului...

De necrezut!

În clipa aceea de orbire, Brok se teme că își va pierde vederea.

Soarele!

Real, viu, adevăratul soare!

Iar aici e noapte!

Se află pe un teren viran, înconjurat din trei părţi de hangare de sticlă. Lordul Humperlink dispare în unul dintre ele.

Brok se apropie iute de prinţesă.

— Adio, adio, adio!

Şi negăsind alte cuvinte, o acoperă de sărutări: pe frunte, pe ochi, pe păr. Buzele — întredeschise, aşteptîndu-l — le lasă pentru la urmă. Prinţesa vrea să spună ceva, dar gura ei umedă, fierbinte îi aprinde sîngele şi n-o lasă să vorbească. O vede în faţa oglinzii, dezbrăcîndu-se ca în faţa apei unui bazin ce-i cuprinde încetul cu încetul goliciunea.

E din nou a lui pentru o clipă, frîntă în îmbrăţişare, cu capul dat pe spate, chinuită de iubire şi zîmbind trist în acest moment solemn, sau globul arzător al soarelui.

— Vei veni? Sigur vei veni să mă iei?

— Voi veni! Sigur vin!

— Şi cum te voi recunoaşte? Spune-mi un cuvînt, un singur cuvînt pe care mi-l vei şopti cînd vei veni la noi... Repede, spune-mi-l repede! Ca să te recunosc...

În faţa hangarului, avionul începe să huruie. Prinţesa se înfioară în braţele lui.

— Spune, iubitule, ce-mi vei şopti, ce anume?

— Voi veni şi-ţi voi spune: *Petr Brok!*

Prinţesa se smulge din îmbrăţişare şi priveşte cu ochii uimiţi în gol.

— Petr Brok? Tu eşti Petr Brok?...

— Eu sînt! Mă cunoşti?

— Nu l-am văzut pe Petr Brok niciodată, dar am auzit...

— Ce-ai auzit? Grăbeşte-te! Pescăruşul se îndreaptă spre noi!

— Ştiu că Petr Brok s-a numit cîndva cu totul altfel... Era unicul fiu al regelui Andaluziei; a fugit de la tatăl său şi s-a făcut tîlhar!

— Tîlhar?

— Da! Dar ce fel de tîlhar! Pătrundea în beciurile băncilor, fura comori păzite cu străşnicie şi aurul îl împărţea săracilor. Un tîlhar care fura numai de la tîlhari.

— Nu ştiu... Nu ştiu nimic. Nu-mi amintesc de nimic.

— Cinci ani a fost poliţia pe urmele lui şi tot nu l-a prins! Apoi, cînd s-a plictisit de jocul acesta, s-a predat singur şi a devenit detectiv. Detectiv şi prinţ! Da, acesta e Petr Brok!

Colibriul albastru de oţel se află deja în mijlocul terenului şi huruie nerăbdător. Lordul Humperlink s-a şi instalat în avion şi-i face semn cu mîna.

— Adio, prinţesă!

— Mai spune-mi o dată: tu eşti Petr Brok?

— Eu sînt!

O ultimă îmbrăţişare sub privirea uluită a lui Humperlink şi prinţesa se aşază în corpul albastru al colibriului.

Locul de lîngă ea a rămas gol...

XXXVII

Sirenele de alarmă
Brok sub mandat de arest
Reşedinţa lui Muller
Brok se apropie de Muller
Mai întîi trebuie să faci o baie

Cînd din avionul cu prinţesa nu se mai zări decît un punct negru pe orizontul albastru, Brok se întoarse în Mullerdom şi închise încet uşa în urma lui. Voia să şteargă toate urmele care i-ar fi putut conduce pe cei ce-l hăituiau spre acest aeroport suspendat. Se gîndea ca apoi să se odihnească şi el un pic în dormitorul părăsit al lordului Humperlink, aşteptînd ca în Mullerdom să se crape de ziuă.

Dar cînd cele două canaturi ale uşii se închiseră în urma lui, se trezi din nou într-un întuneric de nepătruns. Ce rău îi părea că uitase să-i ceară prinţesei palida lampă electrică ce-i luminase drumul din mîna ei. Bîjbîi în întuneric încolo şi încoace, şi îngheţă!

Deasupra capului lui se stîrneşte deodată un şuierat strident, ca atunci cînd fluieri din două degete duse la gură. În acelaşi moment sirenele sună, de undeva, alarma. Coridorul răsare din întuneric sub un potop sălbatic de lumină.

De ambele părţi se deschid uşi şi ferestre şi în cadrul lor apar feţe adormite, cu ochii holbaţi.

— Ce s-a întîmplat?! Ce e?

Şi, ca răspuns, din tavan răsună un glas bubuitor:

— *Petr Brok a fugit!*

— *Prindeți-l!*

Dintr-un coridor lateral, dă năvală un grup de indivizi pe jumătate dezbrăcați. Au pumnale, bîte, revolvere, plase, lassouri, măști de gaze. Globurile lăptoase din plafon le luminează chipurile buimace, pe care groaza urmăriților se amestecă cu extazul urmăritorilor.

Din cîteva salturi, Brok se alătură acestei mulțimi de mascaradă, de parcă ar vrea să participe la propria-i urmărire. Îl interesează în primul rînd să afle ce știu despre dispariția lui și încotro se îndreaptă. Slavă domnului, despre fuga prințesei nu bănuiesc nimic.

După o goană îndelungată pe străduțe întortocheate, nimeresc într-o piață circulară, acoperită de un clopot de sticlă. Aici se înalță, în cerc, clădirile administrative ale acestui etaj, iar una dintre ele, un fel de primărie cu turlă, are zidurile tapisate cu tot felul de afișe și decrete.

Găsești acolo un vechi avertisment împotriva ciumei galbene, care bîntuie la etajul 489 și o ordonanță de zidire a acestui etaj, pînă la moartea tuturor locuitorilor lui.

Alt decret anunță mobilizarea împotriva răscoalei sclavilor în etajele proletariatului.

Societatea CREMATORIU declară că arde fără dureri locuitorii bătrîni și bolnavi.

Cunoscutul COSMOS oferă aici avantaje deosebite și reduceri de preț pentru cei ce ar emigra de la acest etaj pe steaua L9.

FRĂȚIA ZEULUI MULLER anunță un serviciu divin extraordinar, în memoria preafericitei baroane Hortensie Muller.

Dar toţi se îngrămădesc în faţa unui afiş negru, pe care e scris cu litere roşii ca sîngele.

MANDAT DE ARESTARE

Către toţi locuitorii etajului 376!

Diavolul invizibil Petr Brok, care s-a ridicat împotriva Marelui nostru Stăpîn, Ohisver Muller, şi care a fost capturat aseară în sfera oglinzilor verzi, a evadat.

Din Ordin suprem se lansează un mandat de arestare împotriva lui!

Întrucît se presupune că-şi va continua mişeliile, spre nemulţumirea populaţiei paşnice a Mullerdomului, toţi locuitorii etajului 376 sînt chemaţi să supravegheze cu grijă locuinţele şi străzile şi să declare imediat la primăria din departamentul 9 orice mişcare suspectă, care ar trăda prezenţa acestui provocator invizibil.

Oricine-l va captura pe acest diavol nevăzut, viu sau mort, drept recompensă va căpăta dreptul de şedere pe viaţă în Gedonia, 100.000 mulldori şi 999 stele noi.

Semnat doctor Van Grósss,
Guvernatorul etajului 376

Supoziţiile lungi şi nefondate care se făceau în faţa acestei declaraţii începură să-l plictisească pe Brok. Dintr-o dată însă mulţimea amuţi şi toate privirile se îndreptară spre un bărbat care tocmai apăruse în poarta primăriei.

Brok îl recunoscu imediat. Era acel comandant în civil, cu ochi albaştri şi cruzi, care-l lovise cu piciorul, pe cînd zăcea înfăşurat în plasă.

Mulţimea se dădu la o parte. Comandantul coborî maiestuos scările, cu un dispreţ ascuns pe buzele-i subţiri.

Fără escortă, se îndreptă nu se ştie încotro. Brok se luă după el, cu gînduri de răzbunare.

Intrară în lift şi comandantul apăsă pe butonul cu numărul 100! Cînd, după o clipă, acul se opri pe această

cifră, ușa se deschise și Brok se trezi într-un parc minunat. Coroanele stufoase ale copacilor se întrețeseau, iar lampioanele grotești agățate în ele le luminau feeric formele fantastice, asemănătoare unor nori verzi. Brok îl urmă pe comandant de-a lungul unei alei maiestuoase, mărginite de palmieri și de trandafiri, de statui de alabastru și fîntîni de opal. Trecură iute printr-o poartă formată din mii de arteziene colorate, țîșnind din două șiruri de gargui așezate față în față.

În zare, în mijlocul unui mic lac albastru, plutea o insulă încîntătoare. Printre evantaiele palmierilor și ale ferigilor uriașe se înălța un palat, construit parcă din raze de soare. Deasupra lacului se arcuia un curcubeu în nouă culori, de fapt o punte ce unea insula cu pămîntul. Cînd pășiră pe ea, arcul în culorile curcubeului emise un acord minor din nouă tonuri, ca un instrument muzical ciudat, cu nouă strune.

Intrară fără greutate în prima sală de așteptare. Singura ușă existentă ducea într-un fel de terme romane, unde comandantul, vrînd-nevrînd, trebui să se îmbăieze. Brok fu silit să vadă cum, sub mîinile sclavelor, pielea comandantului se înroșește pe spate, pe șale și pe pulpe. Uns cu balsamuri înmiresmate, pomădat și înveșmîntat într-o togă romană, ajunse — în sfîrșit — în cea de-a doua sală de așteptare.

Aici se aflau vreo cinci bărbați, toți spălați, ferchezuiți și mirosind a uleiuri parfumate. Își așteptau rîndul, în togile lor albe și bătînd nervoși cu sandalele în podea. Unii tremurau de încordare. Buzele lor șopteau într-una: Muller-Muller-Muller!

Printre ei, Brok îl zări pe bătrînul acela năpîrlit, pe nume Schwarz, specialist în producerea gazului *Sio,* pe care-l întîlnise la hotelul *Eldorado,* dumnezeu știe cînd...

Comandantul se duse drept la o uşă ascunsă după o draperie rubinie. Pe ea era scris cu litere negre:

AUDIENŢE

Se uită batjocoritor şi mai că le scoase limba celor cinci ce aşteptau ba pălind de invidie, ba înroşindu-se de furie. Cînd pătrunseră apoi în sala de audienţe, Brok se cutremură...

În sfîrşit!

În sfîrşit, dezlegarea cumplitei enigme e la doi paşi. Încă un pic şi voi vedea — ce voi vedea?

Un om?

Cum arată oare capul în care a fost zămislit monstruosul Mullerdom?

În fine, oricum ar arăta — am să-l privesc drept în ochi!

XXXVIII

Zeul Muller în original
Baricade la etajul 490
„...Mă mai retrag cu 60 de etaje..."
Vítek din Vítkovice trăieşte!
Bătrînul Schwarz şi gazul său
Noaptea, după ce adoarme duşmanul...

O cameră regală. Pe un tron purpuriu proiectat pe fondul negru al draperiilor grele, stă un bărbat. Obezitatea lui înfiorătoare e înveşmîntată, impecabil,

în negru. Un adevărat gentleman. Burta umflată i se revarsă în poală. Fața rotundă, netedă, exprimînd o înțelepciune binevoitoare, se termină cu două șuvițe de barbă albă, marțială, tunsă după moda Patriarhului din Vechiul Testament. Ochii albaștri privesc, fără viață, drept înainte, de parcă n-ar avea pleoape.

E chiar originalul statuii turnate în aur, pe care Brok o văzuse pentru prima oară la Bursă. Și efigia din sanctuarul lui Muller era pictată, fără doar și poate, tot după acest model!

Deodată însă Brok își dă seama că nici chipul acesta nu e viu.

Nu-i decît o mască cu ochi de sticlă. Corpul e viu, se mișcă și respiră, dar cum arată fața de sub mască? De ce-și ascunde Muller adevăratul chip? E oare atît de hidos, încît nimeni n-ar putea suporta să-l vadă? Brok arde de dorința de a-i smulge masca și a-l privi drept în față, oricum ar arăta!

Dar atenție! Gura de pe tron începe să vorbească. Buzele se mișcă ușor, murmură parcă, dar cuvintele răsună tăios și autoritar.

— Mareșale Grant! Ce părere ai despre dispariția lui Petr Brok?

Mareșalul se tîrăște pe burtă, de la ușă spre tron. Abia cînd ajunge în fața lui se ridică și răspunde cu glas umil:

— O, stăpîne, paznicul Aokun a fost atacat la miezul nopții...

— Știu! bubuie glasul, paznicul Aokun e mort! Dar cine a îndrăznit?...

— O, stăpîne! Cred că sînt mai mulți diavoli invizibili, nu unul singur! Altfel cum am putea explica una ca asta?!

— Prin lenea paznicului! Şi bătălia de pe scara 555 ai pierdut-o în mod ruşinos, mareşale!

— O, stăpîne, geme Grant. Nu e vina mea! Tîlharii aceia au pătruns în taină cu zece etaje mai jos, şi ne-au atacat pe la spate!

— Un bun conducător de oşti îşi asigură şi spatele, măgarule! Care e, după tine, situaţia în momentul de faţă?

— Trei linii înaintate ale frontului au fost încercuite de ei. A trebuit să străpungem frontul. Pierderile noastre sînt, cu toate astea, minime, 8 000 morţi. 2 000 răniţi, 15 000 prizonieri. Ne-am retras cu 60 de etaje mai jos. În zona 490 înaintarea e oprită de baricade construite în mare grabă.

— V-am văzut fuga ruşinoasă, însoţită de tot felul de laşităţi. Ce pradă au luat?

— Neglijabilă, o, stăpîne! Depozitele anexă au fost evacuate la timp...

— Minţi! urlă vocea. Am văzut hambare gemînd de cereale, am văzut munţi de conserve, am văzut frigorifere încărcate cu carne, am văzut beciuri pline ochi cu vin. Toate astea le-au căzut pradă lor! Îţi dai seama, imbecilule, că s-ar putea ca în zece zile să n-am ce mînca? Încă nu ştii ce gust are foamea? Ai să afli curînd, în închisoare!

— O, stăpîne! strigă Grant şi i se aruncă la picioare. Mai dă-mi cinzeci de mii de bărbaţi şi jur să-i gonesc pe tîlharii aceia pînă la acoperiş! Am să capăt înapoi fiecare bob de secară, fiecare conservă! Am un plan straşnic! Ne mai retragem cu şaizeci de etaje, ca armata lor să se infiltreze în întregul West-Wester, pe care-l vom inunda cu vin şi cu rachiu. O sută de etaje în delir, gemînd de cîrciumi, baruri, prostituate şi hoţi, le vor paraliza entuziasmul şi le vor măcina

disciplina. Beciurile pline vor face în rîndurile lor o operă de distrugere totală, căci printre ei domnește setea — începe să le lipsească apa... Prizonierii zic că au început să-și bea propria urină și sîngele celor morți!

— Mareșale, începi să ai idei bune, cînd faci pe tine de frică! Nu uita însă că Vítek din Vítkovice trăiește încă. Nici unul din ticăloșii din West-Wester nu i-a venit pînă acum de hac. Tu vei face cunoștință cu foamea de îndată ce drumul spre închisoare va fi liber. Pînă atunci, ai grijă de burta ta, căptușește-o cu slănină... ca să ai mai pe urmă ce rumega! Și acum — afară!

Mareșalul, zdrobit, se retrage cu pasul generalilor înfrînți. În locul lui apare bătrînul Schwarz. Cade cu fața la pămînt și sărută cracul stîng al pantalonilor lui Muller.

— Care ți-e dorința, o, stăpîne? începe el cu glas tremurat și sîsîit.

— După cum știu, tovarășii tăi de la *Eldorado* au dat greș. Hipnotizatorul Mac Doss nu s-a mai întors de la Vítek. Nici Čulkov cu *Kawai*-ul său n-a făcut mare brînză și e bucuros c-a scăpat cu viață. Meșterul Perker a căzut prizonier și, drept pedeapsă, a trebuit să bea din propria-i otravă. Mi-am amintit de tine, Schwarz, de fapt nu de tine, ci de gazul tău. Desigur, mai am în rezervă bacilii lui Orsag, dar acum am nevoie de domnul Orsag pentru alte chestii... Mai întîi să văd de ce ești tu în stare! Poți produce gazul în cantități mai mari?

— Eu umplu baloane mici, stăpîne, cît să ajungă ca să îmbătrînească un om. Nu-s decît un cîrpaci, doamne, n-am mijloace... nimeni nu vrea de bunăvoie să îmbătrînească...

— Cîți oameni ai putea contamina deodată, dacă ai produce *SIO* pe scară largă?

— Peste noapte, o, stăpîne, aș transforma întreg Mullerdomul într-un azil de bătrîni! spuse Schwarz sîsîit.

— Vreau să lansezi gazul tău la etajul 490, asupra armatei de sclavi. E vorba de aproximativ 20 000 de sclavi tineri. De cît timp ai nevoie ca să produci cantitatea de gaz necesară?

— 20 000 de bărbați? 18 000 galoane, 86 mulldori. Problema timpului nu se pune...

— Mîine?

— Mîine!

— Îți atrag atenția că sclavii au măști de gaze. Ne-au prădat depozitele și utilizează tot echipamentul nostru. Toate atacurile noastre cu gaze au eșuat.

— Nimic mai simplu! Armata se face că se retrage cu un etaj și lasă, în pozițiile abandonate, saci umpluți cu gaz. Noaptea, după ce adoarme dușmanul...

— Destul, meștere Schwarz! Te numesc adjutant general al mareșalului Gabler! Poți pleca!

Bătrînul mai sărută o dată piciorul stîng al lui Muller, după care se retrage cu spatele, țopăind cu pași mărunți și cu degetele răsfirate, în poziție de drepți, pînă se mistuie după draperie.

Vine rîndul noului mareșal Gabler.

Are un craniu chel, trandafiriu, ca din sticlă. În primul moment, lui Brok i se pare că bila aceea trandafirie nu are chip, atît de perfect rotunjită e din toate părțile. Cele două urechiușe mici sînt lipite direct, pe piele. Abia din față se vede că suprafața perfectă a bilei e deformată într-un loc, are ca un fel de defect, pe o întindere cît palma, pe care se îngrămădesc ieșituri și adîncituri cu o simetrie surprinzătoare

şi grotescă. Acest defect de pe bila trandafirie este faţa noului mareşal Gabler.

— Mareşale! zice glasul. 80 000 de oameni îţi aşteaptă ordinele!

— O, stăpîne!

— Mîine dimineaţă va lua legătura cu tine adjutantul general Schwarz.

— O, stăpîne!

— Ia imediat liftul şi du-te la etajul 490. Armata a pornit pe scara imperială încă de cu noapte, în zori va fi la faţa locului! Restul ţi-l va spune Schwarz!

— O, stăpîne!

— Afară!

XXXIX

Iarăşi Ačorgen
Suflă un fulg alb de pe umărul lui Muller
Orsag vine în ajutor
Bătîndu-se, au căzut pe jos
„Prindeţi-l . . . "

Cum dispăru mareşalul Gabler, pe fondul negru al draperiei apăru chipul prinţului Ačorgen.

Brok nu se miră prea tare.

Bănuia că Ačorgen a reuşit să se elibereze singur şi că s-a întors la stăpînul său. Dar asta înseamnă că

Muller știe despre dispariția prințesei! De aceea Brok e foarte curios să audă ce discuție va urma între imobilul Muller și vicleanul său secretar. Poate că Muller își va scoate chiar și masca, să mai respire puțin — față de Ačorgen nu are, cu siguranță, de ce să se ascundă. Dar ce să vezi?! Ačorgen înconjoară tronul în tăcere. Se urcă apoi cu dezinvoltură pe scară, spre Muller, ridică brațul căzut al zeului și-l așază pe rezemătoarea tronului, suflă un puf alb pe umărul lui și-i netezește barba.

Brok e uluit. Cum adică, în sacul ăsta umflat nu se află nici osînză, nici sînge? Fața, evident, e din ipsos, dar corpul întreg să nu fie decît o marionetă? Nici acesta să nu fie Muller? Atunci de ce i se închină toți lașii ăștia?

Unde este adevăratul Muller?

Poate că nici nu există!

Dar glasul?

Unde e gura?

Sau te pomenești c-o fi chiar Muller, lovit de dambla? Poate că tot corpul îi e paralizat și nu-i funcționează decît plămînii și inima?... Dar creierul? Dar gura?

Brok sare pe tron, ca să se convingă. Pune palma pe partea stîngă a pieptului puternic bombat. Nici urmă de inimă. Își apropie urechea de zîmbetul acela larg. Nici o suflare!

Încă o încercare: cu un ac cu gămălie, îl înțeapă în burtă! Dacă-i viu, sare în sus!

Deodată — fîsss — mica rană de cauciuc scoate un fîsîit prelung.

Domnul Muller, pe tron, începe să slăbească văzînd cu ochii. Burta i se încrețește, capul i se pleacă într-o parte, masca binevoitoare se lasă în jos, cu barbă cu

tot, pe măsură ce corpul devine din ce în ce mai mic. În cele din urmă, manechinul se dezumflă de tot, transformîndu-se într-o biată grămăjoară neagră.

Prinţul Ačorgen priveşte cu un fel de mirare ironică dispariţia rapidă a falsului Muller. Dar deodată, ca trezit din vis, strigă speriat:

— E aici!

În clipa aceea, de sus, răsună un glas:

— Orsag!

Draperia din fundul camerei se dă la o parte şi dintre faldurile negre apare orbul Orsag, cu mîinile la tîmple. Lentilele sclipesc ca ochii unei fiare. Cu siguranţă că stă de mult acolo, gata să sară... E clar că Petr Brok era aşteptat! Să nu fi fost toate astea decît o momeală, ca să-l prindă în cursă?

Brok îşi ţine răsuflarea. Dar înainte de a putea sări, simte pe gît nişte gheare ascuţite, arzătoare.

— Ajutooor! urlă Orsag şi, drept răspuns, din tavan răsună un semnal strident. Cineva strigă: — Ačorgen!

Dar prinţul nici nu se mişcă. Ia parte numai cu ochii la încăierarea sălbatică, pe viaţă şi pe moarte. Ochi uimiţi, neîncrezători, schimbîndu-şi mereu culoarea în cercul de riduri pe care le desenează laşitatea.

Pînă atunci Brok şi Orsag se luptaseră în picioare, cînd deodată se prăbuşesc la pămînt. Orsag şi duşmanul său invizibil se rostogolesc de mai multe ori pe covorul gros. Încordîndu-şi forţele, Brok reuşeşte să-şi elibereze gîtul din strînsoare, dar îşi pierde poziţia avantajoasă. Se trezeşte la podea, sub apăsarea lui Orsag. Atacînd disperat, ca să-şi elibereze braţele, permite pentru a doua oară mîinilor turbate ale adversarului să-i cuprindă gîtul. Cu o ultimă încordare, îşi scoate braţele de sub genunchii duşmanului, şi, printr-un efort sălbatic, îi smulge acestuia lentilele de la

tîmple. Se aude un trosnet. Strînsoarea din jurul gîtului lui Brok cedează pe loc. Trupul lui Orsag se prăvălește peste el, neînsuflețit.

Brok sare în sus. E și timpul! Draperia se dă deoparte și pe fondul de catifea neagră apar vreo cincizeci de capete cu căști lucitoare.

Brok se năpustește ca fulgerul după o draperie rubinie, urmărit de un glas:

— Prindeți-l!

Puntea din culorile curcubeului răsună din nou sub pașii lui într-un acord disperat. Căștile mai lucesc printre palmieri și curcubeul lansează un strigăt de alarmă disonant.

Brok sare în lift și apasă pe butonul cu numărul 490.

XL

Petr Brok vrea să-i salveze pe muncitorii lui Vítek „Băutura victoriei" Lupta de pe scară Bătrînul Schwarz pe spinarea monstrului

Da! În primul rînd trebuie să salveze 20 000 de tineri revoluționari de fantoma înspăimîntătoare a bătrîneții! Și Muller? Muller nu-mi mai scapă! Etajul

100! E destul să apăs pe butonul alb şi palatul curcubeului e aici, împreună cu glasul ce locuieşte în el. Sus!

Numai că de data asta liftul e defect. Pereţii scîrţîie neplăcut, acul, pe cadran, se agită nebuneşte, iar podeaua începe să se clatine. Lui Brok i se învîrteşte capul.

Să fie oare din nou visul?

Într-o clipă neagră, ameţitoare, liftul se transformă într-o targă ciudată, pe care zace... Petr Brok! Doi bărbaţi îl duc undeva, au halate albe şi totul în jur e alb ca zăpada... Iar zăpada, încetul cu încetul, se topeşte, se înnegreşte; e întuneric. Un întuneric fără gînduri, fără inimă, fără creier.

N-a durat decît o clipă! O scuturătură puternică — şi Brok îşi revine în fire. Se deschide o uşă... Să fie deja etajul 490?

O mare întindere transformată în tabără militară. De ambele părţi, şiruri lungi de corturi. Răsună strigăte, rîsete şi cîntece. Pretutindeni mişună ostaşi cu căşti transparente, terminate printr-un vîrf lung. Uniformele sînt negre, iar din centurile roşii ies pumnale, cuţite şi revolvere. Peste piept, cruciş, au curele de care grenadele atîrnă ca nişte fructe negre de un ram.

Unii sforăie în faţa corturilor, alţii beau „băutura victoriei", alţii joacă un joc ciudat, cu steluţe de aur pe care le aşază în constelaţii fatale. Cu glasuri răguşite cîntă fabuloasele acte de vitejie şi victoriile fantastice ale comandantului Muller pe pămînt, pe oceane şi în stele.

Brok traversează cîteva galerii şi peste tot dă de aceeaşi imagine: corturi, cîntece, şiraguri de grenade în jurul pieptului şi cupe, ce trebuie să aprindă eroismul mercenarilor în negru.

Şi deodată, de după un zid în ruină, apare scara principală. Arată altfel decît atunci cînd s-a trezit la un etaj oarecare, pe covorul roşu! Covorul a dispărut şi treptele albe sînt stropite cu sînge negru. În bălţile de sînge închegat se usucă tampoane de vată şi pansamente rupte. Pereţii sînt găuriţi şi scrijeliţi de gloanţe. O bucată din balustrada cu conuri de marmură a fost smulsă de explozia unei bombe. Globurile electrice de pe tavan sînt făcute zob. Cîmpul de luptă e luminat de nişte reflectoare uriaşe.

În şuvoaiele largi de lumină, Brok vede o baricadă înaltă, ridicată de mîntuială din saci, butoaie şi lăzi sparte.

Domneşte aici o mare agitaţie. În jurul unei maşini greoaie, burduhănoase, semănînd cu o stropitoare antediluviană, se află o mulţime de mercenari. Unii trag din greu la pompe, alţii ţin nişte saci şi baloane la gura unei ţevi metalice. Pe spinarea monstrului e cocoţat bătrînul Schwarz, care le dă ordine cu glasu-i sîsîit. Baloanele umplute sînt îndesate în butoaie şi lăzi.

Brok înţelege pe dată. Schwarz produce aici, în mare, gazul său! Apoi îi va provoca pe sclavi să atace şi se va retrage cu un etaj. Sclavii vor cuceri această teribilă baricadă şi pe urmă . . .

Da, de aceea am venit!

Să-l avertizez pe Vítek din Vítkovice!

Să-l opresc cît nu e prea tîrziu!

Petr Brok escaladează baricade şi urcă mai sus cu un etaj, unde se ridică — neagră — fortăreaţa sclavilor. E înălţată din traverse de fier, din plăci de oţel, din bucăţi de granit, din roţi grele şi din postamentele cine ştie căror maşini. Blocurile de fier şi de piatră sînt legate printr-o zgură ruginită. Roţile pe jumătate topite şi găurile din traverse demonstrează că baricada

a şi fost victima unor atacuri cu foc lichid şi cu substanţe corozive.

Cum să treci prin acest superb conglomerat? Focul nu l-a putut pătrunde şi eu — cu mîinile goale?... Unde mai pui că se înalţă pînă la tavan!

Ia te uită! După un stîlp de fier, despicat în două de foc, e ascunsă o portiţă. Se deschide... Dă într-un coridor ce trece pe sub platoşa de oţel.

Şi aşa se făcu că Brok ajunse, nevătămat, în tabăra sclavilor.

O întindere întunecată, luminată doar de lumina sîngerie şi pîlpîitoare a torţelor. N-au reflectoare — constată Brok cu regret — n-au nici măcar o lampă cît de mică... Dar pe scară se pregăteşte ceva. Torţele descriu cercuri mari, în jos şi în sus, iar în lumina lor se zăresc petele purpurii ale feţelor oamenilor. Trupurile, înveşmîntate în zdrenţe, dispar, înghiţite de întuneric.

Brok pătrunde cu greu prin haosul roirii torţelor. Vrea să vorbească cu Vítek din Vítkovice, dar unde să-l găsească?...

Scările se termină, etajul se întinde în depărtare, sub dărîmăturile zidurilor. Ochii i se obişnuiesc încet cu pîlpîirea sîngerie a torţelor din care pică smoală şi care lasă în urmă rotocoale de fum.

XLI

Prorocul numărul 794
„... Apoi îl voi ucide pe Molochul însuși!"
Cartierul general
Brok i se prezintă lui Vítek din Vítkovice
„Amînă atacul pe mîine..."

În spațiul pustiu de după zidul surpat, pe un morman de ruine, stă un bătrîn, luminat din toate părțile de limbi de foc. Deasupra capului său, în tavan, se cască o gaură, de parcă diavolul tocmai și-ar fi luat pe acolo zborul. Bătrînul e orb și se ridică amenințător deasupra mulțimii de sclavi.

Brok tresare uimit. Este chiar veteranul orb cu numărul 794, cel la care ajunsese după goana zadarnică pe scară. În coroana sîngerie a torțelor, pare ultimul apostol, care și-a adunat turma mînioasă în fundul unei catacombe.

— Zece ani am tot așteptat, spune emoționat, cu cuvinte înflăcărate, pînă cînd într-o zi... se deschide ușa... Un om n-ar fi putut veni pe acolo!

Era chiar El, Eliberatorul mult așteptat, Purtătorul luminii!

A venit să ne scoată din acest iad cu o mie de etaje!

Vai ție, Muller — de o mie de ori, vai ție!

Ora răzbunării a sosit!

Ridicați-vă împotrivă-i și aruncați jugul sclaviei!

Căci El a spus: Vă voi reda soarele, şi dragostea, şi dorinţele, şi visele!

Vă voi elibera din captivitatea Mullerdomului şi vă voi trimite la casele voastre!

Şi a mai spus: Acum mă duc jos! Voi lupta pentru voi acolo, ca voi, aici, să puteţi lupta pentru mine!

Din mulţime se aude un glas:

— Dacă zeul ăsta al tău e chiar atît de puternic, de ce nu-l distruge el pe Muller, ca să putem intra în Gedonia fără vărsare de sînge?

Bătrînul strigă:

— Laşule! Nu a spus El oare: — Scările vor fi luminate de torţe şi tavanele etajelor vor plesni ca pereţii tobelor străpunse de pumnal?

Va urma atunci o vărsare de sînge cum n-a mai fost în stele!

Sîngele duşmanului se va învolbura şi va trece mugind peste zăgazurile baricadelor, se va rostogoli pe scări în cascade rubinii...

Dar iată că se aude un alt glas:

— Muller ne promite, după moarte, viaţa în stele. Ce ne promite noul tău zeu pentru lumea cealaltă?

Bătrînul ridică un deget spre tavanul prin a cărui gaură largă pătrunde întunericul.

— El a spus: — Ce oare ar putea să vi se întîmple, mai rău sau mai bun, decît moartea? O moarte blîndă, liniştită, fără vise, aidoma somnului unui copil orb!

Cineva din mulţime protestează:

— De ce să ne gîndim la moarte, cînd o s-o ducem foarte bine în Gedonia? Pe locuitorii îmbuibaţi ai cerurilor îi vom lua sclavi în locul nostru. Iar noi vom benchetui, bucurîndu-ne de acest rai pe pămînt!

— Vai vouă! strigă prorocul, dacă vreţi să faceţi din burţile voastre zei!

Căci El a zis: Pătrundeţi în templele, în dormitoarele şi în reflectoarele lor, izgoniţi-i pe falşii proroci, pe negustori, pe sibariţi, şi mîinile voastre vor rămîne nepătate!

Doborîţi idolii Molochului, iar eu, pe urmă, îl voi distruge pe Molochul însuşi!

Mulţi plecară bombănind de lîngă proroc şi se alăturară altei mulţimi, căreia i se adresa un alt orb, vestind desfătările fără seamăn ce-i aşteaptă pe meleagurile de paradis ale Gedoniei.

Brok, împreună cu cîţiva fideli, rămase lîngă bătrînul lui, ascultîndu-i cu mare interes prorocirile. Era uimit de cîte născocise acest orb inteligent, de cum crease, din întîlnirea întîmplătoare cu el, o nouă religie, în sprijinul lui Vítek din Vítkovice! La un moment dat vru să-şi facă simţită prezenţa, pentru ca prorocul orb să fie crezut. Renunţă însă imediat la această idee.

Avea o presimţire că şi-ar rata misiunea, că e momentul să se întoarcă la etajul 100 şi să-şi termine opera.

Cîteva tăbliţe indicatoare cu săgeţi îi arătară drumul spre şef. Căţărîndu-se pe scăriţe urcă etajele, strecurîndu-se prin găurile din tavan. În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi ce purta inscripţia:

CARTIERUL GENERAL

Se strecură înăuntru odată cu un sol istovit, care tocmai sosise.

Vítek din Vítkovice şedea, împreună cu statul său major, la o masă de stejar, pe care era întinsă harta cîmpului de luptă din Mullerdom.

Era un tînăr costeliv, cu părul negru ca smoala,

ciufulit. Avea ochii cenuşii, buzele palide, strînse puternic, nasul mare şi trufaş şi bărbia energică. Fuma ţigară de la ţigară şi vîrfurile degetelor îi erau galbene de nicotină.

— Vítek! spuse, gîfîind, solul — breşa n-a reuşit!

Vítek nici nu clipi. Se aplecă peste harta care reprezenta planul etajului 490. Înfipse un steguleţ negru într-unul din pătrăţele. Mai erau înfipte trei...

Solul povestea cu sufletul la gură:

— Pe locul pe care l-ai însemnat, detaşamentul de genişti a dat de nisip! Tot spaţiul de sub podeaua acelei săli era plin de nisip şi în el fuseseră îngropate mine. Una dintre ele, lovită cu tîrnăcopul, a explodat. Doi fraţi morţi, cinci răniţi.

Chipurile plecate deasupra hărţii se întunecară.

— Blestemat etaj!

— E pentru a patra oară că se întîmplă.

— Pretutindeni nisip şi iar nisip!

— Să fi reuşit tîlharii ăia să îngroape în nisip tot etajul, de la podea la plafon?

— Se pare, zise Vítek, că i-am învăţat să fie şmecheri! Au pus străji în toate camerele şi, de îndată ce aud lovituri în tavan, dau imediat alarma şi umplu camera cu nisip, mai înainte ca noi să ajungem în ea.

Sosi, în goană, un alt sol. Chipul lui Vítek se subţie de încordare.

— Ei bine?

— Nisip! rosti, gîfîind, solul.

Vítek îşi muşcă buzele, pînă-i dădu sîngele. Şi pe hartă apăru un nou steguleţ.

— Nu ne rămîne, spuse posomorît, decît să atacăm baricadele frontal! Chiar azi!

Arătă cu degetul o a doua hartă. Era o zonă lungă, reprezentînd o secţiune verticală prin Mullerdom, de

la temelii pînă la acoperiş. Breşele în plafon şi liniile principale de pe scări erau marcate cu steguleţe negre.

Limbile generalilor, aplecaţi peste hărţi, se dezlegară:

— O să fie tare greu!

— Şi pînă la „Cosmos“ mai sînt 98 de etaje!

— Nu avem apă de băut decît pentru 144 de ore!

— Şi vin pentru 60 de ore!

— Apoi urmează rachiurile din West-Wester!...

— Prafuri pentru vise, pilule paradiziace şi cocaină!

— Vai nouă!

— Numai aeronavele Cosmosului ne mai pot salva!

— Dar pînă la ele mai avem, frate, 98 de etaje!

— Brutus! se adresă Vítek unuia dintre generali. Încă în noaptea asta vei da atacul împotriva baricadei numărul 9. Nici a doua fortăreaţă nu va fi mai solidă, căci *negrii* se pregătesc de ofensivă. Cinci mii de oameni să fie gata la un semnal al meu!

În clipa aceea însă vorbi Petr Brok.

— *Vítek din Vítkovice!*

Săriră cu toţii în sus şi se uitară, miraţi, unul la celălalt.

Brok continuă:

— Amînă-ţi atacul pe mîine! Dacă ataci în noaptea asta, îţi distrugi armata!

Vítek îşi reveni primul. Strigă:

— Al cui e glasul ăsta?

Şi glasul se recomandă:

— Sînt Petr Brok!

— Nu cumva tu eşti zeul pe care îl anunţă prorocul numărul 794?

— Nu sînt zeu! Am venit numai să te previn, să nu ataci în noaptea asta!

— De ce?

— Nu întreba! Ascultă-mă şi, mîine vei vedea!
— Te cred şi te voi asculta! Amîn atacul...
Brok dispăru, lăsînd în urma lui uimire şi bucurie.

XLII

Sacii se vor ridica
Triunghiul purpuriu
Plictiseala bătrînului Schwarz
Înainte de a îmbătrîni...
Butonul 100

Pretutindeni pe unde trece, sclavii răsculaţi se pregătesc de culcare. Scara principală e luminată de o singură torţă. Brok se strecoară iute prin portiţa din baricada de fier. Din cîteva sărituri e în faţa frontului inamic. Îl traversează fără zgomot.

Doi oameni stau pe nişte lăzi în strălucirea de aur a reflectoarelor. Unul dintre ei, un tinerel, priveşte dincolo de baricadă. Celălalt, cu faţa plină de riduri, zîmbeşte sigur de el.

Este bătrînul Schwarz.

— Azi pot să doarmă liniştiţi! spune sîsîit, dînd din capul lui smochinit. Dacă întreprind ceva, răspundem în glumă, cu cîteva salve. Ne facem că ne apărăm cu disperare, de parcă ne-am lăsa aici copiii. Vom fi, evident, „puşi pe fugă" şi ne vom ascunde cu un etaj mai jos. Între timp, ei vor mişuna pe aici ca păduchii.

— Dar dacă descoperă butoiaşele cu gazul tău?... Ce ne facem atunci?

— Nu le descoperă ei, băieţaş, nu le descoperă... Butoiaşele sînt umplute cu vin şi sacii care plutesc în ele se ridică încet de jos în sus... Printre ele am amestecat şi butoiaşe normale, inofensive ca un prunc în scutece. Cele cu gaz sînt însemnate cu un triunghi roşu şi se află, cîte unul, în fiecare colţ al sălii. La un semnal...

— Bine le-ai mai ticluit, unchiule! Dar dacă sclavii se culcă în altă parte, unde nu-s butoiaşe de-ale tale...

— Nu se culcă, puiule, m-am gîndit eu la toate... încă înainte ca tu să te fi născut. Se vor instala, ca şi noi, în jurul scării! Vítek îi va ţine în frîu, ca să nu chefuiască prin cîrciumi şi prin baruri... înţelegi, copil nevinovat ce eşti?

— Şi dacă se iau după noi cu liftul?

— Nu mai plînge, puştiulică — te dor cumva dinţişorii?... De mult s-ar fi dus ei în Gedonia, să se recreeze, dacă mecanismul liftului ar fi în mîinile lui Vítek! Plictisitor mai eşti, copilaşule... a-a-a-a...

Deschise gura ştirbă, într-un căscat lung şi larg.

Exact de momentul acesta profită Brok. Apucă iute un tampon de vată şi îl vîrî în gura neagră.

Se ocupă apoi de „copilaşul“ cel curios. Pînă să-şi revină din surpriză, se şi trezi cu un pumn în tîmplă. Cu gura căscată, îşi pierdu cunoştinţa.

Între timp însă bătrînelul ramolit se pregătea, spre mirarea lui Brok, s-o şteargă. Îl apucă deci de un picior şi îl trase înapoi. După care îl legă bine cu o frînghie lungă.

— Nu te teme, moşulică, şopti el în faţa ochilor holbaţi ai lui Schwarz. Ţie *Sio* nu-ţi mai poate face nici

un rău... Sau ți-e teamă că mai îmbătrînești cu o sută de ani?

Îl imobiliză apoi şi pe tînăr cu o funie şi un căluş. După ce isprăvi cu amîndoi, se strecură tiptil spre corturi.

Tabăra dormea.

Pe cele cîteva sentinele care mureau de plictiseală, Brok le reduse la tăcere iute şi cu curaj. Recunoscu imediat butoaiele însemnate cu triunghiul roşu. În fundul lor se vedeau capetele unor tuburi de cauciuc, strîns legate cu sfoară. Brok le dezlegă repede.

Cînd dezumflă şi ultima băşică de la ultimul butoi, i se făcu deodată negru în faţa ochilor. În creier i se reflecta, insuportabil de dureros, un triunghi roşu. Simţi cum leşină. Își reveni cu mare greutate.

Afară! Să ies de aici înainte de a îmbătrîni!

Porni clătinîndu-se.

Încă trei paşi... şi liftul!

Încă un pas — şi cad! Sări în lift în ultima clipă, cu triunghiul obtuz, dureros înfipt în creier.

Butonul numărul 100! 100! 100!

Brok se prăbuşi...

XLIII

Etajul 100
„Te-ai lăsat dus de nas, pescărușule!“
Mai întîi să-l găsesc pe Muller
Aceasta este garda personală
a lui Ohisver Muller
Biblioteca lui

I se părea că zace pe un pat rece și că privește în tavan. E alb ca laptele, doar la mijloc se conturează un triunghi roșu. E un triunghi obtuz, insuportabil de roșu și-i apasă creierii cu o durere cumplită. De parcă triunghiul ar fi gol și cineva s-ar strădui să-i îndese în el craniul rotund. Oh, de n-ar fi triunghiul! ... Ce frumos ar fi aici! Tavanul e alb ca zahărul, parcă-i și simți dulceața pe limbă și de el atîrnă un bec alb, ca un boboc de nufăr adormit.

Dintr-o dată — un șoc puternic!

Ce s-a întîmplat?

Aha! Etajul 100!

Ușa liftului se deschide și Brok vede buchetul de palmieri și puntea sonoră, în culorile curcubeului.

E gata să pășească pe ea, dar se oprește la timp.

Nu se poate!

Puntea l-ar da de gol.

Muller și-ar da imediat seama că un nepoftit a pătruns în reședința lui. Doar nu-i un simplu pod, e o harfă la care trebuie să cînte fiecare musafir, cu pașii lui, sub ferestrele palatului lui Muller! ..

Nu-i rămîne decît să aştepte pînă cînd va putea să-şi unească paşii cu ai unui alt vizitator.

Nu are mult de aşteptat. Poteca scrîşneşte brusc sub nişte paşi şi printre palmieri apare lordul Humperlink. Da, chiar el, Pescăruşul! La asta se aştepta Brok cel mai puţin. Ce caută aici? Amintirea arzătoare a prinţesei îi traversează creierul. Ce o fi cu ea?

Lordul Humperlink păşeşte cu hotărîre pe pod. La un pas în urma lui, în acelaşi ritm, merge Brok. Puntea vibrează trist şi ultimele acorduri se sting încet, în momentul în care ajung în faţa porţii palatului.

Pescăruşul se supune grăbit şi cu desfătare ritualului premergător audienţei. În cele din urmă, iată-l în faţa tronului, în veşmîntul alb al patricienilor romani.

Ohisver Muller, umflat la loc, zace din nou pe scaunul său, cu burta revărsată în poală şi cu barba-i impunătoare, despicată sub zîmbetul blajin.

— O, stăpîne! strigă Humperlink, atingînd covorul cu fruntea. Ordinul tău a fost executat!

— Ce ordin? răsună parcă din măruntaiele manechinului.

— Am dus-o pe prinţesa Tamara înapoi, în ţara Moraviei!

Brok răsuflă uşurat.

— Eu ţi-am ordonat una ca asta? tună glasul.

— Am ascultat vocea ta, o stăpîne!

Pescăruşul povesteşte pe scurt cum fusese chemat, cum — la început — nu crezuse nici el, cum ţîşnise din cameră cu revolverul în mînă şi cum, apoi, se executase, cînd se convinsese că GLASUL vine din tavan.

— Te-ai lăsat dus de nas! urlă furios. Te-ai lăsat dus de nas într-un mod ruşinos, Pescăruş cu urechi de

măgar ce ești! Nu glasul meu, glasul diavolului l-ai ascultat! Du-te imediat înapoi! Pune întreaga flotă în stare de alarmă! Va fi la ordinele tale! Dar fără prințesă să nu te întorci. Șterge-o!

Lordul Humperlink dispare. În sală nu mai rămîne decît Brok. Înțelege că trebuie să acționeze repede, căci prințesa lui e în primejdie...

Să-și termine, să-și termine treaba!...

Mai întîi să-l găsească pe Muller!

Să scotocească palatul!

Să pătrundă în toate camerele, în toate firidele, să ciocănească toți pereții, podelele, tavanele...

Cu pași de pisică, se furișează spre draperia neagră care formează fundalul tronului. Cînd o dă la o parte, se lovește de un perete de sticlă, care împarte sala regală în două. Se strecoară printr-o ușă batantă în cea de-a doua jumătate a sălii. Ce mult se deosebește de jumătatea cealaltă, de ordinea ce domnea în jurul tronului.

Într-o dezordine sălbatică, indescriptibilă, în mijlocul lucrurilor aruncate care încotro, zărește trupurile a vreo douăzeci de mercenari solizi, pe jumătate goi, cu fețe musculoase, rase, de legionari romani. Coifurile transparente, rezistente și armurile zac pe jos, printre saltelele de păr de cal pe care sforăie stăpînii lor.

Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller!

Petr Brok traversează încăperea în vîrful picioarelor. Un coridor lung, îngust, scări în spirală și iar o ușă!

BIBLIOTECA

Patru pereți tapisați de la podea și pînă la tavan cu cotoare subțiri sau groase de cărți. Unele au grosi-

mea trunchiurilor unor stejari seculari, astfel încît nici nu mai par a fi cărţi.

Ia te uită — biblioteca lui Muller!

Asta înseamnă că Muller e pe undeva prin apropiere! Brok descifrează titlurile cîtorva cărţi care zac pe masă.

Imnuri şi ode de slavă pentru nemuritorul Muller

Rugăciuni
către zeul suprem Muller

Cum a cucerit Ohisver Muller lumea
Istorie monumentală

Cuceririle lui Ohisver Muller în stele
ISTORIA COSMOSULUI

Cerul şi iadul lui Ohisver Muller

CELE O MIE DE FEŢE ALE LUI OHISVER MULLER

CUM A CONSTRUIT MULLERDOMUL

GEDONIA ŞI DESFĂTĂRILE EI

Despre iubirile lumeşti ale lui Ohisver Muller
Cum a iubit El lumea

OHISVER MULLER, ZEUL ŞI OMUL
FILOZOFIE

Brok înţelege că toată colecţia uriaşă de cărţi de pe rafturi tratează numai despre această fiinţă de nepătruns. Cu cît se apropie mai mult de ea, cu atît îi creşte curiozitatea. Cum arată oare? Cine este El? . . .

XLIV

Despre tortura florilor
Ohisver Muller se joacă într-o cameră de copil
Trezoreria
Măşti din piele de om
Şi un urangutan!

Altă încăpere:

Vitrine de sticlă, iar în ele modele în argint de maşini şi instrumente ciudate, a căror utilitate e greu de înţeles pentru Brok. Să fie instrumente de tortură, inventate şi construite cu rafinament de maestu pentru chinuri inimaginabile? I se pare că formele unora dintre aceste mecanisme se potrivesc mai degrabă torturării animalelor, păsărilor şi insectelor, decît oamenilor.

Pe masă, un buchet de liliac înnegrit, într-un vas cu un lichid galben, urît mirositor. Alături se află o carte în pergament:

DESPRE TORTURA FLORILOR
Autor: Ohisver Muller

Brok o deschide la întîmplare:

Cum se tortureaz ă un trandafir

Citeşte:

„Se ia un trandafir înflorit, din specia cu o sută de petale şi se detaşează de tulpină cu ajutorul focu-

lui. Flacăra se ţine lîngă tijă pînă cînd floarea cade singură. Tulpina se răzuie cu un ciob de sticlă pînă la periant, după care se pune într-un vas cu apă în clocot. Printr-un tub de sticlă se picură în vas o soluţie puternică de acid sulfuric. Pe aromametrul conectat la floare puteţi urmări căderea vertiginoasă a curbei parfumului. Dacă folosiţi un aromafon, veţi auzi gemetele slabe ale reginei torturate. Culoarea îi va păli, apoi se va înălbăstri şi trandafirul îşi va pierde petalele. Pistilul se taie..."

Aşa arată deci sufletul lui Ohisver Muller? Nebunie sau perversiune? Ia te uită, în vasul acela se află un crin alb, contaminat cu o boală care l-a acoperit de pete negre. O crizantemă se sufocă sub un clopot de sticlă, în aburi deşi de nicotină! Un bujor sîngeriu, cu pistilul străpuns de un ac otrăvit, este îmbibat cu alcool!

Sigur că tortura florilor nu-i decît un joc inofensiv, demonstrînd mai degrabă infantilismul unui cretin pervers! Dar instrumentele acestea filigranate, care lasă să se bănuiască scopul lor cumplit, nu sînt cumva modele pentru torturarea unor fiinţe vii?

Ieşind în goană din acea încăpere înfiorătoare, Brok înlemneşte în pragul... unei camere de copil!

Ce contrast de necrezut! Atmosfera fermecătoare şi intimă a viselor copilăriei! Un pat cu plasă... Pe un covor vesel colorat, circuitul mare al unor şine, iar pe ele, un tren lung tocmai a oprit la o gară de tinichea. Uite un tunel, un pod, uite macazurile. Ceva mai încolo, nişte cuburi, din care cineva a început să ridice o biserică; va fi gata pînă seara... Iată şi o lanternă magică roşie, cu o colecţie de imagini pe sticlă. O tipografie-jucărie şi, pe o bucată de hîrtie, e tipărit,

cu litere din ce în ce mai slabe: Ohisver Muller... Ohisver Muller... Ohisver Muller...

E oare cu putință ca acest tiran, acest inchizitor blestemat să aibă un fiu, pe care să-l cheme tot Ohisver? Sau să-și fi reconstruit aici, dintr-un sentimentalism imposibil de conceput în cazul lui, un sanctuar al copilăriei pierdute? El să fie cel care dă drumul trenului pe covor și care proiectează imaginile luminoase pe perete?

Atunci s-ar putea ca lîngă camera de copil să fie o încăpere de zi, cu mașină de cusut și fotografii pe pereți, sau un dormitor, sau o bucătărie cu plită și cu un raft plin de vase albe.

Încăperea alăturată este însă roșie și complet goală. Doar în mijlocul ei, pe o masă rotundă, se află un vas de cristal umplut cu un lichid limpede în care plutește o inimă de om...

Camera următoare e albastră. Și iar un vas plin, în care sînt scufundați doi ochi albaștri ca bolta cerului.

Brok nu se mai miră de nimic.

Parcurge în goană cameră după cameră, pînă nimerește într-o încăpere urît mirositoare, în care aleargă, torc și miorlăie cam o sută de pisici negre. Din acest cuib de pisici trece într-o sală minunată, plină de comori fără seamăn.

Covoare de împărați și regi, cumpărate, furate și vîndute pe ascuns, sceptre de aur, globuri imperiale, chivoți din catedrale, odăjdii de la Vatican, din sanctuarele budiste și din mănăstirea de pe vîrf de stîncă a lui Dalai Lama.

Diamante cît oul de gîscă, montate în aur, servesc drept rame unor pînze dintre cele mai prețioase ale vechilor maeștri, aduse aici din galeriile celebre ale Europei ruinate.

Lingouri de platină, aur, soliu și radiu.

Grămezi de inele, grămezi de lanțuri, grămezi de coliere se înalță unele lîngă altele.

Un butoi plin de ceasuri de aur.

O ladă cu cercei.

Un șir de sipete cu ducați din toate imperiile lumii.

În mijlocul sălii se cască un puț rotund, negru, împrejmuit de un grilaj. Ca să vadă cît e de adînc, Brok ia un lingou de aur și-i dă drumul în tenebre. După care începe să numere și ascultă: Nimic!

Observă atunci un întrerupător electric pe marginea prăpastiei. Îl întoarce și prăpastia se luminează pînă la fund. Înțelege: ce vede el e intrarea în uriașul puț de o sută de etaje, care formează baza Mullerdomului. Iar tot acest spațiu zidit nu e decît o imensă trezorerie, în care Muller își îngrămădește prada adunată din toate colțurile lumii.

Din trezorerie, Brok trece în garderobă.

Un eșafodaj de cuiere, pe mai multe etaje, pline de boarfe de tot felul. Uniforme superbe de generali, costume impecabile de agenți de bursă, rase de călugări și sutane de episcopi, tricouri vărgate de marinari, pălării largi de cowboy, jobene, șepci de apași, zdrențe peticite de cerșetori și lințolii albe de strigoi. Dar, ciudat lucru, toate sînt croite pe măsura unui om mărunt, pirpiriu, cu umeri înguști și picioare scurte. Umerii unora dintre haine sînt umflați, altele sînt prevăzute cu burți de vată. Ba găsești chiar și o haină cu cocoașă artificială.

În colț se înalță un desiș de bastoane, obișnuite sau ferecate în argint, bice, gîrbaciuri, bastoane cu pumnale secrete, toiege de episcopi și cîrje pentru infirmi. În dulapuri vezi lulele, ochelari, dinți falși, urechi și nasuri false, peruci. Membre de cauciuc, cu arc.

Dar cel mai cumplit e un şir de suporturi cu capete împăiate, acoperite cu măşti omeneşti!

Sînt de fapt feţe adevărate, desprinse de pe craniu, cu barbă şi cu sprîncene cu tot, şi naturalizate. Măşti elastice, ca de cauciuc, dar dacă le fixezi pe faţă, te fac să pari cu totul alt om.

O varietate infinită de deghizări perfecte! În felul acesta, îţi poţi pune un chip mort de mult, aşa cum îţi pui pălăria. E clar că aşa nici dracul nu te mai cunoaşte, domnule Muller! Colinzi etajele sub înfăţişarea unui general, a unui schilod, a unui jucător de bursă burduhănos, cu un lanţ de aur încins peste burtă, sau sub chipul unui bufon cocoşat — dar tu, tu însuţi cine eşti de fapt?

Brok se opreşte în pragul unei alte încăperi.

Într-o cuşcă ruginită, deschisă, se ridică un trunchi de copac, care mai are doar cîteva ramuri golaşe, ca un schelet în descompunere. Şi pe una dintre ele se balansează o maimuţă hidoasă — un urangutan.

În primul moment, Brok se trage înapoi, crezînd că maimuţa l-a văzut.

Dar cînd apare în uşă, maimuţa îi arată, într-un zîmbet larg, dantura ei puternică, ca porţelanul. După ce ezită un timp, Brok îşi recapătă curajul şi se strecoară în vîrful picioarelor pe sub dinţii albi ce rînjesc la el.

În sfîrşit, pune mîna pe mînerul uşii din celălalt capăt al camerii. O deschide încet, fără să facă cel mai mic zgomot. Durează nespus de mult pînă trece prin ea şi o închide în urma lui la fel de încet.

XLV

Maşina atotştiutoare
Acesta este el!
Craniul pe care-l poţi atinge cu mîna
Glasurile bursei

Priveşte apoi în jur.

Un aparat uriaş, monstruos de complicat, se ridică în semicerc, acoperind în întregime peretele opus al camerei. Petr Brok se cutremură! La prima vedere, această îngrămădire grotescă de spirale tremurătoare, de clopote, butoane, tuburi şi cadrane fosforescente formează un ansamblu care te surprinde dureros, semănînd mai curînd cu un organism viu, cu măruntaiele unui robot universal, decît cu o maşină moartă...

Un şir nesfîrşit de clape, asemănătoare claviaturii unui pian uriaş. Clapele sînt rotunde, de lungimi inegale şi, datorită fragilităţii lor palide, te fac să te gîndeşti la degetele cu unghii îngrijite ale unei tinere moarte.

Brok crede că se află în faţa unei orgi gigantice, datorită infinităţii de tuburi care merg crescînd în lungime şi grosime. Un întreg şir de forme ciudate, care se repetă de o mie de ori, cu o regularitate înnebunitoare. O mie de clape, o mie de clopoţei, o mie de becuri, o mie de ochi holbaţi, care — din cînd în cînd — lansează un fel de flăcări sticloase, ca nişte semnale tainice emise de ochii de pisică.

În mijlocul acestui organism monstruos, semănînd — prin simetria lui — cu altarul unui zeu cumplit,

strălucește un disc alb, asemenea unei anafure uriașe sub vîrful unei bizare cruci cu raze. Sub disc se află un megafon asemănător unui caliciu, șlefuit dintr-o materie prețioasă.

În fața acestui altar monstruos, cu spatele la Brok, se află cineva, așezat într-un fotoliu adînc. Brok nu vede decît un moț roșcovan, pîlpîind deasupra rezemătorii ca o flacără.

Își ține respirația.

Să fie Muller?

În fotoliu stă un individ pirpiriu, semănînd cu o fetiță cu păr roșu. Nici capul nu i se zărește...

În vîrful picioarelor, Brok face înconjurul fotoliului și vede un omuleț mărunt și uscățiv, cu un chip hidos, îmbrăcat într-un halat de casă, de culoarea brotăcelului. Obrajii căzuți formează de-o parte și de alta a gurii două cute respingătoare. Buza de jos, răsfrîntă, e neagră și uscată pînă la gingii. Un șuvoi de peri roșcați pornește de la bărbie și se despică în două meșe ce-i ajung pînă la genunchi.

Cît despre nas, se curbează ca ciocul de vultur, ca linia centripetă a cochiliei de melc. Are forța și tenacitatea unui arc. Arcul batjocurii, arcul urii, arcul răzbunării și al victoriei asupra lumii!

Ohisver Muller!

Iată-l!

Aschimodia asta uscată și gălbejită, îngropată de vie în fotoliu ca într-un sicriu deschis!

Urechi păroase, cu lobul înnegrit. Astea să fie urechile în fața cărora tremură și amuțesc toate gurile din Mullerdom?

Și aceste două puncte verzi, mucilaginoase și mișcătoare, deasupra cărora se închid cercurile concentrice ale zbîrciturilor, să fie oare acei ochi atotvăzători, care

Clubul cărții digitale 2023

privesc simultan totul în cele o mie de etaje și în sutele de mii de încăperi?

Acesta e deci craniul în care s-a zămislit visul monstruos al raiului și iadului pe pămînt?... Se află aici, în fața mea, pot să-l ating cu mîna și l-aș putea nimici pe loc, călcînd în picioare și visul, spărgînd în mii de fărîme această uriașă absurditate.

Dar iată că lui Ohisver Muller îi vine să strănute. Își duce mîna la nas și-l acoperă cu palma. Brok îl urmărește curios și vede cu uimire că nasul, acel nas magnific, îi rămîne în mînă. În locul lui apare un năsuc fără rădăcină, nimic altceva decît două găuri într-o bilă minusculă, turtită în mijlocul feței. Și în clipa aceea îl recunoaște: e chipul care apăruse în ferestruica deschisă deasupra lui, atunci cînd leșinase în sala oglinzilor concave.

Nasul triumfal reapare la locul lui.

Dar ochii aceia verzi și vîscoși, care se țin parcă de riduri ca să nu se înece, de ce oare se uită fix la discul strălucitor?

Ce-o fi?

O oglindă?

Da, dar o oglindă ciudată! Are obișnuita profunzime de argint transparent, dar nu reflectă nimic din lucrurile prezente în cameră.

Oglinda e *goală!*

Un luciu argintiu și nimic mai mult...

Dintr-o dată însă acest luciu argintiu, de nepătruns, se apropie, se întunecă și Brok vede o foială încețoșată, ca atunci cînd privești un furnicar printr-o lupă prea groasă. Apoi, ca și cum lupa s-ar apropia, foiala devine neagră, capătă formă și contur.

Brok aproape că scoate un strigăt:

Bursa!

E, într-adevăr, bursa, văzută de sus.

Brok își amintește de ochiul de sticlă din tavan...

Vede Bursa, cu povara purtată de Atlasul transparent în mijloc, și cu furnicarul de jobene negre.

Iată că acum omulețul din fotoliu meșterește ceva la mașină cu degetele lui uscate.

Se aude un miorlăit jalnic, ca un strigăt de pisică în mijlocul unei înăbușitoare nopți de dragoste. Amuțește apoi și imediat potirul aflat în mijlocul altarului începe să vorbească.

Petr Brok își dă pe loc seama că ceea ce aude e vocea Bursei.

Nenumăratele șoapte misterioase, pașii mărunți și exclamațiile se contopesc într-un singur bulgăre în fierbere, deasupra căruia plutesc fracurile, chipurile și jobenele.

Mîna lui Muller atinge iar clapele. Bulgărul sonor se fărîmițează și din cacofonia de sunete se desprind două voci clare, colorate:

— A cumpărat?
— A pierdut!
— Vremuri grele!
— Mulldorul e în scădere
— Cît?
— 25!
— Oh!
— Pssst!

Și alte două voci:

— Și-acum?
— 99!
— Și mîine?
— Ka-wai...
— Afurisit glas!
— A fugit!

— L-a ucis pe Orsag!
— I-a scos ochii!
— Cine?
— Glasul!
— Şi Marele Muller?
-- Psst!
Şi iar prima pereche de glasuri:
— Albele scad...
— Prinţesa a fugit!
— El a răpit-o...
— Care el?
— Glasul!
— Şi stăpînul şi binefăcătorul nostru?
— Mai termină cu linguşelile astea!
— Sfîrşitul se apropie!
— Psst!
— De cine ţi-e frică? Soseşte cineva mai mare decît însuşi Muller!
— COSMOS-ul e demascat!
— Zeul e demascat!
— La bursă, crahul...
— Atunci cine cîştigă?
— Psst!
— Termină cu sîsîitul ăsta!
— Muller va cădea!
— Va cădea!
— Şi cine va învinge?
— El!
— Glasul!

XLVI

„Herr Erlebach!"
Cocoşatul are cuvîntul
„... Din cămilă, voi redeveni om!...
„Arestaţi-l pe cocoşatul Čulkov!"
De parcă năpîrlise o haită de cîini
„Moarte paraziţilor!"

Chiar în clipa aceea, Ohisver Muller se ridică leneş din fotoliu şi atinge nepăsător claviatura, vrînd să obţină un acord atît de cunoscut, încît s-a plictisit de mult de el. După care, cu un calm glacial, ordonă în caliciul de cristal:

— *Herr Erlebach!*

Discul argintiu îi arătă lui Petr Brok un chip palid ce se detaşează pe fondul mozaicului alb-negru de fracuri şi plastroane. Un chip descompus de o groază cumplită.

— *Herr Erlebach!*

Chipul se prosternează, braţele se ridică spre tavan.

— Iertare! Iertare! geme caliciul.

Dar Ohisver Muller spune cu un calm olimpian:

— Herr Erlebach! 95! 64! Oglinda roşie, uşa 7!

Discul se acoperă apoi de un fel de brumă alburie, după care totul redevine clar. Depărtarea argintie se apropie cu viteza fulgerului şi iată-ne din nou în hotelul-cîrciumă ELDORADO!

Sub lampioanele lăptoase din cranii antediluviene, la masa de stejar, stă societatea aleasă a aventurierilor. Brok citise firmele pe care erau înscrise meseriile

lor cînd colindase pe străduțele West-Westerului. Oare cînd fusese asta? Atîta timp să se fi scurs de atunci?

Dintre chipurile cunoscute îl vede pe cocoșatul Čulkov și pe Garpona, asasinul fără mîini. Dar iată-l și pe uriașul care-l prinsese pe Brok în plasă, și pe învinsul și umilitul general Grant, care pare că s-a adaptat de minune la noul mediu, prin haine, vorbă și purtare.

Cocoșatul are cuvîntul:

— Ei bine, care dintre voi îl prinde? Tu, Garpona, ești în stare să-l ucizi cu picioarele goale? Sau tu, Secretare, îi dai să miroasă trandafirul lui Schwarz, îmbibat cu bătrînețe? Dar tu, Murnoha, ce ești capabil să-i faci cu tinctura ta sexuală? Știi cîți ani are? Vrei să moară de dragoste pentru prințesa Tamara? Toți ați dat-o în bară cu gazele, prafurile și pilulele voastre! Care dintre voi îl prinde?

— Asta nu-i om!

— E un zeu!

— Poți prinde un zeu în plasă!

— Nu există decît un singur zeu și acesta e Muller!

— Atunci diavolul e mai puternic!

— Mai puternic decît Muller?

— Psst!

Ca la comandă, toți cei din jurul mesei își duc un deget la buze. Dar cocoșatul tună și fulgeră în continuare:

— Lașilor! Încă n-ați priceput care-i situația? Orice-ar fi, zeu, om, sau nimic, e mai mare și mai puternic decît Muller al nostru! Și tocmai de-aia trebuie să dăm cărțile pe față, cît mai e timp! Să trecem de partea celui mai tare! Jos Muller!

Ohisver Muller se ridică iar din fotoliu. Cîntă cîteva

acorduri triste la claviatura lungă și-și apropie gura de caliciul de cristal:

— *Čulkov!*

Cei cinci oameni sar în sus, scaunele și paharele se răstoarnă. Părul li se ridică măciucă, chipurile li se schimonosesc de groază.

Numai Čulkov nu se scoală. Își trage doar puțin scaunul de lîngă masă, cu zgomot. Apucă apoi paharul și îl aruncă în tavan. Chipurile încordate ale celor din jur îi urmăresc fiecare mișcare, cu o uimire pe jumătate tîmpă, pe jumătate batjocoritoare.

Petr Brok se așteaptă ca Muller să sară furios din fotoliu, fotoliul însuși să explodeze și glasul să-i șuiere ca un glonte aducător de moarte.

Dar nu se petrece nimic. Ca și cum omul din fotoliu n-are nici nervi, nici sînge în vene. Cu o voce monotonă, inumană, adormită parcă, mormăie în microfon:

— Čulkov! 95! 64! Oglinda roșie, ușa 7!

Brok urmărește cu aviditate, în discul miraculos, tremurul nesupus al chipului cocoșatului. Vede cum acesta lovește cu pumnul în masă și strigă cu îndărătnicie, spre tavan:

— Nu și nu, nu mă duc! Am făcut și-așa prea mult pentru tine, binefăcătorule! Pe mine să nu mai contezi! Te-am scăpat de bătrînul Galio și tu, părintele nostru, cum m-ai răsplătit? Cincizeci de mii de stele, sigur, un dar regesc, în fiecare seară mă uit la ele și rag de furie! Nici măcar în Gedonia nu mi-ai dat voie să mă duc, părinte ceresc. Mi-ai promis și nu te-ai ținut de cuvînt! Dar ajung eu acolo, ajung eu acolo fără ajutorul tău, ploșniță puturoasă ce ești, iar cele 50 000 de stele poți să-ți le bagi sub saltea, oricum mă pot uita la ele cînd am chef! Dă-le drept plată altor

boi, diavol roşcovan ce eşti, eu — de azi — voi redeveni din cămilă om!

Ura cocoşatului, brusc eliberată, continua probabil să se reverse spre tavan, dar Muller, cu o atingere, îi pune capăt, acoperind imaginea cocoşatului insolent cu o ceaţă tulbure.

Pe disc apare acum uniforma unui modest inspector de poliţie. Muller dictează:

— *Etajul 411, West-Wester, hotel Eldorado. Arestaţi-l pe Čulkov! Întemniţaţi-l în oglinzile roşii, 95, 64, 7!*

Şi uniforma de poliţie se şi mistuie în ceaţă. Ohisver Muller atinge din nou claviatura. Din orga de sticlă răsună strigăte prelungi, ca de copil; scîncete şi guiţături, de parcă cineva ar strînge de gît un sugar. Aşa miorlăiau pisicile negre în sala aceea cu atmosferă irespirabilă, prin care Brok tocmai trecuse. Să fie vreo legătură între pisicile lascive şi acest altar diavolesc?

Ia te uită!

Un şir de ochişori verzi, holbaţi aruncă sclipiri fosforescente din maşină, ca şi cum o mie de pisici te-ar privi din întuneric...

Concertul pisicilor amuțește însă brusc şi discul începe să se lumineze. Petr Brok vede o tabără. Pe suprafaţa discului, filmul se deplasează încet, arătînd un cîmp de bătaie văzut de sus. Iată baricada revoluţionarilor, iată „ţara nimănui" dintre liniile inamice; şi acum iată fortăreaţa mercenarilor şi tabăra adormită.

Chipul lui Muller devine brusc neliniştit. Căci gîtlejul de cristal vorbește acum într-o altă limbă, limbă în care explodează grenade, se înalţă jeturi de smoală, în care pucioasa şi bombele cad cu nemiluita. Pupila

uriașă oglindește acum, pînă în cel mai mic amănunt, atacul disperat al sclavilor împotriva perfidei baricade. Zidul de lemn, ridicat din lăzi și butoaie, se acoperă cu florile albastre ale pucioasei. Smoala se agață de el cu gheare de foc. Flăcările șuierătoare evaporă apa în clocot, aruncată de furtunuri.

Dar, lucru ciudat, baricada pare moartă! Nimeni nu apare deasupra ei, printre flăcări, cu drapelul morții în mînă! E ridicol cu cît elan nebunesc a fost cucerită această baricadă fără un singur apărător. Sclavii năvălesc înainte, orbiți de propria lor turbare. În focul și exploziile bombelor stă o fantomă neagră, încinsă cu un brîu roșu și cu o mie de capete care, de fapt... nu există!

Petr Brok urmărește, la fel de încordat ca și Muller, asaltul victorios asupra baricadei abandonate.

Ce surpriză!

O mulțime de bătrînei ramoliți stau chirciți prin colțuri, cu mîinile ridicate în sus. Iar tabăra cucerită prezintă tabloul lamentabil al energiei stinse, al gurilor supte, al bărbiilor proeminente și al spinărilor încovoiate.

O armată de capete chele, de guri știrbe, caraghios acoperite de zbîrcituri, se tîrăște în genunchi în fața învingătorilor uluiți. Sub picioarele lor vezi șuvițe de păr — părul și bărbile căzute — de parcă o haită de cîini ar fi năpîrlit în acel loc. Ba chiar dinți de om, galbeni și înnegriți, acoperă ici-colo podeaua, ca niște semințe de balaur.

Iar din megafon răsună urale de bucurie și vaiete și strigăte, care pot fi captate și selectate prin acordarea unei spirale:

— El e! El e!

— Petr Brok!

— Detectivul!
— Zeul!
— Cel pe care ni-l vestea Prorocul!
— Noul nostru dumnezeu!
— A înfăptuit o minune!
— E cu noi!
— El!
— Zeu şi detectiv!
— Linişte! Linişte!

Deasupra strigătelor care se sting se înalţă un glas înaripat:

— Urmaţi-mă!
— Scara e liberă!

Şi iar strigăte:

— Victorie!
— Înainte!
— Moarte paraziţilor!

XLVII

Generalul Ox
„. . . Capcană pentru capcană!"
Muller îi propune lui Petr Brok
să fie zeu
„Asta e răspunsul meu!"
Brok sub claviatură

Abia atunci sare Ohisver Muller din fotoliu. Loveşte cu toate degetele în clape, undeva, chiar la marginea claviaturii.

Pupilele verzi sclipesc de cîteva ori și simfonia sălbatică a pisicilor străpunge urechile lui Brok. În clipa aceea, pe disc apare o altă tabără, cu o oaste tînără și veselă.

Brok înțelege.

Ohisver Muller vrea să cheme armata de rezervă. Vrea să astupe breșa și să stăvilească înaintarea victorioasă a sclavilor!

A venit deci momentul ca Brok să zădărnicească planul lui Muller. Acum a văzut și a auzit tot ce era nevoie. A descoperit secretul omniscienței lui Muller și nu-i mai rămîne decît...

Ohisver Muller își lipește buzele de caliciu, gata să dea ordine armatei care așteaptă. În clipa aceea însă Petr Brok îl înhață de barbă și-l trage înapoi.

Aschimodia încearcă să-i prindă mîna și scoate un strigăt atît de sălbatic, încît Brok — speriat — îi dă drumul. Piticul roșcovan începe să țopăie nebunește prin cameră și e în această țopăială spasmodică ceva atît de înspăimîntător, de inuman și de monstruos, încît Brok se cutremură de o groază necunoscută încă. Îi urmărește cu încordare salturile și, cînd Muller se apropie de mașină, Brok își scoate pumnalul.

— Înapoi! strigă el. Nu te apropia de mașină sau ești mort!

— Mort! hohotește Muller, dacă mă atingi, pieri odată cu mine! Întregul Mullerdom se va prăbuși!

Se repede cu amîndouă mîinile pe clape, de parcă ar vrea să cheme tot iadul în ajutor!

Petr Brok lasă să-i cadă pumnalul, fascinat de noua imagine care apăruse pe disc. E armata sclavilor, coborînd în mare goană scara. Peste fețele frenetice, îmbătate de victoria neașteptat de ușoară, fîlfîie un dra-

pel stropit cu sînge, ca un trup omenesc ciuruit de mii de gloanțe.

Din etaj în etaj, această avalanșă pestriță de sclavi în zdrențe peticite se revarsă fără oprire, fără să întîlnească vreun obstacol în cale. Și toată această revărsare nestăvilită se petrece, pe ecran, într-o liniște de moarte, căci megafonul tace.

Muller privește cîteva clipe discul, cu ochii holbați, după care, înjurînd ca un diavol, întrerupe filmul. Și pe ecran se aude iar zăngănitul vesel, fără griji al taberei aflate la adăpost.

Degetele lui Muller se reped febril spre clape. Strigă:

— *Generale Ox!*

Dar Brok intervine la timp și, cu un gest nemilos, aproape smulgîndu-i barba, îl îndepărtează de microfon. Îl apucă iute ca fulgerul de-un capăt al bărbii, pe care îl trece pe după rezemătoarea pentru braț a fotoliului și îl leagă cu celălalt capăt într-un nod zdravăn, marinăresc.

Ohisver Muller se zbate turbat, dar în zadar. E ca o lăcustă hidoasă, căreia i-ai prins antenele. Încercările lui de a se elibera din această capcană umilitoare seamănă cu ale unui nebun furios, lucru care îl înspăimîntă pe Brok. Se uită la omulețul acela, cum încearcă să desfacă nodul cu dinții, cum trage de șuvițele roșcovane și cum, în cele din urmă, ar vrea să-și smulgă barba, cu piele cu tot.

Reușește într-un tîrziu să rupă o șuviță chiar lîngă nod.

Se îndreaptă din șale și, spre mirarea lui Brok, acum e calm și ascultător, ca un copil după ce a mîncat bătaie.

Între timp Brok s-a așezat confortabil în fotoliul

lui Muller, picior peste picior, și, privindu-l cu coada ochiului, îi spune:

— Ei bine, domnule Muller, ochi pentru ochi, capcană pentru capcană! N-ai venit la întîlnirea de la No. 99, așa că a trebuit să vin eu la tine, ca să putem, în fine, sta de vorbă.

E greu de ghicit ce exprimă în momentul acela chipul lui Ohisver Muller, în afara urîțeniei de pigmeu. Dar degetele sale, ieșind din mîneca largă ca niște stamine uscate dintr-un clopot de floare ofilit, îi fac semn lui Brok.

— Așază-te, Petr Brok!

— M-am așezat de mult! zîmbește Brok. Ai ceva să-mi spui?

— Petr Brok! Îți recunosc și forța și puterea pe care ți le dau faptul că ești invizibil. Fie că ești om sau orice altceva, ești de neînvins, la fel ca și mine. Ei bine, Petr Brok, Ohisver Muller îți întinde mîna. Să facem pace! Îți ofer prietenia mea. Evident, în anumite condiții, pe care le vom întări amîndoi prin jurămînt. Tu ai secretul tău, cum îl am și eu pe al meu. Taina mea e Mullerdomul. Știu cum ai rătăcit prin el! Ți-am urmărit fiecare pas, pe toate coridoarele și etajele imperiului meu. Sînt sigur că nu ești zeu. Te-am prins în plasa uriașului Mastič. Nu așa se comportă zeii, zeii nu fug, zeii nu se ascund... Deci nu ești zeu, dar eu te pot face!

Petr Brok, ascultă-mă! Îți ofer zeificarea în Mullerdom! Voi face din tine dumnezeul lumii mele! Eu voi fi stăpînul, iar tu dumnezeul! Împart cu tine tot ce am. Îți dau jumătate din comorile mele! Și dacă-mi vei fi zeu credincios, voi realiza și mai mult. Mînă în mînă, vom continua construcția Mullerdomului, mereu

mai sus... la infinit, îl vom ridica pînă în ceruri, în pofida tuturor!

Muller întinde mîna spre fotoliu.

— Vrei?

Brok îi scuipă în palmă:

— Iată răspunsul meu!

Ohisver Muller își șterge palma de halatul verde și zice, cu un calm prevestitor de rele:

— Fii atent, Petr Brok! Știu cum te-ai trezit pe scară. Am ascultat discuția ta cu numărul 794! Știu mai multe decît ți-am spus! Dacă tu cunoști taina COSMOS-ului, eu cunosc taina viselor tale! Nu ești zeu, ești un coșmar oribil, scîrbos, pe care tu însuți îl socoți realitate! Ei, Petr Brok, mai ai curajul să-l înfrunți pe Ohisver Muller? Dacă taci, voi tăcea și eu... Uite!

Ohisver Muller îi arătă palma mîinii stîngi.

Lui Brok, de groază, i se face negru în fața ochilor. Vede triunghiul roșu...

Închide iute ochii, dar e prea tîrziu... Triunghiul îi pătrunde în creier și colțurile lui ascuțite îi străpung țeasta și tîmplele.

Își mai revine pentru cîteva clipe. Îl vede pe Muller, așezat din nou în fotoliu, cum strigă cu o voce însetată de răzbunare în microfonul de cristal: „Generale Ox! Generale Ox!"

Brok strînge pumnul și simte mînerul fierbinte al pumnalului. Mai simte că mîna lui mai are un rest de energie, care nu va ține însă decît o secundă!

Face o mișcare scurtă, în sus și în jos. Oțelul străpunge spatele lui Muller și se oprește drept în inimă.

Undeva, departe, la o adîncime imensă parcă, se aude un zgomot teribil, asurzitor, ca și cum Luna, ieșind de pe orbită, s-ar fi ciocnit cu Pămîntul. Pe-

reţii, podeaua şi tavanul încep să se surpe într-o parte, cu un trosnet infernal. Obiectele alunecă de pe podea pe perete. Altarul se prăvăleşte peste Brok. Claviatura de fier îi zdrobeşte ţeasta.

O durere scurtă care dispare imediat, transformîndu-se în nimic. Un nimic fără culoare, fără formă, fără spirit...

XLVIII

Triunghiul roşu a rămas pe tavan
„Să fii sănătos!"
Visul cu o mie de etaje

Nimeni nu ştie cît a durat moartea lui Petr Brok, sub clapele de oţel ale orgii răsturnate a lui Ohisver Muller. Dar omul fără nume care se trezise pe scară, la începutul acestei povestiri, deschide deodată ochii şi vede un tavan minunat, alb ca aripile îngerilor, atît de alb, încît străluceşte parcă.

Şi în mijlocul acestui tavan miraculos de alb — un triunghi roşu! Omul se sperie şi închide iute pleoapele. Dar, spre mirarea lui, triunghiul rămîne pe tavan şi nu-i provoacă nici o durere, nu-l înţeapă, nu-l apasă. Încet, timid, omul îl priveşte din nou printre gene. Triunghiul e într-adevăr pictat pe tavan şi nu-i poate face nici un rău. Dimpotrivă. E aşa de bine să-l cuprinzi cu ochii şi să visezi la simplitatea lui severă şi perfectă.

Aude apoi un glas.

— Uitați-vă! Se trezește!

Se întoarce surprins.

Încremenește.

Vede chipuri omenești, chipuri adevărate, vii, din carne și sînge, cu buze mobile, cu pleoape care se zbat și cu zîmbete frățești.

Lentilele astea de pe nas, barba asta căruntă, de o mie de ori mîngîiată, sînt probabil ale unui medic, dar mai sînt aici și zîmbete tinere, curate și netede, încadrate de capeline albe.

Sînt surori de caritate, căci au cîte o cruce roșie pe piept. Nenumărate, nenumărate chipuri fermecătoare înconjoară patul bolnavului.

Omul în alb cu bărbuță cenușie se apleacă peste pat și îi ia pulsul.

— S-a făcut bine! spune. Orice-am zice, vrem nu vrem, credem sau nu, s-a însănătoșit! Nu cred în minuni, dar chestia asta nu pot s-o înțeleg...

— Unde mă aflu? murmură cu teamă omul, amintindu-și de visul său cu o mie de etaje.

Doctorul se strîmbă:

— Pe lume!... De fapt ar trebui să zaci sub var, în groapa bolnavilor de tifos a taberei militare Tockoje.

Îl apucă de ureche și-l zgîlțîie.

— Să fii sănătos! Azi o să beau în cinstea ta un pahar în plus și pe urmă o să mă culc liniștit... Știi, drace, că de trei zile delirezi? Te-au adus aici din baraca morții. Bîiguiai tot felul de absurdități, te certai, săreai din pat; a trebuit să te legăm cu o curea... În tot timpul ăsta ne-a fost imposibil să te trezim Un fel de tifos letargic, naiba știe... Spune-mi, bă-

iete, ce visai? Cine era Ohisver Muller ăla, care te chinuia într-aşa un hal?

Bolnavul, emoţionat peste măsură, nici nu asculta ce-i spune barba aceea vorbăreaţă a doctorului cărunt. Într-o străfulgerare îşi aminti cine e, îşi aminti trecutul său, numele, locul lui în lume, pe care-l va ocupa din nou atunci cînd se va întoarce acasă, din captivitate. Totul îi apăru dintr-o dată atît de clar şi de apropiat, ca lumina zilei.

Abia numele lui Ohisver Muller îi aminti de coşmarul monstruos.

Pe jumătate mirat, pe jumătate surîzînd, răspunse:

— Am visat că rătăcesc printr-o casă cu o mie de etaje. Iar Ohisver Muller... era stăpînul ei.

CUPRINSUL

Redactor: ANA MARIA BOARIU
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

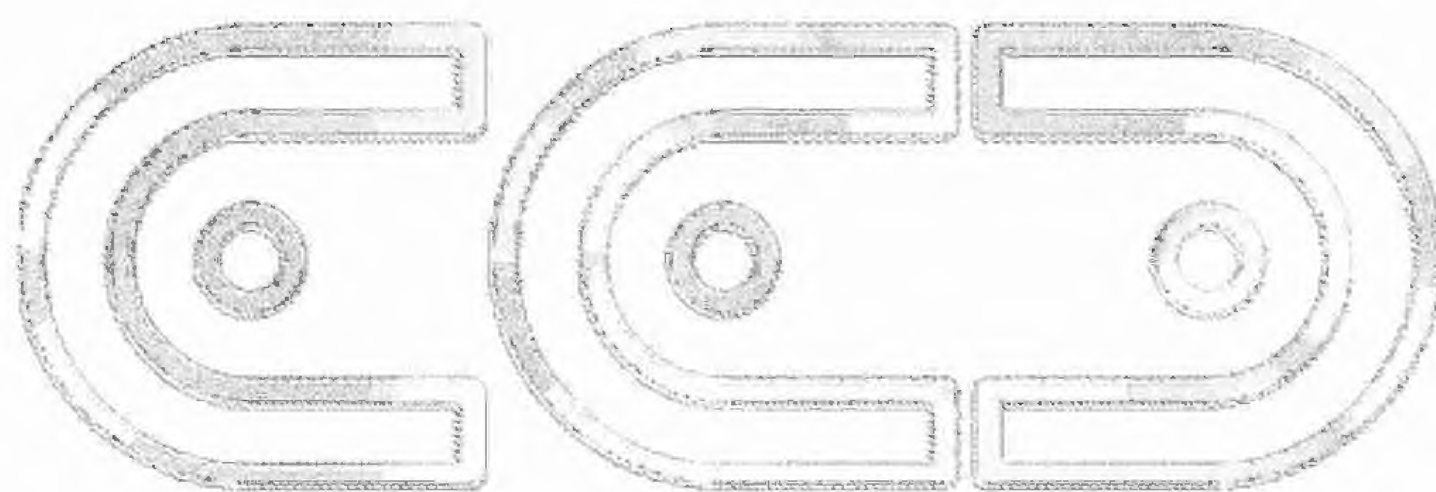
Apărut: 1976. Bun de tipar: 22. VIII. 1976. Comanda nr. 1 416. Coli de tipar: 7,0. Hîrtia: tipar înalt B 60 g/m². Format: 32/70×100. Tiraj: 64 700+90 expl. broșate. C.Z. pentru biblioteci: 885-31=590.

Tiparul executat sub comanda nr. 262/1976, la Întreprinderea poligrafică „Crișana", Oradea, str. Moscovei nr. 5. Republica Socialistă România

Clubul cărții digitale 2023

Scanare și prelucrare digitală

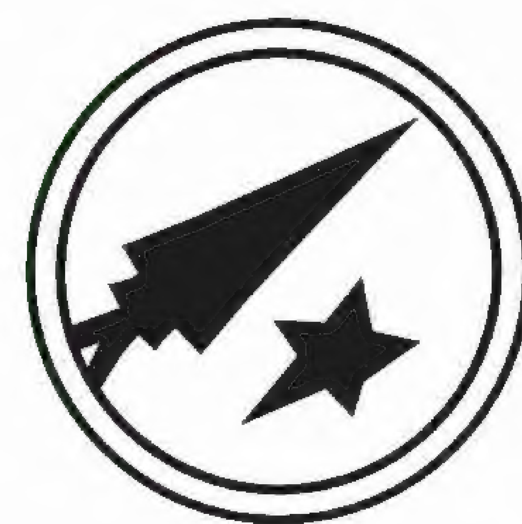

de

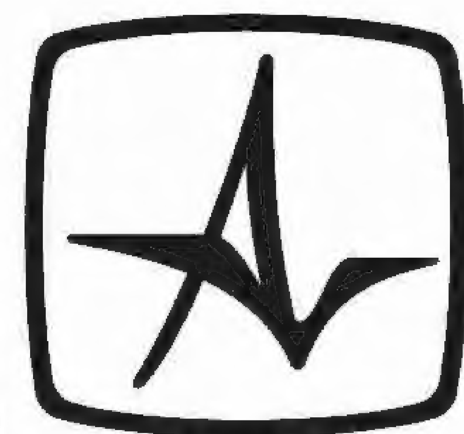
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

